

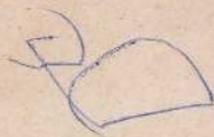
தச மங்கலம்

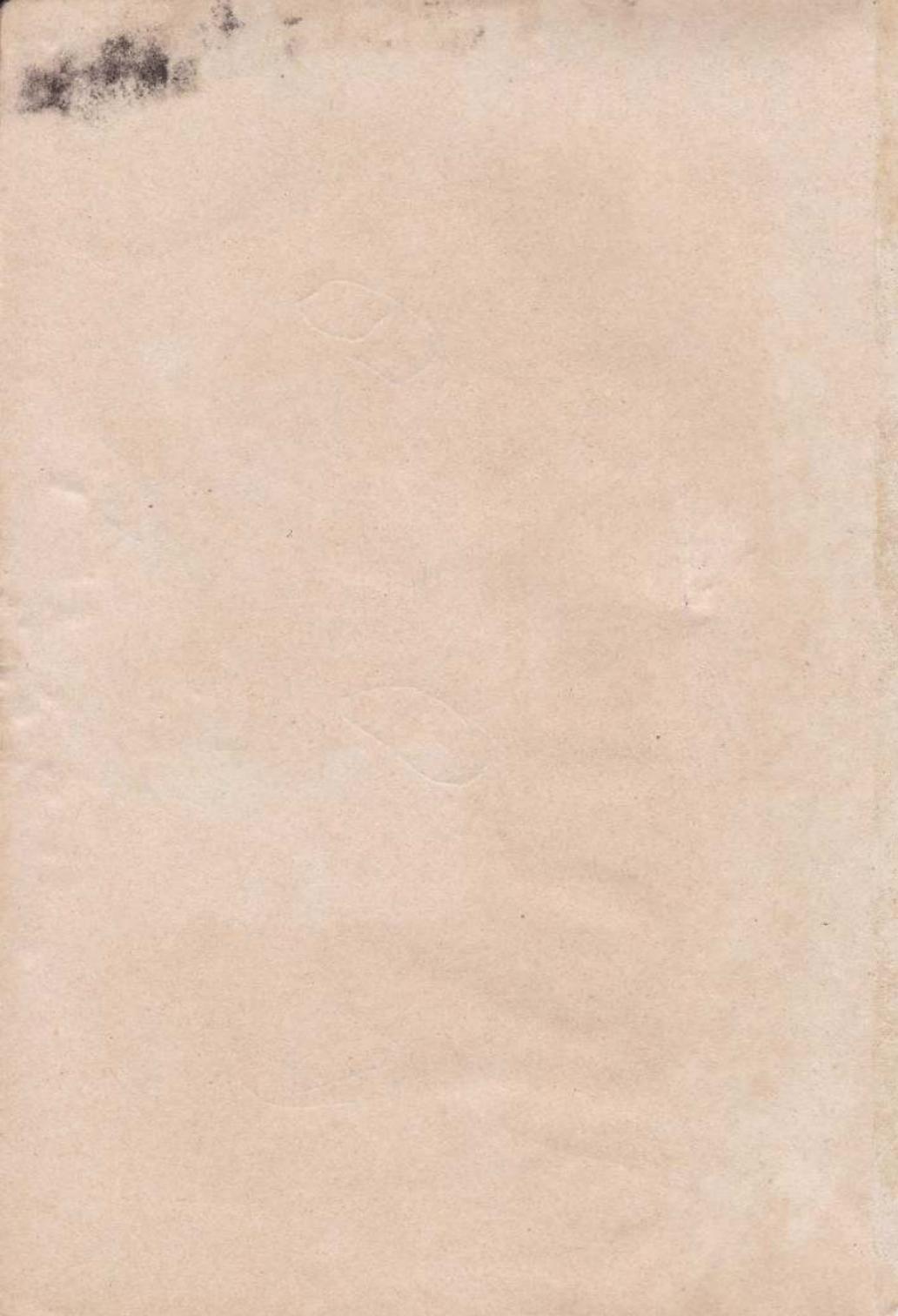

என். கே. ரகுநாதன்

தசமங்கலம்

என். கே. ரகுநாதன்

ஜெயசக்தி பிரசுரம்

முதற் பதிப்பு: செப்டம்பர், 1996.

உரிமை பதிவு செய்யப்பெற்றது.

பக்கங்கள்: xii + 148 = 160

விலை: ரூபா 125/=

விற்பனை :

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

340, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு-11.

THASAMANKALAM

Collection of Short Stories

by

N. K. RAGUNATHAN

Copy right Reserved

Pages : xii + 148 = 160

Price : Rs. 125/-

Publishers:

JEYASHAKTHI

5A, Piyarathnarama Road,

Dehiwala. (Sri Lanka)

உள்ளே

முன்னுரை

1.	தசமங்கலம் ..	..	..	01
2.	நமது பரம்பரை ..	..	..	12
3.	வெறி ..	..	..	21
4.	நெருப்பு ..	..	..	29
5.	போர்வை ..	..	..	51
6.	ஆட்டுப்பால்.....	..	..	65
7.	சொல்லாத கதை ..	..	..	75
8.	ஜென்மம் ..	..	..	88
9.	கட்டை விரல்..	..	..	104
10.	குடை ..	..	..	122
11.	இரட்டை 'சல்யூட்'	..	..	131
12.	அரும்புகள் ..	..	..	134

6
 மனிதனுடைய மதிப்பிட முடியாத இனிய
 உடைமைகளில் சிறந்தது அவனது வாழ்வாகும்.
 அவன் ஒருதடவைதான் வாழ முடியும். காலம்
 முழுவதையும் குறிக்கோள் இல்லாமல் பாழாக்கி
 விட்டேனே என்ற துயரம் வதைப்பதற்கு இட
 மளிக்காத வகையில் அவன் சீராக வாழ வேண்
 டும். அற்பனாக வாழ்ந்து இழிவு தேடினேன்
 என்ற அவமான உணர்ச்சி உள்ளத்தை எரிப்ப
 தற்கு இடம் கொடுக்காத வகையில் அவன்
 நேராக வாழ வேண்டும். உலகத்தின் தலைசிறந்த
 இலட்சியத்துக்காக—மனித குலத்தின் விடுதலைப்
 போராட்டம் என்ற பொன்னான மார்க்கத்துக்
 காக—நான் என் வாழ்வு முழுவதையும் அர்ப்
 பணித்தேன் என்று இறக்கும் பொழுது கூறும்
 உரிமை பெறும் வகையில் அவன் வாழ வேண்
 டும். திடீர் நோயோ—சோக விபத்தோ வாழ்
 வுக்கு வெடிவைக்கக் கூடுமாதலால், மனிதன்
 தன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணப் பொழுதை
 யும் நன்கு பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். 9

ஆஸ்த்ரோவ்ஸ்கி

முன்னுரை

முப்பத்தி நான்கு ஆண்டு கால இடைவெளிக்குப் பின் வெளிவரும் எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'தசமங்கலம்' உங்கள் கரங்களில் மிளிர்கின்றது. 'நிலவிலே பேசுவோம்!' என்ற எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நான் எழுதிய குறிப்புரையில், 'இலக்கியச் சந்தையில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில், பாராட்ட ரசிகளும் வழிகாட்ட விமர்சகனும் இல்லாத சூழ்நிலையில், மனதில் இலக்கியத்தைப் பற்றி எதுவித வரையறையுமின்றி, எனது சின்னஞ் சிறு கிராமத்திலிருந்து நான் சிறு கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளதை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

நான் எனது பனங்கூடல் கிராமத்திலிருந்து வெளியுலகுக்கு வந்து, எனது ஆசிரியப் பணியோடு, அரசியல் சமுதாயப் பணிகளுக்கூடாக வாழ்வின் பல்வேறு கோலங்களை முகம் கொண்டு, நிதானப் பிசகின்றி எழுதிய 12 சிறு கதைகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. 'வழிகாட்ட விமர்சகன் இல்லையே!' என்று ஆதங்கப்பட்ட நான், எழுத்தாளப் பிரம்மாக்கள், விமர்சகப் பெருமக்களோடு நிறையப் பழகி ஆன் வெளிப்பாடாகவும் கதைகள் புனைந்துள்ளேன். இலக்கியத்தைப் பற்றி வரையறையற்ற நிலையில் நான் கதைகள் எழுதியதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், ஆழமான சமுதாயப் பார்வையுடனேயே என் இளமைக் காலப் படைப்புக்களும் இருந்ததைப் பின்னாளில் உணர முடிந்தது.

எழுத்தாளன் என்ற முறையில் எனக்கேற்பட்ட அனுபவங்களினடிப்படையில், தற்போது என் மனதில் வியாபித்திருப்பது, எழுத்துக்கும் 'எழுத்தாளனுக்குமிடையில் இருக்க வேண்டிய தொடர்பு எத்தகையது?' என்ற கேள்வியாகும். இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல ஒரு முதிர்ந்த எழுத்

தாளனோ அன்றி ஓர் இளம் எழுத்தாளனோ சற்றேனும் தயக்கம் கொள்ளப் போவதில்லை. பதிலும் செழுமையான தாய்த்தானிருக்கும். ஆனால், நடைமுறை மாறுபாடாய் இருக்கின்றது. இத் தொகுதியில் உள்ள 'கட்டை விரல்' என்னும் கதை இந்த அடிப்படையில், என் உள்ளத்தை அழுத்திய யதார்த்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து உருவானதாகும். எழுத்துலகத்தை மிக விசாலமாகவும் ஆழமாகவும் தரிசித்த அனுபவத்திலிருந்தே இக்கதை பிறந்தது. எழுத்தாளன், தகிடு தத்தம் பண்ணக் கூடாது என்பதை என் ஆரம்ப காலத்திலும் கதைகளாக எழுதியுள்ளேன்.

நான் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே கதைகள் எழுதுபவன். அது என் பலஹீனம் என்றோ பலம் என்றோ நான் மனம் கொள்வதில்லை. அதுவே என் இயல்பு. நான் பிரபல் யத்தையோ, புகழையோ முக்கியப்படுத்திப் பேனா ஓட்டு பவனல்லன். அதேவேளை, என் படைப்புக்கள் மக்களால் போற்றப்படும்போது திருப்தியடைந்து மகிழ்வுறுவேன். ஓர் உதாரணத்தைச் சொல்கின்றேன். சிறு கதையோடு அது தொடர்பில்லாதது ஆயினும், எழுத்து என்ற வகையில் தொடர்புடையதால், அதைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

வரலாற்று முக்கியத்தும் வாய்ந்த மாவிட்டபுரப் போராட்ட காலத்தில், 'கந்தன் கருணை' என்ற நாடகத்தை நான் எழுதினேன். சாதிப் போராட்டம் கலை வெளிப்பாடாகப் பரிணமித்த அந்த நாடகம், முதலில் பிரசுர நிலையிலிருந்தே பின் தள்ளப்பட்டது. பின், அதை நண்பர் இளைய பத்மநாதன், காத்தான்சூத்துப் பாணிக்கு மாற்றி நெறிப்படுத்தி, வட இலங்கை முழுவதும் மேடையேற்றினார். இந்நாடகத்தின் சமூகப் பார்வையால் கவரப்பட்டு, ஈழத்தின் தலைசிறந்த நாடகக் கலைஞர்கள் பலரும் பங்கு கொண்டு, அதனை மோடியுற்ற வடிவில் நெறிப்படுத்தி, கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்திலும், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், மீண்டும் யாழ் மேடைகளிலும் அரங்கேற்றினர். வட இலங்கையில் நடைபெற்ற சாதியொழிப்புப்

போராட்டத்துக்கு, பலதரப்பட்ட மக்களையும் அணி திரட்டிய இந்நாடகத்தை எழுதியவரின் பெயர், ஆரம்பத்தில் இரண்டொரு அரங்கேற்றங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதே தவிரப் பின்னர் அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை.

அதே போல, இத்தொகுதியிலுள்ள 'போர்வை' என்ற கதையும் நாடகமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு, போட்டியொன்றில் வெற்றியீட்டியதுடன், தொலைக்காட்சியிலும் ஒளிபரப்பப்பட்டது. தொடர்ந்து பல இடங்களில் மேடையேற்றப்பட்டதுடன், சென்னையிலும் மேடையேற்றப்பட்டது. இது பாரதத்தில் வரும் ஏகலைவன் கதை. ஆனால், அதற்கு ஒரு புதிய பார்வை என்னால் தரப்பட்டது. ஆனாலும் அந்தப் பார்வை தந்தவருக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படாமலேயே மேடை ஏறுகின்றது. கந்தன் கருணைக்கு நடந்த கதிதான் ஏகலைவனுக்கும்! யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகையொன்றில், ஏகலைவனுக்கு விமர்சனம் எழுதப்பட்டது. அதே விமர்சனத்தில், கந்தன் கருணை பற்றியும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால், இரண்டு நாடகங்களுக்கும் மூலகர்த்தாவின் பெயர் குறிப்பிடப்படவேயில்லை. பெயரைப் பிரபலப்படுத்துவதில் நான் முனைப்புக் கொள்வதில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்காக இதனைக் குறிப்பிடவேண்டி ஏற்பட்டது. கொழும்பில் வாழும் ஒரு கலாவிமர்சகர், கந்தன் கருணை நாடகம் அரங்கேறி 25 ஆண்டுகள் கடந்தபின், அண்மையில், 'கந்தன் கருணை நாடகம் உங்களுடையதா?' என்று கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டார்.

மிக நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு சிறு கதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிக் கொணர்வதால், என் எழுத்துத்துறையோடு தொடர்பான சில விபரங்களைச் சொல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது. அவற்றைப் பெரிதுபடுத்தாமல், வாசகர்களைத் தொடர்ந்து செல்ல அழைக்கிறேன். இனி, இத்தொகுதியிலுள்ள சில கதைகள் பற்றிச் சில குறிப்புகள் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன்.

இத் தொகுதிக்குத் தலைப்பாயமைந்த 'தசமங்கலம்' கதைப் பிரதி தொலைந்துபோனதால், அதைத் தேடிப் பெறுவதில் வெற்றி காண முடியவில்லை. அந்தக் கதையையே புத்தகத்தின் தலைப்பாகச் சூட்ட வேண்டுமென நான் எண்ணியிருந்ததால், திரும்பவும் அதனை எழுதிச் சேர்க்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன். கட்டுக்கோப்பில் எவ்வித மாற்றமுமில்லை. விவரணம் சற்றுக் கூடியிருக்கும். அதே கதைதான்!

'நெருப்பு' என்ற கதை, 1961ல், 'சரஸ்வதி'யில் பிரசுரமானது. 1983 ஜூலைக் கலவரத்தையொட்டி, தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த 'இலக்கியப் பாலம்' என்ற சிற்றேடு அதனை மீள் பிரசுரம் செய்தது. சிங்கள தமிழ் இலக்கியத்துக்கு ஒரு பாலமாய் விளங்கிய பிரபல எழுத்தாளர் கே. ஜி. அமரதாஸ, அதனைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து, சாகித்ய மண்டல வெளியீடான 'நவசம்ஸ் கிருத்ய'(நவீன கலாச்சாரம்) என்னும் காலாண்டுச் சஞ்சிகையில் 1985 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இதில் குறிப்பிடக் கூடிய ஒரு விசேட செய்தி, அமரதாஸ, 'நெருப்பு' என்ற என் கதைத் தலைப்புக்குப் பதிலாகத் 'தீப்பொறி' (கினிஸுலு) என்று பெயர் சூட்டியிருந்தார். இக்கதை 1958 இனக் கலவரத்தைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்டது. 'அப்போது நெருப்பு எரியவில்லை; தீப்பொறிதான் கனன்றது. இப்போதுதான் நெருப்பு எரிகின்றது' என்று இனக் கலவரத்தின் கோரத்தை அமரதாஸ என்னிடம் எடுத்துச் சொன்னார்.

இந்தக் கதையையிட்டு என் மனதில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் மற்றும் சில சம்பவங்களையும் சொல்ல வேண்டும். இக்கதையை எழுதியபோது, இரண்டு வயதுக் குழந்தையாக இருந்த என் மகனை இருபத்திரண்டு வயது வாலிபனாக்கி, அவனே கதை சொல்பவனாகவும், பிறக்கும் தறுவாயிலிருந்த என் மகளை, பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் மாணவியாகவும் கற்பனை செய்து கதையை நகர்த்து

கிறேன். இனக் கலவரம் வெடித்துப் பரவுகின்றது. பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் மகள், கலவரத்தின் மத்தியில் அகதி முகாம் கொண்டு செல்லப்படுகிறாள். மகனும் இனவாதக் காதையரின் கொடூரங்களுக்குத் தப்பு முகமாக, வீட்டிலிருந்து வெளியேறி, ஒரு முஸ்லிம் நண்பர் வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்து, பின் அங்கிருந்து அகதி முகாம் செல்கிறான். இது கற்பனை! கொடூரமான 83 ஜூலைக் கலவரத்தின் போது, மொறட்டுவைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த என் மகள், அவலங்களுக்குள்ளாகி, பெரும் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்கின்றாள். கொழும்பு வங்கியொன்றில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த மகனும், சிங்கள நண்பர்களால் பாதுகாப்பளிக்கப்பட்டு, அகதி முகாம் சென்று, கப்பலில் யாழ் திரும்புகின்றான். இது உண்மைச் சம்பவம்!

மகனுடைய 22 ஆவது வயதில், இந்தக் கலவரம் நடப்பதாகக் கதையில் கூறப்படுகிறது. உண்மையில் அவனுக்கு 22 வயது பூர்த்தியான நிலையிலும், மகளுக்கு 20 வயது பூர்த்தியான நிலையிலும் கறுப்பு ஜூலைக் கலவரம் நிகழ்ந்து, இருவரும் அதன் பாதிப்புக்குள்ளாகியது மற்றொரு சம்பவமாகும்.

இன்னொரு நிகழ்வு. கதையை எழுதும்போது நான் கொழும்பிலுள்ள முகத்துவாரம் பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். கதையில், தெஹிவளையில் நாங்கள் சொந்த மனையொன்றில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாக எழுதினேன். 1991 க்குப் பின், நான், கதை நிகழ்ந்த அதே நிகழ்களமான தெஹிவளையில் வாழும் சந்தர்ப்பம் அமைந்தது. சொந்த வீடல்ல; எனக்கு விதிக்கப்பட்ட வாடகை வீடுதான்! 1993 ஆம் ஆண்டு, கொழும்பில், சிறிய அளவில், ஓர் இனக் கலவரம் தலை தூக்கிப் பதற்ற நிலை ஏற்பட்டபோது, மகளும், மகளுடைய இரு குழந்தைகளும் உட்பட, ஏழுபேர் கொண்ட குடும்பம், அந்த வீட்டிலிருக்க முடியாத நிலை

உருவானது. மகளுடன் பணியாற்றிய ஒரு சிங்கள இளைஞர், இரவு 10 மணிபோல் தன் காரில் வந்து, எங்கள் அனைவரையும் அழைத்துச் சென்று, மருந்துக்குக் கூட ஒரு தமிழன் இல்லாத தன் கிராமத்திலுள்ள வீட்டில், இரண்டு இரவுகளும் ஒரு பகலுமாக, இரகசியமாக வைத்துப் பாதுகாப்பளித்து, பின் வீடு கொணர்ந்து சேர்த்தார். இந்த நிகழ்வுகளால், 'நெருப்பு' என்ற இந்தக் கதையின் எழுத்தில் ஓர் உள்ளொளி இருப்பதை எண்ணி நான் எப்போதும் ஆச்சரியப்படுவேன்.

'வெறி' என்ற கதை, 1951ல் எனது 22 ஆவது வயதில் எனது கிராமத்திலிருந்து எழுதப்பட்டது. அதில், சாதி வெறியை மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கும் கொடூரத்தை நினைத்தோ, அன்றி ஒரு விபசாரியின் குணாம்சங்களைச் சித்தரித்ததை எண்ணியோ அதனைப் பிரசுரத்துக்கனுப்பாமல் வைத்து விட்டேன். இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகும், அது என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டே திரிந்ததால், அதைப் படித்துப் பார்த்து, யாழ்ப்பாணத் தமிழனைப் பீடித்திருக்கும் கொடூர நோயான சாதி வெறி, இன்றைய காலகட்டத்தில் உலகம் முழுவதும் பரவி வருவதால், அதனை இத்தொகுதியில் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளியிடுகிறேன். 'சொல்லாத கதை'யும் எனது இளமைக் காலத்தில் எழுதிப் பிரசுரமானது. பட்டப் படிப்புப் பெறுவதற்கான கல்லூரி வசதிகள் பற்றித் தெரியாத கிராமியச் சூழ்நிலையில், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரபல கல்லூரியொன்றில் பட்டப் படிப்பு நிகழ்வதையறிந்த உந்துதலில் எழுதப்பெற்ற இக் கதையின் நிகழ்விடம் சற்று மயக்கத்தைத் தருவதாய் இருந்தாலும், அதன் கரு, மனித விழுமியங்களுக்கப்பால், தமிழ் நெஞ்சங்களைக் குதறுவதாய் அமைந்துள்ளது.

'ஜென்மம்' ஒரு நாடோடிக் கதையின் எழுத்துருவம். 1984 இல் எழுதப்பெற்ற இக்கதை, கொழும்புப் பத்திரிகைக் காரியாலயமொன்றில் ஆறு மாதம் தூங்கியது. பின், யாழ்ப்பாணத்திலும் பிரபல பத்திரிகையாளர் என்னிடம்

கேட்டு வாங்கி, அவரும் ஆறு மாதம் தூங்க வைத்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தில், என் இனிய நண்பர், சிரித்திரன் சிவா, ஒரு கதை கேட்க, நான் அதைப் பெற்றுக் கொடுத்தேன். அதைப் படித்த மறுகணமே, அச்சுக் கோப்பாளரிடம் கொடுத்து சிரித்திரனில் பிரசுரம் செய்தார்.

முன்பு குறிப்பிடப்பட்ட ஏகலைவணைப் பற்றிய 'போர்வை' என்ற கதை, 'தாயகம்' என்ற மாத இதழில் வெளிவந்தது. பின்னர் 'தாமரை'யில் மறு பிரசுரம் செய்யப் பட்டது. மற்றைய கதைகளைப் பற்றி எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. கதைகள் யாவும் வீரகேசரி, தினகரன், சுதந்திரன், தாயகம், தாமரை, சரஸ்வதி, இலக்கியப் பாலம், சிரித்திரன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளி வந்தவை. இவற்றின் ஆசிரியர் களுக்கு நான் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டவன்.

முகப்போவியத்தை வரைந்து தந்த நண்பர் கே. கதிர்காமத் தம்பி அவர்களுக்கும், நூலை அழகாக அச்சிட்டுதவிய 'ஸ்ரார் லைன்' அச்சகத்தாருக்கும் என் நன்றி உரியது. நூலைப் பிரசுரிப்பதில் என்னோடு இணைந்து நின்ற பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை உரிமையாளர் ஆர். பி. ஸ்ரீதரசிங் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

என். கே. ரகுநாதன்

தெலிவணை

28-09-96

இனிய நினைவுகள்

'எழுது; உனக்கு எழுத்து வரும்!' என்று என்னை உற்சாகப்படுத்தி எழுதுவித்த என் இனிய நண்பர் கவிஞர் பசுபதி அவர்களையும், அப்படி எழுதிய முதல் கதையையே 'ஈழகேசரி'க்கு அனுப்ப, 'கதை கிடைத்தது; அதை இன்ன திகதியில் வெளியிடுகிறோம்' என்று பதில் எழுதி, பிரசுரித்து, எழுத்துலகில் என் கால்பதிய வைத்த இராஜ அரியரத்தினம் அவர்களையும், பின், எனது இருபத்திரண்டாம் வயதில், புதுக்கோட்டையிலிருந்து வெளிவந்த 'பொன்னி' என்ற மாத இதழில், என் கதைகள் இரண்டை அட்டைப்படக் கதைகளாகப் பிரசுரித்து, நான் வீறுநடை போடச் செய்த முருகு சுப்பிரமணியன் அவர்களையும் இவ்வேளை நினைவு கூருகின்றேன்.

தசமங்கலம்

எனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியப் பெருந்தகை அமரரான செய்தி, நாலைந்து நாட்கள் கழித்துத்தான் எனக்குத் தெரிய வந்தது. அவரிடம் படித்த மற்றொரு மாணவர், பெரும் துயரத்தோடு அதனைத் தெரிவித்தார். நேரில் சென்று, என் இறுதி அஞ்சலியைச் செலுத்த முடியவில்லையே என்று எனக்குப் பெரிய கவலை!

வாத்தியாரின் மரணச் செய்தி ரேடியோவில் அறிவிக்கப் பட்டதாம். கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை.

என் வாரிசுகளினால் வந்த வினை. வானொலியில் எந்த நேரமும் சினிமாப் பாட்டுகள்தான் போய்க்கொண்டிருக்க வேண்டும். செய்தி வாசிக்கும் நேரங்களில், சிரமத்தோடு மீற்றரைத் திருப்பி விடுவேன். செய்தி முடிவுற்றதுதான் தாமதம், மறுபடியும் பாட்டுகள் ஒலிக்கத் தொடங்கிவிடும். அதனால், மரண அறிவித்தல்களைக் கேட்க முடியாது போய்விடும்.

எப்படியும் வாத்தியார் வீட்டுக்குப் போய், அவர் குடும் பத்தவரிடம் என் ஆழ்ந்த கவலையைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கடைசியாகப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் அவரைச் சந்தித் தேன். அவரிடம் படித்து, அப்பாடசாலையிலிருந்து வெளியேறிய பின், முதலும் கடைசியுமாக அவரைச் சந்தித்தது அந்த ஒரு தடவைதான்!

ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்று, பதினைந்து ஆண்டுகள் வரை பதுளையிலும் கொழும்பிலுமாகப் பணியாற்றிவிட்டுச்

சொந்த ஊருக்கு வந்தேன். யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் குடியேறினேன். இருந்தும், நான் பிறந்த வராத்துப்பளைக் கிராமத்துக் கண்மையில், புதிதாகத் தொடங்கப்பட்ட பாடசாலையொன்றில் சிறிது காலம் பணியாற்றுமாறு என்னைக் கேட்டிருந்தார்கள். நான் ஒப்புக் கொண்டேன்.

அதிகாலை ஏழு மணிக்கு யாழ் பட்டினத்தில் பஸ் எடுக்க வேண்டும். எட்டு மணியளவில் பருத்தித்துறை-புலோலிக் கிராமக் கோட்டடியில் இறங்கி, பாடசாலை இருக்குமிடத்துக்குச் சுமார் ஒன்றரை மைல் தூரம் நடந்து செல்ல வேண்டும். அரைவாசித் தூரம் தார் றோட்டு. அப்புறம் ஊர்மனைக்குள் சிறிது தூரம் நடந்தபின், மிகுதித் தூரத்தைப் பனங் கூடல்கள் நிறைந்த காணிகளுக்கூடாகக் கடக்க வேண்டும்.

ஒற்றையடிப் பாதை. காலடி பட்டுப் பட்டுப் புற்கள் அழிந்து மணற் கோடாக இருக்கும். கரையில் பலவித புற்களும் காரைப் பற்றையுமாக வரண்டு பரட்டை தட்டிய பூமி. தொடக்க மணியடிப்பதற்கு முன் எப்படியும் பாடசாலை வாசலையடைந்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பில் அவசர நடை!

அன்றும் அப்படித்தான்! அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்த போது, அதே தடத்தில் எதிரே ஒருவர் வந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

கட்டை உருவம். உயர்த்திக் கட்டிய வேட்டி. தோளில், கழுத்தைச் சுற்றி ஒரு துண்டு. நிதானமாக நடந்து வந்தார். என் பார்வைக்குக் கிட்டிய தூரம் வந்த போதுதான், தலைமயிர் உச்சி பிளந்து சீவி இருந்தது தெரிந்தது. ஆ! எனது ஆசிரியர்தான்! வாத்தியார்தான்! முடி சற்று வெளிறி விட்டது.

எனக்கு அருகே வந்ததும், பக்குவமாக, மெல்ல, பாதையை விட்டு நகர்ந்து விலகி நின்றார்.

எனக்குப் பகீரேன்றது! திடுதிப்பென்று, நான் மறுபக்கம் வழிவிலகி, மிகவும் மரியாதை தோய்ந்த குரலில், “வணக்கம் வாத்தியார்!” என்று தலை குனிந்து நின்றேன்.

வெளுத்த இமைப் புருவங்களை நிமிர்த்தி, என்னை உற்றுப் பார்த்தபடியே, “ஆர் மோனை நீ?” என்று மெதுவான குரலில் கேட்டார்.

“நான் உங்களிடடைப் படிச்சனான் வாத்தியார். தம்பித்துரை!” என்று பணிவுடன் சொன்னேன்.

“ஆ! தம்பித்துரையே? நினைவிருக்குது மோனை. எங்கை மோனை இந்த வெள்ளைத்திலை?”

“உந்தப் பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பிக்கிறன் வாத்தியார்.” என்று சொல்லி, அவருக்குப் பின்பக்கமாகச் சற்றுத் தூரத்தி லுள்ள பாடசாலையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன்.

அவர் கண்களில் பளிச்சென ஒளி வீசியது! முகம் மலரச் சிரித்துக் கொண்டே, “படிப்பிக்கிறியோ மோனை? நல்ல காரியம் மோனை; கெதியாப் போ மோனை!” என்று சொல்லிக் கொண்டே, பின்பக்கம் திரும்பிப் பாடசாலையைப் பார்த்தார்.

“நல்லாப் படிப்பிக்கோணும் மோனை!” என்று அழுத்த மான குரலில் சொல்லிக் கொண்டே, என் தோளில் கை வைத்துத் தடவினார். பின்னர் பாதையிலிறங்கி நடக்கத் தொடங்கியவர், சட்டெனத் திரும்பி, இமைப் புருவங்களைக் குறுக்கி, “உதாலை எங்கையிருந்து வாறாய்?” என்று கேள்வி எழுப்பினார்.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வாறன் வாத்தியார்!”

“ஏன், பெண்சாதி பிள்ளையள் அங்கையெ?”

நான் தலை குனிந்தபடி, “ஓம் வாத்தியார்!” என்றேன்.

“சரியான தூரந்தான். என்ன செய்யிறது? . . . . கெதியாப் போ மோனை. பிள்ளையள் பாத்துக்கொண்டிருக்குங்கள்...” என்றவர், “நல்லாப் படிப்பிக்கோணும் மோனை!” என்று

மீண்டும் கூறியபடி பாதையில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

நான் அவர் பக்கம் பார்வையைத் தொடர்த்தி, “எப்பிடி வாத்தியார், சுகமாயிருக்கிறியனோ?” என்று கேட்டேன்.

“சுகமாயிருக்கிறன் மோனை” என்று கூறியபடி திரும்பி, என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். “பாக்கத் தெரியேல்லையெ?”

நான் இரண்டடி அவர் கிட்ட நகர்ந்தேன்.

“பிள்ளையள் எப்படி இருக்கினம் வாத்தியார்?”

“அவங்கள் நல்லாயிருக்கிறாங்கள் மோனை. ஒருத்தன் டொக்ரராயிருக்கிறான். ஒருத்தன் இஞ்சினியர். பாங்கிலை ஒருத்தன் வேலை செய்யிறான். ஒரு பெட்டை ரீச்சர்... எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை... நான் உங்களைச் சும்மாவே மோனை படிப்பிச்சனான்? போ மோனை, போ! பிள்ளையள் சத்தம் போடப் போகுதுகள்...”

அவர் நடக்கத் தொடங்கினார். ஒரு பரபரப்புமில்லாத, நிதானமான, ஆறுதலான நடை.

நான் சிறிது நேரம் வைத்த கண் வாங்காமல், அவர் போகும் திசையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்று விட்டுப் பாடசாலையை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறேன்.

தேவாரம் முடிந்து மாணவர்கள் வகுப்புகளுக்குச் செல்லும் நேரம், நானும் என் வகுப்புக்குள் நுழைகிறேன்.

* * *

ஊருக்குப் பக்கத்திலுள்ள கற்கோவளம் மெதொடிஸ்தர் மிஸன் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படித்தபின், தொடர்ந்து படிப்பதற்காகச் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள சிவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் என்னைச் சேர்த்து விட்டார்கள்.

புதிய பாடசாலை அது. அக்கம் பக்கங்களிலுள்ள மெதொடிஸ்த பாடசாலைகள், சுத்தோலிக்கப் பாடசாலை

களைப் பின்னடையச் செய்வதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. புதிய கட்டடம். எஸ்.எஸ்.ஸி. வரை வகுப்புகள். பாடசாலை உயர் நிலையடையச் செய்வதற்காகப் பொறுப்பு வாய்ந்த ஆசிரியர்கள். அதனைக் கட்டியெழுப்புவதற்காகக் கடமையுணர்ச்சிமிக்க தலைமையாசிரியராகத் தம்பையா வாத்தியாரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

வாத்தியாரின் வீடு புற்றளையில். பாடசாலை தும்பளையில். பாடசாலைக்கும் வீட்டுக்கு மிடைப்பட்ட தூரம். எப்படியும் இரண்டரை மூன்று மைல் இருக்கும். சைக்கிள்கள் நம்மவர் பாவனைக்கு வந்து விட்டன. என்றாலும் தம்பையா வாத்தியார் சைக்கிள் ஓடமாட்டார்; பழகவில்லை. அதிகாலை எழுந்து நடந்தே வருவார். ஆசிரியரோ பிள்ளைகளோ பாடசாலைக்குள் நுழைவதற்கு முன் அவர் நுழைந்து விடுவார்.

பாடசாலை மண்டபத்தின் ஓரமாகவிருக்கும் சதுர மேடையிலுள்ள தனது விசாலமான மேசையில், இடாப்புகள் மற்றும் கோவைகளை அறையிலிருந்து எடுத்து வைத்து வேலை தொடங்கி விடுவார்.

பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர் தான் அவரது உத்தியோக தராதரம். தமிழ்ப் பண்டிதர். கேம்பிறிட்ஜ் சீனியர் சித்தி பெற்றவர். இவை, அவரது மேலதிக உன்னதத் தகுதிகள். எஸ்.எஸ்.ஸி. வகுப்புக்குச் சமயம், கணிதம், இலக்கியம் கட்டாயம் படிப்பிப்பார். ஆங்கிலக் கணிதப் புத்தகத்திலிருந்து கணக்குப் படிப்பிப்பார்.

பாடசாலையிலிருந்து, ஆசிரியர் மாணவர் உட்படச் சகலரும் வெளியேறிய பின்னர்தான், அவர் வீட்டுக்குக் கிளம்புவார்.

ஆறாம் வகுப்பில் சேர்ந்த நான், எல்லா வகுப்புகளையும் தாண்டி, எஸ்.எஸ்.ஸி. க்கு வந்தபோது, அவர் தனது வழமையான பாடங்களைப் படிப்பித்தார். சமய பாடமென்றால் அகோரம்! தேவாரங்கள் பாடமாக்கி ஒப்புவிக்க வேண்டும். மாணவர்களுக்கு நடுக்கம். பாடசாலை தொடங்கிய

முதலாவது பாடமாதலால், அவர் தனது நிர்வாக அலுவல்களின் காரணமாக, இடைக்கிடை வகுப்புக்கு வரமாட்டார்.

“கடவுளே! இன்றைக்கு வரக் கூடாது. உமக்கு நேர்த்தி வைக்கிறோம்!” என்று மன்றாடுவோம். அவர் வரவில்லையென்றால், உடனடியாக, தலைக்கு ஒரு சதம் அரைச் சதமாகச் சேர்த்துப் பாடசாலையில் உள்ள சரஸ்வதி கோயில் உண்டியலில் காணிக்கை இடுவோம். சமயம் படிக்காதிருக்க தெய்வத்துக்கே லஞ்சம்!

கணக்குப் பாடம் வகுப்பறையில் நடக்கும். விளங்கப் படுத்த அவருக்குக் கரும்பலகை வேண்டும். எழுதுவதற்கு எங்களுக்கு மேசை வேண்டும். அதன் காரணமாக வகுப்பறையிலேயே நடக்கும். ஆனால், இலக்கியப் பாடம் வெளியே தான் நடைபெறும்!

பாடசாலைக்கு முன்பக்கத்தில் நன்கு செழித்த வேப்பமரம் ஒன்று நின்றது. அந்த மரத்தின் கீழே தான் வகுப்பு. ஆறே ஆறு மாணவர்தான். ஐந்து ஆண்கள். ஒரேயொரு பெண். நாங்கள் அரை வட்டமாக நிற்போம். வாத்தியார் ஓரத்தில் நின்று படிப்பிப்பார். கதிரை என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

உரைநடைச் சிலம்பு, குசேலோபாக்கியானம் என்பவை பாடப் புத்தகங்கள். உரைநடைச் சிலம்பு உரைநடை இலக்கியம். பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள் எழுதிய கட்டுரைகளை வாசித்துச் சுவை தோன்ற விளங்கப்படுத்துவார்.

குசேலோபாக்கியானம் வல்லூர்த் தேவராஜபிள்ளையின் செய்யுள் இலக்கியம். குசேலர் சரிதை. ஆடிப்பாடி அங்க அசைவுகள் செய்து படிப்பிப்பார்.

குசேலர் இருபத்தேழு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தார் என்று சொல்லும் போது, “அடேயப்பா! சரியான விண்ணன் தான்!” என்று பாராட்டு வழங்குவார். நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து மெல்லச் சிரிப்போம். “வறுமையால் வாடிய அந்த இருபத்தேழு பிள்ளைகளுக்கும் எப்படிச் சாப்பாடு போடுவது?” என்று கேட்டு, வயிற்றினை எக்கித் தடவுவார். “இருபத்தேழு பிள்ளைகளும் சாப்பிட்ட பாத்

திரங்களை வழித்து நக்கினாலே பெத்தவளுக்கு வயிறு நிரம்பி விடுமே!” என்று ஆறுதல் படுவார்.

உடனேயே, “வருடம் ஒரு பிள்ளை என்ற கணக்கில் பெற்றிருந்தாலும் கூட, கடைசிப் பிள்ளையைப் பெறும் போது, இருபது வயதுக்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகள் ஏழு பேர் இருந்திருப்பார்களே, அவர்கள் உழைக்கத் தொடங்கியிருப்பார்களே! பின், அந்தக் குடும்பத்தில் வறுமைக்கிடமேது?” என்று தர்க்க ரீதியாகவும் விமர்சிப்பார்.

அதே சமயம், “குசேலரிடம் கண்ணபிரான் கொண்டிருந்த நட்பின் மேன்மையைச் சொல்ல வந்த வல்லூர்த் தேவராஜ பிள்ளை, இந்த உண்மை நிலையைக் கவனிக்கத் தவறி விட்டாராக்கும்!” என்று அதற்கு நியாயமும் கற்பிப்பார்.

இவையெல்லாம் போகட்டும்!

வறுமையின் கொடுமை தாங்காது, குடிசையிலிருந்த பிடி அவலைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, குசேலர், தன் ஆத்ம நண்பனான கண்ணபரமாத்மாவைத் தேடிச் செல்கிறார். செல்லும் வழியில் பலவிதமான காட்சிகள். . . .!

மீனவப் பெண்கள் குசேலரைத் தாண்டிச் செல்கிறார்கள். நடப்பதற்குச் சுகமாக, உடுத்தியுள்ள சேலையை முளங்கால் களுக்கு மேலே தூக்கி இடையில் சொருகிக் கொண்டு, தலையிலுள்ள மீன் கூடையை ஒரு கையால் பிடித்து, மறுகையை முன்னும் பின்னும் அசைத்து அசைத்து நடக்கும் காட்சியை அபிநயிப்பார். துவாரகையின் மீனவப் பெண்கள் எப்படி நடந்தார்களோ தெரியாது; கலிகை என்ற ஊரிலிருந்துவந்து, வல்லிபுரத்தாழ்வார் தீர்த்தமாரும் பெரிய பாட்டுக் கடலில் பிடிக்கும் மீன்களை வாங்கிக் கொண்டு, ஊர் ஊராகச் சென்று அவற்றை விற்கும் பெண்களை வாத்தியார் தத்ரூபமாகச் சித்தரிப்பார்.

வாத்தியார் சட்டை அணிவதில்லை. தோளில் இருக்கும் சால்வையை எடுத்து மார்பிலே குறுக்குக்கட்டுக் கட்டுவார். முளங்கால்களுக்கு மேலே வேட்டியைத் தூக்கிச் சுருக்கி,

இரு பக்க இடையிலும் சொருகுவார். ஒரு கை தலைக்கு மேலே பெட்டியைப் பிடிக்கும் பாவனை; மறுகையை முன்னும் பின்னும் ஆட்டி ஆட்டி, பிருஷ்டத்தை அசைத்து அசைத்து நடப்பார்.

எங்களை வெட்கம் பிடுங்கித்தின்னும்!

வானத்திலே தெரிகின்ற வளர்பிறையைப் பார்த்துக் கொண்டு குசேலர் நடக்கிறார். சற்றுத் தூரம் நடந்து மறுபுறம் திரும்பினால் இன்னொரு பிறை! துவாரகாபுரி வானிலே இரண்டு பிறைகளா? வாத்தியாரே குசேலராக மாறி, முகத்தில் ஆச்சரியக் குறி தோன்ற அந்த இரண்டாவது பிறையைப் பார்த்துத் திகைப்படைகிறார்!

மாளிகையொன்றின் மேன்மாடச் சாளரத்தினூடாகத் தெரிவது ஓர் அழகியின் பிறை நுதல்! அந்த அங்கையற் கண்ணி தன் காதலன் எப்போ வருவான் என்று ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாளாம். வான் விஞ்ஞானம் பிழைத்தது!

இன்னும்.....

ராஜ வீதி. அந்தப்புர அழகு தேவதைகள் நீராடும்போது மேனியில் பூசிய அத்தர், புனுகு, ஜவ்வாது போன்ற வாசனாதித் திரவியங்களைக் கழுவ, அந்தக் குளம்புநீர் வெளியே பாய்ந்து, வீதியால் செல்பவர்கள் அதில் சறுக்கி விழுகிறார்கள். வாத்தியாரே சறுக்கிக் காட்டினார். ஆச்சரியம்! குளம்புக்குப் பதிலாகச் சிறு கல்லொன்றில் தடக்கி அவரே விழுந்து விட்டார்.

மாணவர்கள் ஓடிச் சென்று அவரைத் தூக்கி விடுகிறோம்.

பரத்தையர் வீதியைப் படிப்பிப்பார்.

'வெளிவருவாரும் உட்புகுவாரும் வீதியிற் கலாய் விளைப்பாரும்' என்று பாட்டு.

வேசியிடம் போய், கையிலிருந்த பணத்தையெல்லாம் கொட்டிக் கொடுத்துவிட்டு, உடல் சோர்ந்து, மனம் சோர்ந்து

ஆடவர்கள் வெளி வருகிறார்களாம். அதேவேளை, ஆசை பொங்கும் மனத்தோடு, கம்பீர நடை நடந்து சிலர் உள்ளே போகின்றார்களாம். “நான்தான் முதல் வந்தனான். நீ எனக்குப் பிறகு. . . .” என்று முன்னே நிற்பவரை விலக்கித் தள்ளிக் கொண்டு—நான் முந்தி நீ முந்தி என்று வீதியில் கலகம் செய்கின்றார்களாம். அதேவேளை—

ஆசை பிடர் பிடித்து உந்தித் தள்ளினாலும், வேசிக்குக் கொடுக்கக் கையில் காசில்லாததால், தலையைத் தொங்கப் போட்டுச் சோர்ந்துபோய், சிலர் அவள் வீட்டுக் கதவோரம் ஏக்கத்துடன் சாய்ந்து கொண்டு நிற்கிறார்களாம்.

அந்தோ பரிதாபம்! சோர்ந்த நிலையில் வேப்பமரத்தோடு சாய்ந்து கொண்டு வாத்தியாரே நிற்கிறார்!

இப்படியான கட்டங்களை அவர் அபிநயிக்கும்போது, பெண் பிள்ளை வெட்கம் தாங்காது முகத்தைப் புத்தகத்துக்குள் மறைத்துக் கொண்டு குனிந்து நிற்பாள். நாங்கள், ஆளை ஆள்ப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொள்வோம். இடைக்கிடை—அவளையும் பார்ப்போம்!

எங்கள் வயதுக்குரிய உணர்வுகளுக்கு ஒத்தடம் தரும் வகையில், அபிநயத்துடன் இசைந்த வாத்தியாரின் கற்பித்தல் எங்களை வேறு உலகுக்குக் கொண்டு சென்றுவிடும்.

என் நெஞ்சில் கனன்று கொண்டிருந்த இலக்கியச் சுடரைத் தூண்டிவிட்ட பெருமை என் வாத்தியாருக்கும் உரியது!

*

*

*

வாத்தியாரின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்க எனக்கு எவ்வித சிரமமும் இருக்கவில்லை. புற்றளையில்லாதான் அவர் வீடு என்பது தெரிந்த விடயம். ஆனால், ஒருபோதும் அங்கு சென்றதில்லை. பிரதான வீதியிலிருந்து ஒழுங்கையில் இறங்கியதும், எதிர்ப்பட்ட ஒருவரிடம் விசாரித்தேன்.

பேரோடு புகழோடு வாழ்ந்த மனிதர். அண்மையில்லாதான் காலமானார் என்பதால் பெரும் அக்கறையோடு வழிகாட்டினார் அவர்.

வெகு சுலபமாக வீட்டை அடைந்தேன். கேற்றைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்ததும், முற்றத்தில் நின்ற ஒருவர். அன்புடன் உள்ளே கூட்டிப் போய் உட்கார வைத்தார். இளைஞர் ஒருவரும் ஒரு பெண் பிள்ளையும் வந்து வர வேற்றனர்.

“நான் வாத்தியாரிடம் படித்த மாணவன். அன்றைக்கு வரச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.....” என்று விநய மாகக் கூறினேன்.

“அதனால் என்ன? எல்லோருக்கும் வசதியும் கிடைக்க வேணுமே?” என்று கூறினார் இளைஞர்.

வழக்கமாக ஒரு மரணம் நிகழ்ந்த வீட்டில் கூடியிருக்கும் உறவினர், சுற்றத்தவர் என்று சோகத்தினிடையிலும் வீடு கலகலப்பாக இருந்தது. அங்கு மிங்குமாகச் சிறுவர்கள் ஓடித் திரிந்தார்கள். அவர்களில், இரண்டொருவரின் உடைகள் சற்று வித்தியாசமாக இருந்தமை மனதில் பதிந்தது. அத்துடன், அவர்கள், ‘மம்மி’, ‘டடி’ என்று அழைத்துத் தங்கள் தேவைகளைக் கேட்டதையும் அவதானித்தேன்.

வாத்தியாரின் பிள்ளைகள் ஒன்றிரண்டு பேர் வெளிநாடு களிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள்; அவர்களின் பிள்ளைகள் தான் இவர்கள் என்று ஊகித்தேன்.

என்னோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள், தாங்களும் வாத்தியாரின் பிள்ளைகள்தான் எனக் கூறினார்கள்.

என் மனதில் சந்தேகம் கிளம்பியது. கடைசியாக நான் வாத்தியாரைச் சந்தித்த வேளை, அவரது பிள்ளைகளைப் பற்றி விசாரித்தபோது, நான்கு பிள்ளைகளைப் பற்றி மட்டும் கூறிவிட்டு, “அவங்கள் நல்லாயிருக்கிறாங்கள் மோனை!” என்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. இப்போது, முன்னால் இருக்கிற இருவரும் அவருடைய பிள்ளைகள் தான் என்றால்.....?

கடைசியாக நான் வாத்தியாரைச் சந்தித்து உரையாடியதை அவர்களோடு பகிர்ந்து கொண்டேன். “வாத்தியாருக்கு நாலு பிள்ளைகள் மட்டுந்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.....” என்று இழுத்தேன்.

இருவரும் அகம் மலரச் சிரித்தார்கள். “எங்களில் பத்துப் பேர்! நீங்கள் அப்பாவைச் சந்தித்தபோது, அந்த நாலு பேர்தான் படித்து மேலே வந்தவர்களாயிருக்க வேணும். எல்லோரும் படிப்பால் முன்னுக்கு வந்துள்ளோம். இரண்டு டொக்ரர்மார், இஞ்சினியர் ஒருவர், கட்டிடக் கலைஞர், கணக்காளர், ஆசிரியர் இரண்டு பேர், வங்கியாளர் ஒருவர் என்று எல்லோருமே உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். . . . . நான் யூனிவர்சுற்றியில் படிக்கிறேன். இவ, ஏஎல் எடுத்திட்டிருக்கிறா. . . . .”

நான் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் முகம் மலரச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“அப்பாவின் தூய்மையான சேவைக்கு உரிய பலன் கிடைத்திருக்கிறது!” என்று ஆனந்தம் பொங்கத் தெரிவித்தேன்.

பெண் பிள்ளை தேநீர் கொண்டு வந்து தந்தாள்.

“வந்தது ஆறுதலாக இருக்கிறது. உங்களைக் கண்டது மிகவும் சந்தோஷம். . . . . எனது கவலையை எல்லோருக்கும் தெரியப்படுத்துங்கள்!” என்று சொல்லி விட்டு நான் விடை பெற்றேன்.

இருவரும் வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பினார்கள்.

கேற்றைத் திறந்து சாத்தியபொழுது, தூணில் பொறித்திருந்த எழுத்துக்கள் என் கண்களில் பட்டன!

தசமங்கலம்

என் கண்கள் அகல விரிந்தன. அந்த எழுத்துக்களையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“வாத்தியாரே! நீங்கள் பெரும் உத்தமர் ஐயா! ‘பிறர் பிள்ளை தலை தடவ, தன் பிள்ளை தானே வளரும்!’ என்ற உண்மைத் தத்துவத்தின்படி வாழ்ந்து காட்டிய பெருமைக் குரியவர் ஐயா!”

மனதில் அவரைப் போற்றியவாறே வழி நடந்தேன்.

நமது பரம்பரை?

ஆடம்பரமெதுவுமில்லாமல், எழுத்தாளர்களாகவும், பத்திரிகையாளர்களாகவும் கூப்பிட்டு, மிக அடக்கமாக நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியொன்றின் பரிசளிப்பு விழாவிலேதான் அவர்கள் இருவரும் முதல் தடவையாகச் சந்தித்தார்கள்.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக இரண்டொரு வர்ணக் கடதாசிகளைக் கட்டி அலங்கரித்து, பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்குள்ளேயே விழாவை ஒழுங்கு பண்ணியிருந்தார்கள். கிராமத்துப் பெண்கள் அடுப்பூதவதைப் போல 'உஸ், உஸ்' என்று ஊதித் தள்ளிய சிகரெட் புகை முன்னே வர, கண்களிலே கறுப்புக் கண்ணாடியும், கட்கத்திலே தோற்பையுமாகப் பின்னே வந்த பிரபல எழுத்தாளர் சத்தியானந்தன் அங்கு காலெடுத்து வைத்தபோது, விழா ஆரம்பமாகி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. போட்டியில் முதற் பரிசைத் தட்டிக் கொண்ட இளம் பெண் மேனகை, விழாத் தலைவர் அளித்த பரிசுத் தொகையை வெகு பவ்வியமாகக் குனிந்து இரு கரங்களையும் நீட்டி வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதிசௌந்தர்யமான இந்தக் காட்சியை பத்திரிகைக் காரர்களது புகைப்படக் கருவிகள் கலை நுணுக்கம் நிறைந்த அற்புதமான கோணங்களில் வைத்துப் படம் பிடித்தன. சத்தியானந்தன் ஒரு கணம் அப்படியே பிரமித்து நின்றான். படபடவென்று இமைகளை மூடித் திறந்தான். பின், தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு ஓரமாக நடந்து முன் வரிசைப் பக்கம் போனான். அங்கு காலியாகக் கிடந்த ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து, அருகில் இருந்த ஒரு பெரியவரிடம்

தலையை நீட்டி, “நான் ரொம்பவும் பிந்திவிட்டேனா? ஹி.. ஹி..” என்று பல்லை இளித்தான்.

“அப்படியொன்றும் நேரமாகி விடவில்லை. என்றாலும் சிற்றுண்டியை இழந்து போனீர்கள்!” என்று பதில் சொல்லி விட்டு மேடையையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

“அட, இவ்வளவுதானா?” என்று கூறியபடியே மேலும் சிறிது குனிந்து, அவர் காதைக் கடித்து விடுபவன்போல நெருங்கி, “இவர்கள் தாம் மேனகையோ?” என்று சற்று ஆவலுடன் கேட்டான் அவன். பெரியவர் பதில் சொல்வதற்கிடையில், பரிசைப் பெற்றுக் கொண்ட பெண், கழுத்து நிறைந்த மாலையும், நெஞ்சு நிறைந்த மகிழ்ச்சியுமாக இருப்பிடத்துக்கு வந்தாள். வந்தவள், தன் ஆசனத்தில் இன்னொருவர் இருப்பதைப் பார்த்துத் தயங்கினாள்.

“ஓ! நீங்களா....? மன்னிக்க வேண்டும்....”

சத்தியானந்தன் தடுமாற்றத்துடன் எழுந்து அவளுக்கு இடங்கொடுத்து அருகில் உட்கார்ந்தான். அவள், அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்து உட்கார்ந்ததும் பெரியவரிடம் பரிசைக் கொடுத்து ஏதோ பேசத் தொடங்கினாள்.

சத்தியானந்தனுக்கு ‘குப்’பென்று வியர்த்துவிட்டது! ‘நல்ல வேளை! மனுஷனிடம் எதையாவது உளறிக் கொட்டாமலிருந்தோமே!’ என்று எண்ணியவனாய்க் கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

பின்பு, மேனகையைப் பாராட்டிப் பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது, அவன் என்றுமில்லாதபடி வெளுத்து வாங்கினான். மேனகையைப் பற்றி மட்டுமல்ல, விசுவாமித்திரனைப் பற்றி, அவனுடைய பிரமச்சரிய விரதத்தைப்பற்றி, தன்னைப்பற்றி, தன்னுடைய இலக்கிய சிருஷ்டிகளைப்பற்றி யெல்லாம் வெகு அழகாகப் பேசித் தீர்த்தான்.

அத்துடன் விடவில்லை அவன். ஒரு சந்தர்ப்பத்தை யுண்டாக்கித் தனியே அந்தப் பெண்ணைச் சந்தித்துத் தனிப்பட்ட முறையிலும் தனது ‘மேலான’ ஆசிகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

“நாங்களெல்லோரும் இனிப் பேனாவையெடுத்து மூலையில் போட்டுவிட வேண்டியதுதான்!” என்று சமத்காரமாக ஆரம்பித்துவிட்டு, வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்தான் அவன்.

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். இந்தச் சமையை என் பேனா தாங்காது; ஓடிந்துவிடும்!” என்று பூரிப்போடும், புன்னகையோடும் சொல்லிவிட்டுக் குழைந்தான் அவன்.

“ச்சை! ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? உங்கள் கதையைப் படித்தேன்; இப்போது உங்களைப் பார்க்கிறேன். இந்தச் சிறிய வயதில், இந்தச் சாகாவரம் பெற்ற கதையை எப்படி உங்களால் சிருஷ்டிக்க முடிந்தது? என்று ஆச்சரியப்படுகிறேன். அவ்வளவு அற்புதம்? இலக்கியப் பாதையிலே ஒரு புதிய திருப்பத்தையே உண்டாக்கி விட்டீர்கள்!”

“ஏதோ ஓர் அசாத்தியத் துணிச்சலுடன் தொடங்கினேன். அது இவ்வளவு ஆச்சரியத்தை விளைவிக்குமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. இது என்னுடைய கன்னி முயற்சி. உங்கள் பாராட்டுரைகளுக்கு எனது நன்றி!”

“நன்றி சொல்வதிருக்கட்டும். ‘கருவிலே திரு’ என்பார்கள். உங்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது. உள்ளம் இடம் கொடுத்தால் நன்றாக முன்னுக்கு வரலாம். . . .”

சத்தியானந்தன், அவளை அர்த்தம் நிறைந்த பாவனையோடு நோக்கினான். மேனகை திடுக்கிட்டுப்போய், “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை!” என்றாள். அவள் குரலில் பதற்றம் தொனித்தது.

சத்தியானந்தன் இலேசாகச் சிரித்தான்.

“ஓர் எழுத்தாளர்—அதுவும் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர் இதைக் கேட்டு எதற்குப் பதற்றமடைய வேண்டும்? நிகண்டும், அகராதியும் வேண்டியதில்லை, இதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு. நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால். . . .”

மேனகை அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள்.

“இந்தக் காலத்தில் இலக்கிய உலகத்திலே எவன் நேர்மையாய் நடக்கிறான்? எவன் யோக்கியதையாய் இருக்கிறான்?

எல்லாம் சுத்த 'ஹம்பக்'. பந்தம் பிடிப்பதும், பல்லைக் காட்டுவதுமே புகழுக்கு வழியாகிவிட்டது. ஒரு பயலுக்கும் 'ஒறிஜினாவிறி' என்பதே கிடையாது. அவனைத் திருடி, இவனைக் கொப்பியடித்து எழுதினது. அப்புறம் இந்தச் 'சாம்ராட்டுகள்' மண்டைக் கர்வம் பிடித்து தம்மைப்பற்றித் தாமே தம்பட்டமடிப்பதும். பத்திரிகைகளிலே விளாசித் தள்ளுவதும் எல்லாமே போலிதான்! வெற்றியின் இரகசிய மெல்லாம் இந்தக் கலையில்தான் அடங்கியிருக்கிறது."

"எந்தக்கலையில்?"

"விளம்பரக் கலையில்!"

பொறுமையிழந்த மேனகை, சற்று ஆத்திரத்துடன் "அதனால்?" என்று கேட்டாள்.

சத்தியானந்தன், அநாயாசமாக ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு வெகு நிதானத்துடன் பதில் சொன்னான்:

"அதனால்தான் உள்ளம் இடங்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். அதாவது கட்டித் தங்கத்தையும், காக்காய்ப் பொன்னையும் இனங் கண்டு கொள்வதற்கு!"

"அப்பாடி!" என்று நெடு முச்செறிந்தாள் மேனகை. அவன் பேசியபோதெல்லாம், அவன் பேச்சில் புரண்டு வந்த இலாவகத்தையும், முறித்து வைத்த துப்பாக்கி போலப் புடைத்து நின்ற தொண்டைக் குழியையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த மேனகை, கண்பொழுதில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைத் துடைத்தெறிந்து விட்டுச் சிரித்தாள்.

"இதையெல்லாம் என்னிடம் ஏன் சொல்கிறீர்கள்?"

சத்தியானந்தனும் கணப் பொழுது தடுமாறிப் போனான். ஆனால் சமாளித்துக் கொண்டு பதிலுக்குத் தானும் சிரித்துக் கொண்டான்.

"எப்படியோ சொல்ல வேண்டும்போலிருந்தது; சொல்லி விட்டேன். ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி! நீங்கள் நம்முடையவர்; நமது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்கிற உரிமை. . . ."

“ஹி..ஹி..”-குழைவான மணிக் குரல்.

“ஹி..ஹி..”-கரகரப்பான அசட்டுக் குரல்.

பரம்பரையில் சேர்க்கப்பட்டுவிட்ட மேனகை நினை விழந்துபோய் நின்றாள். இந்த மயக்க நிலையை அனு சரணையாக்கிக் கொண்டு, சத்தியானந்தன் அவளைப்பற்றிய சொந்தத் தகவல்களையறியத் தாவினான்.

கங்குகனன்று, பாதி எரிந்த சிகரெட்டைக் கீழே போட்டுக் கால்களால் அதை நகக்கிக் கொண்டே, கண்ணாடியைக் கழற்றினான். கைக்குட்டையால் அதை மிருதுவாகத் துடைத்தபடி, “உங்களுக்கு இலக்கியப் பரிச்சயம் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைச் சொல்வீர்களா?” என்று பணிஷுடன் ஆரம்பித்தான்.

மேனகை ஒரு கணம் தயங்கினாள். முகத்தில் அரும்பிய வியர்வை முத்துக்களைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டே பதில் சொன்னாள்:

“சின்ன வயதிலேயிருந்தே எனக்குப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் என்றால் உயிர். விழுந்து விழுந்து படிப்பேன். அப்புறம், கொஞ்சக் காலமானதும் எல்லோரும் கதை எழுது கிறார்கள்; ஏன் நானும் எழுதக்கூடாது? என்ற எண்ணம் வந்தது. எழுதினேன்.”

“அப்படியா?”

“உம்.”

“நீங்கள் பிறவி எழுத்தாளர்!”

“.....”

“நீங்கள் எங்கே படிக்கிறீர்கள் என்பதை நான் அறியலாமா?”

“படிக்கிறேனா?” என்று விழிகளை அகலத் திறந்து பார்த்தாள் மேனகை. “படிக்கவில்லை. ஒரு கல்லூரியில் படிப்பிக்கிறேன்!” என்று பதில் வந்தது. தொடர்ந்து “ஏன் அப்படிக்கேட்கிறீர்கள்? என்னைப் பார்த்தால்,

மாணவியைப் போலவா தெரிகிறது?" என்று அது கேள்வியாக மாறிற்று. அவள் முகத்திலே பெருமிதம் பொங்கி வழிந்தது. வயதையும், தோற்றத்தையும் குறைத்துக் கணக்கிட்டால் எந்தப் பெண்தான் குழைய மாட்டாள்?

"மிகவும் இளமையாக இருக்கிறீர்கள்—நிச்சயமாக ஒரு மாணவியைப் போல!" என்று பதில் சொன்னவன், கையில் இருந்த கறுப்புக் கண்ணாடியை அவசரமாக அணிந்து கொண்டு, அதற் கூடாக அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

அவனுடைய புகழுரையில் அவள் தன்னையே மறந்து விட்டாள் என்றாலும், அவனுடைய அதீதமான பார்வையும், அசம்பாவிதமான பேச்சும் அவள் உள்ளத்தைக் கூசும் படி செய்து விட்டன. 'ஏன் கேட்டேன்?' என்று அவள் தன்னையே நொந்து கொண்டாள். எப்படியாவது அவனை விட்டுப் பிரிந்து போனால் போதும் என்று பட்டது. ஆனால் அவனோ இலேசில் விடுபவனாக இல்லை. எழுத்தாளன் அல்லவா? தொடர்ந்து தன் சாதுரியத்தைக் காட்டினான்.

"நான் வெறுமனே கதாசிரியன் தான். நீங்கள் இரட்டை ஆசிரியர்—டபிள் எம். ஏ. மாதிரி."

மேனகைக்குச் சலித்து விட்டது.

"ஆமாம்; ஒன்று வயிற்றுக்குச் சோறுபோட. மற்றது, என் உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளுக்கு உயிரூட்ட!" என்று வெறுப்புடன் சொல்லிவிட்டு அங்குமிங்குமாகத் திரும்பித் தன் தந்தையைத் தேடினாள்.

சத்தியானந்தன் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டே, "உங்களுடைய உணர்ச்சிகளுக்கு மட்டும்தான் எழுதுகிறீர்களா?" என்று விடாமல் தொடர்ந்தான். நல்லவேளையாக மேனகையின் தந்தை வந்து சேர்ந்தார்! அப்புறம் அவள் அங்கு நிற்கவில்லை. சத்தியானந்தன் கண்மூடித் திறப்பதற்குள், சூன்யமாகிப் போய்விட்ட அந்த இடத்தில், அவள் போகிற போக்கில் ஆத்திரத்தோடு சொல்லி விட்டுப் போன வார்த்தைகள்தான் சுழன்று கொண்டிருந்தன.

“யாருக்காகவும் எழுத வேண்டுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. எனக்காகவே எழுதுகிறேன்—என் உணர்ச்சிகளுக்காகவும் புகழுக்காகவுமே எழுதுகிறேன்!”

* * *

அவ்வளவு பெரிய அழகியல்ல அவள். என்றாலும் ஒரு முறை பார்த்த கண்களை மறு முறையும் பார்க்க அழைக்கும் சிவந்த மேனி. வாய்க்கால்கரையிலே வளர்ந்த பசளிச் செடி மாதிரி அழகிய, வாளிப்பான உடற்கட்டு. பச்சை நிற இரவிக்கையும், வெள்ளையிலே பச்சைக் கட்டம் போட்ட கைத்தறிப் புடைவையும் அணிந்து எடுப்பாகக் காட்சியளித்தாள். நேர்வகிடு எடுத்து வாரி விடப்பட்ட கூந்தல் இரண்டாகப் பின்னப்பட்டு, முறுக்கிழந்த சாட்டை போல மார்பிலும் தோளிலுமாகப் புரண்டு கொண்டிருந்தது. நெற்றியிலே சிறு வேலொன்றைப் பதித்து வைத்தது போலக் குங்குமத் திலகம்—

அப்புறம் கதை ஓடவில்லை. கதைக்குப் பாத்திரம் தான் கிடைத்திருக்கிறது; பொருள் கிடைக்கவில்லையே! பாகப தாஸ்திரத்துக்காக ஒற்றைக் காலில் நின்று சிவனை நோக்கித் தவஞ் செய்த பார்த்திபனைப்போல, ஒரு ‘ப்ளோட்’டுக்காகப் பேனா முனையில் நின்று கற்பனா தேவியை வேண்டிச் சத்தியானந்தன் தவஞ் செய்தான்.

தவம் பலிக்கவில்லை!

பேனாவைக் கீழே வைத்து விட்டு, மேசையில் பரவிக் கிடந்த பத்திரிகைகளிலும், புத்தகங்களிலும் சிறிது நேரம் பார்வையைச் செலுத்தினான் அவன். எல்லாமே சமீபத்தில் வெளிவந்த புதிய புத்தகங்கள், புதிய பத்திரிகைகள். கண்ணைப் பறிக்கும் முகப்புப் படத்துடன் காட்சியளித்த ஒரு பத்திரிகையை எடுத்து அதன் பக்கங்களைப் புரட்டினான். மேனகையின் பரிசுக் கதை வெளிவந்திருந்த பத்திரிகை அது.

‘ச்சை! பெண் நன்றாகத்தான் எழுதியிருக்கிறாள்.’ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான். ஆனால் இனந்தெரியாத ஓர் அதிருப்தியுடன் அதை அநாயாசமாகப் போட்டு

விட்டு, எழுந்து, புத்தக அலுவாரியைத் திறந்தான். அங்கே, ஒரு மூலையில் கிடந்த பழைய பத்திரிகைக் கட்டொன்றை எடுத்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலிக்கு வந்தான். ஆறுதலாக அதில் சாய்ந்து கொண்டு, அந்தப் பழைய பத்திரிகைகளைத் துருவிக் கொண்டிருந்தான்.

கதாநாயகி, அழகாக உடுத்துக் கொண்டு வந்து, என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துக் கொண்டு நிற்கிறாளே . . . . !

பக்கங்களெல்லாம் கிழிந்தும் சிதைந்தும் போய் இனத் தெரிய முடியாமலிருந்த ஒரு சஞ்சிகையைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தவன், திடீரென்று ஆழ்ந்த கவனத்துடன் எதையோ ஊன்றிப் படிக்க ஆரம்பித்தான். உடனே, மேசையில் கிடந்த பரிசுக் கதை வெளியான பத்திரிகையையும் புரட்டி, எதையோ ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

ஆ! என்று அவன் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. 'சரிதான்! நான் நினைத்தது சரியாய்த்தான் இருக்கிறது. இந்தச் சின்னப் பெண்ணால் எப்படி இந்தக் கதையை எழுத முடிந்தது? என்று நான் சந்தேகப்பட்டேனே. . . . !' என்று அவன் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

'மிகப் பெரிய மோசடி இது! கதையின் தலைப்பும் பாத்திரங்களின் பெயர்களும், கதை நிகழ்ந்த இடங்களும், தான் மாற்றம். மற்றப்படி பார்த்தால் இரண்டும் ஒன்று தான். அதுதான் இது; இதுதான் அது! பழைய பத்திரிகைகளையெல்லாம், ஒன்று விடாமல் எதற்காகச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேனாக்கும்?'

சகிக்க முடியாத ஒரு பொருமல்; தவிர்க்க முடியாத பொறுமை; அவனுடைய ஆவேசமெல்லாம் குமைந்து குலைந்து கழன்றோடிப் போய்விட்டது.

அந்தப் பத்திரிகையை வெறுப்புடன் கீழே போட்டுவிட்டு வேறொரு பத்திரிகையை எடுத்துப் புரட்டினான் அவன்.

ஆமாம்; அவசரம்!

வாய்க்கால் கரையிலே வளர்ந்த பசளிச்செடி மாதிரி
வாளிப்பான உடற் கட்டமைந்த பெண்ணொருத்தி, பச்சை
நிற இரவிக்கையும், வெள்ளையிலே பச்சைக் கட்டம் போட்ட
கைத்தறிப் புடைவையும் அணிந்துவந்து காத்துக் கொண்
டிருக்கிறாளே!

வெறி

எப்படித்தான் இந்தப் பைசாச உணர்ச்சி அவன் உடலில் புகுந்து கொண்டதோ தெரியாது. உடலில்தான்; உள்ளத்திலல்ல! அவன் உள்ளம் தூய்மையானது. பஞ்சைப் போல் வெண்மையானது; மிருதுவானது; பரந்தது.

ஒருநாளே இப்படியான பயங்கர வெறி அவனை அணுகி அலைக்களித்ததில்லை; ஆர்ப்பாட்டம் செய்ததில்லை. அந்த அனுபவத்தை அவன் அறியான். அந்தத் துன்பம் மிகுந்த இன்ப வேதனை அவனுக்குத் தெரியாது.

ஆனால், இன்று எப்படியோ உள்நுழைந்த அந்த வெறி அடம் செய்தது; அவனை அவதிக்குள்ளாக்கியது; அல்லற்படுத்தியது.

உடல் கள்ளமானால், உடலில் ஒளிந்திருக்கும் உள்ளம் வெள்ளையாயிருக்குமோ? மெள்ள மெள்ள உள்ளமும் கள்ளமாகிக் கொண்டே வந்தது. அதுவும், அந்தப் பயங்கர வெறியில் அமிழ்ந்து கொண்டே இருந்தது!

அவன் உள்ளம் தவித்தது. உடல் நெருப்பாகித் தகித்தது. தேகமெங்கும் மின்சாரம் பாய்ந்துவிட்டால் ஏற்படும் உணர்ச்சி போன்ற வலி; ஒரே வலி. கண்கள் சொருகின. காதுகள் அடைத்துக் கொண்டன. சிந்தை கிறங்கியது. 'விண் விண்' என்று அவன் உணர்ச்சி நரம்புகள் விம்மிப் பொருமிப் புடைத்து நின்றன.

அவனுக்கு வெறி!

வெறியே தான்; காம வெறி!

அந்தப் பைசாச உணர்ச்சியை அவன் அடக்கியாள முயற்சித்தான். சரிந்து குப்புறப் படுத்தான். அசைந்தான்; புரண்டான்; படுக்கையோடு படுக்கையாய் அழுந்தினான்; நிமிர்ந்தான்; மறுபடியும் குப்புறக் கவிழ்ந்தான். முடியவில்லை.

தலையணையைத் தூக்கி நினைவுக் காதலி ஆக்கினான். தன்னையே ஏமாற்றப் பார்த்தான். வெறி அடங்கவில்லை. தலைதூக்கி நின்றது!

கண் இமைகளை இறுக்கி மூடினான். சுவாசத்தை மேலும் கீழுமாக இழுத்து உறங்கிவிடலாமென்று பகீரதப் பிரயத்னம் செய்தான். உடலும் உள்ளமும் விழித்துவிட்ட பின்பு, கண்களை மூடிப் பலன் உண்டா? வெறி பொங்கி எழுந்தது. சர்ப்பம் போல் உஸ் என்று சீறியது. பயங்கரமாக உறுமியது.

திடீரென்று அவன் மனதில் ஓர் எண்ணம் உதித்தது.

சில நாட்களுக்கு முன், அவன் வேலை செய்யும் கந்தோருக்குச் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள வீதி வழியாக நண்பன் ஒருவனுடன் வந்து கொண்டிருந்தபோது, ஒரு சிறிய வீட்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த பெண்ணொருத்தி, இருவாலிபர்களுடன் தனக்கி மினுக்கிச் சரஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது அவன் கண்ணில் பட்டது. மென்தளிர் வெற்றிலையை வாயிலே இலேசாகக் குதப்பிக் கொண்டு, கன்னங்கள் குழிவிழ, உதடுகள் துடிதுடிக்க, விஷமும் விஷமமும் கலந்து போதையேறிய கண்களால் அந்த இளைஞர்களை வலை வீசிக் கொண்டிருந்தாள் அவள். அந்தச் சிங்காரியைத் தன் கண்களால் இலேசாகச் சிமிட்டிக் காட்டிய நண்பன், காதோடு காதாக, “நல்ல சரக்கு மச்சான்!” என்று சொன்ன வார்த்தை நினைவுக்கு வந்தது.

அவள் ஒரு வேசி. உடலை விற்று வயிறு வளர்க்கும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள்.

இதை எண்ணியபோது, துரு துருத்த அவன் உடலும் உள்ளமும் சேர்ந்து, “போ . . . போ . . . ! ஓடு!” என்று உந்தித் தள்ளின.

அவ்வளவுதான்! அவன் உடலை மூடியிருந்த போர்வை காலடியிற் போய் விழுந்தது. படுக்கையை விட்டு அவசரமாக எழுந்தான். முகத்தைக் கைகளால் அழுத்தித் துடைத்தான். சாரத்தைக் களைந்து வேட்டியை உடுத்தினான். சேட் ஒன்றை அணிந்தான். வேறு அலங்காரம் எதுவும் செய்ய வில்லை. மறக்காமல் காசை எடுத்துப் பொக்கற்றில் வைத்துக் கொண்டு வீதியில் இறங்கி நடந்தான்.

பைசாச உணர்ச்சிக்கு அழகு வேண்டுமா? அலங்காரம் வேண்டுமா? ஆடம்பரம் வேண்டுமா? எது வேண்டும்?

அந்த நேரம் ஒரு பெண் வேண்டும். பெண்ணின் உள்ள மல்ல, உடல்தான் வேண்டும். ஒரு சதைப் பிண்டம் வேண்டும்.

வெளியே ஒரே கும்மிருட்டு. பயங்கர இருட்டு. எங்கும் ஒரே நிசப்தம். அந்த நிசப்தத்தின் மத்தியில் வெளவால் ஒன்று 'தடக்' என்று அடித்துப் பறந்தது. வெகு தூரத்துக் கப்பால் ஆந்தையொன்று, 'ஊசும்ம்' என்று எழுப்பிய குரல் பயங்கரமாய் ஒலித்தது. இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் கால்களை அகட்டி அவன் வேகமாக நடந்தான்.

“போ, போ! ஓடிப்போ! அவள் உன்போன்ற திடீர் வெறியர்களுக்காகத்தானே காத்துக் கிடக்கிறாள். உன்போன்றவர்களுக்காகத்தானே தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்திருக்கிறாள். அதற்காகத்தானே அவள் வாழ்க்கிறாள். ‘ஓடு, ஓடு! போ!’ சாத்தான் இப்படிப் பேசினான்.

வெகு விரைவில் அவன், அவளது வீட்டை அடைந்தான். சும்மா சாத்தியிருந்த படலையைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான்.

‘டொக், டொக்’ என்று கதவைத் தட்டினான். இரண்டும் கெட்டான் நேரம். அவள் நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்; எழும்பவில்லை.

மறுபடியும் ‘டொக்... டொக்...’

சிறிது நேரம் காத்திருந்தான். கதவு திறக்கவில்லை. மீண்டும் தட்டினான். கதவை அசைத்தான்; தட்டினான்; தட்டிக் கொண்டே இருந்தான்.

“யாரது?”

“அது நான் தான். . . . கதவைத் திற!”

கதவு திறந்தது. வெளியே எரிந்து கொண்டிருந்த முனி சிப்பல் வெளிச்சத்தில் அவள் முகம் தெரிந்தது. ஆம், அவள் தான். அவளே தான்! அவன், யாரைத் தேடி ஓடிவந்தானோ அவள்!

அவள் கண்களில் தூக்க வெறி அப்பிக் கிடந்தது. உதடுகள் வற்றி வரண்டு காய்ந்து போயிருந்தன. முகம் விகாரமாய்த் தெரிந்தது. கூந்தல் கலைந்து அலங்கோலமாய் இருந்தது. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்ததில், ஆடை கலைந்து ஒதுங்கிக் கிடந்தது. நித்திரையின்போது அவள் ரவிக்கையைக் கழற்றி விட்டிருந்தாள்.

“அட, நீங்களா? வாருங்கள்!” என்றாள் அவள். அவன் பேசவில்லை. அவளையே உற்றுப் பார்த்தான். மார்பை மறைத்திருந்த ஆடைக்குள்ளே விழிகளைச் சொருகி ஆராய்ந்தான். அவள் உள்ளத்தையல்ல, உடலின் வனப்பை. அவனுக்கு வேண்டியது உடல் தானே! குமுறிக் கொந்தளிக்கும் கணப் பித்தத்தைத் தணிப்பதற்கு அதுதானே வேண்டும்!

“வாங்களேன்!” என்று இதமான குரலில் அழைத்து, அவள் திரும்பி நடந்தாள். அவன் பின் தொடர்ந்தான்.

ரவிக்கையற்ற அவள் முதுகுப்புறம் விசாலித்து, இடைப் பக்கம் சிறுத்து, திரட்சியான சதைப் பிடிப்புடன் கவர்ந்தது. அசைந்து அசைந்து நடக்கும்போது, அவளது பின்னழகின் வனப்பு அவனைப் பம்பரம் ஆட்டியது.

ஆசை அவதிப்படுத்தியது!

அவள் முதுகைச் சுற்றி, மார்பை மறைத்திருந்த சேலையைப் பற்றி இழுத்தான்.

“சீ, விடுங்கள்! என்ன அவசரம்?”

சாதுரியமாக அந்தப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு முன்னே ஓடினாள்.

அறை விளக்கு ‘லபக்’ என்று பற்றி எரிந்தது. மங்கலான வெளிச்சம். நடப்பதை மறைப்பதற்கு வேண்டிய வெளிச்சம்!

ஒரு கதிரையைச் சுட்டிக்காட்டி, அதிலே இருக்குமாறு வேண்டினாள். அதற்குப் பக்கத்தில் இருந்த கட்டிலில் அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். சாதுரியமாகப் பேசிப் பணம் வாங்காமல் எப்படிப் பொருளைக் கொடுப்பது? பொருளையும் கொண்டு ஓடிவிட்டால் . . . . ?

கால்களைத் தூக்கிக் கட்டில் விளிம்பில் வைத்து, ஒரு பக்கம் சரிந்து, தலைக்குக் கையை வைத்துப் படுத்தவள், அழகுத் தெய்வமாகக் காட்சியளித்தாள். கையை மேலே தூக்கிக் கூந்தலைச் சீர் செய்தாள். அப்போது மேலாடை நழுவி. . . .

ஆசை அவதிப்படுத்தியது!

அவளது அழகுறுப்புகளையே கண் கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன், அவளை நெருங்குவதற்காக மெல்ல எழுந்தான். அனுபவப் பெண் அதை உணர்ந்து கொண்டாள்.

“அப்படி இருங்க! கிணற்று நீரை வெள்ளமா கொண்டு போகப் போகுது? நான் எங்கும் ஓடிப்போகவில்லையே? இங்கேதானே இருக்கிறேன்!”

வேசி என்றால் கூட இரண்டு வார்த்தை ஆசையாகப் பேசாமல், உடனேயே . . . . அவளுக்கும் உணர்ச்சிகள் துளிர்க்க வேண்டுமே . . . . ஆசை அரும்பிச் சல சலக்க வேண்டுமே . . . . !

“அன்று இப்படிப் போகும்போது உங்களைப் பார்த்தேன். உங்களுடன் பேச வேண்டுமென்று ரொம்ப ஆசை.

ஆனால், பிறகு உங்களைக் காணவில்லை. என்றாலும் இண்டைக்கு நீங்களே வந்து விட்டீர்கள்....”

“ஊங்....” ஒரு மயக்கச் சிரிப்பு.

“நீங்க என்ன செய்யிறீங்க?”

“ஊங்?”

அவள் இலேசாகச் சிரித்தாள்.

“நான் ஏதோ கேட்கிறேன். நீங்க உங்கபாட்டிலே ஊங் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறீங்களே?”

திடுக்கிட்டுப் போனவனாய்த் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, “என்ன கேட்டே?” என்றான்.

“நீங்க என்ன செய்யிறீங்க? என்று கேட்டேன்.”

“கச்சேரியிலே வேலை செய்யிறன். லூட் கொன்றோல் டிப்பார்ட்மெண்டிலே!”

“என்ன வேலை?”

“.....”

“என்ன பேசாம இருக்கிறீங்க?”

“ம்ம்ம்..... பியன் வேலை!”

“முந்தி?”

“படிச்சேன்!”

“போங்க. இது தெரியாதா எனக்கு?”

“பின்னே எதைக் கேட்கிறாய்?”

“உங்க தொழிலை?”

“அதைத்தானே சொன்னேனே.... ஒவ்வீஸ் பியன்!”

“ஊஹூம்! அதையல்ல, உங்க சொந்தத் தொழிலை?”

அவன் ஏதும் புரியாமல் விழித்தான். அவளையே வெறித்துப் பார்த்தான்.

“என்ன விழிக்கிறீங்க? உங்க தொழிலைக் கேட்டால்
.....?”

“ஆங்?”

இலேசாக ஒரு சாகஸச் சிரிப்பை வீசிக்கொண்டே,
“இல்லே, நீங்க எந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தனீங்க.....
என்று கேட்டேன்!” என்றாள்.

அவ்வளவுதான்!

வேகமாய் எழுந்தவன், பட்டென்று அவள் கன்னத்தில்
விட்டான் ஒரு அறை. குரல் எரிமலை போல் வெடித்தது.

“கேடுகெட்ட வேசை! சாதியாடி கேட்கிறாய்? உன்
மானங்கெட்ட பிழைப்புக்குச் சாதி ஏனடி சாதி?”

படுக்கையில் சாய்ந்திருந்த அவளின் கூந்தலைப் பிடித்
திழுத்துக் கீழே விழுத்தினான்.

“நீ வேசை! காசுக்கு மானத்தை விற்பவள். உனக்குப்
பணம் வேண்டும். சாதியல்லடி. யார் யார் உன் காலடியில்
காசைக் கொட்டுகிறானோ, அவனை நீ மகிழ்விக்க வேண்
டும். அவன் உன்னை என்னவும் செய்யலாம். உனக்குக்
காசு. அவனுக்கு உன் உடல். ஏனடி? சாதியா கேட்டாய்?
நான் மனித சாதி! மனிதனடி மனிதன். வெறி பிடித்த
மனிதன்!”

“ஐயோ!” என்றலறினாள் அவள்.

“வேசை! சத்தம் வைச்சியோ பொலிசைலை பிடிச்சுக்
குடுத்திடுவேன். ராஸ்கல்!”

அவள் எதிர்த்துப் பேசினாள்.

“எளிய சாதிப் பயலே! போடா வெளியே!”

அவன் காமவெறி மனித வெறியாக மாறியது. உரிமை
வெறியாக உருவெடுத்தது. கீழே விழுந்து அலங்கோலமாகக்
கிடந்த அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்தான். தூக்கி

நிறுத்தினான். கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினான். தள்ளிக் கொண்டே உறுமினான்.

“யாரடி, நானா எளிய சாதி? வேசையாடிற் நீதான்ளி எளியவள். மானங் கெட்டவள்!”

படரென்று அவள் தலை சுவரில் பட்டு மோதியது. மண்டை பிளந்து குபுகுபுவென இரத்தம் சீறிப் பாய்ந்தது. மீண்டும் மீண்டும் அவள் தலையைச் சுவரில் அறைந்தாள். இரத்த வெள்ளம் அவள் உடலைக் குளிப்பாட்டியது. அவள் வெறி அடங்கவில்லை. மேலும் அந்த உடலைச் சுவரிலே மோது மோதென்று மோதினான்.

அவனுக்குக் காம வெறி. அவளுக்குச் சாதி வெறி. இரண்டும் போராடின. அவன் காமவெறி மனித வெறியாக உருவெடுத்தது. சாதி வெறியைத் தோற்கடித்தது. சாதி வெறி பிடித்த அந்த வேசியைச் சித்திரவதை செய்து உயிரைப் பலிகொண்டு தணிந்தது.

அவன் தன் கைப்பிடியைத் தளர்த்தினான். கீழே கிடந்த இரத்த வெள்ளத்தில், ‘சதக்’ என்று விழுந்த அந்தப் பலர் தழுவின உடல், வெறும் கற்குவரைத் தழுவினது.

அவன் கையிலே, காலிலே, உடலிலே, உடையிலே எங்கும் இரத்தக் கறை. உள்ளத்திலும் கறை!

அவன் புறப்பட்டான். தெருவில் இறங்கி நடந்தான்.

பாய்ந்து வந்தவன் சோர்ந்து நடந்தான். தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். கால்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னினை. என்றாலும் நடந்தான்; நடந்து கொண்டேயிருந்தான்.

சந்தியிலிருந்து திரும்பி, அவன் பக்கம் வந்த ரோந்து சுற்றும் பொலிஸ் வாகனத்தின் கூரிய கண்களில், அவன் உடலை நனைத்திருந்த பச்சை ரத்தம்தான் முதலில் பட்டது!

நெருப்பு

‘கோழி மேய்ச்சாலும் கோறணமேந்திலை மேய்க்க வேணும்’ என்பது எங்கள் நாட்டுப் பழமொழி. சிறிய உத்தியோகமாயிருந்தாலும் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்துப் பிறவிப் பெரும் கடல் நீந்துக! என்பது இதன் பொருள். நம் முன்னோர், வரண்ட பூமியிலே பயிர் செய்து இத் தத்துவத்தை அறுவடை செய்தார்கள் போலும்! யாழ்ப்பாண மண்ணில் பிறந்த யாரும் இத் தத்துவப் பாதையிலிருந்து விலகி நடக்க முற்பட்டதே கிடையாது. அப்படியிருக்கும்போது, அப்பா மட்டும் இதற்கு எப்படி விலக்காக முடியும்?

இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முந்தி ஒரு நாள், அரையிலே துண்டைக் கட்டிக் கொண்டு புகையிலைப் பாத்திக்குத் தண்ணீர் மாற்றிக் கொண்டிருந்தாராம் அப்பா. கிராமத்திலிருந்து மூன்று மைல்களுக்கப்பாலிருந்த கிறீஸ்தவக் கல்லூரியில் எட்டோ ஒன்பதோ வரை படித்துவிட்டு, மேற்கொண்டு பணம் கட்ட வழியின்றி தோட்டத் தரைக்குள் நுழைந்தாராம். தபாற் சேவகன் வந்து அரசாங்க உத்தியோகத்துக்கு அழைக்கவே, உடலில் படிந்திருந்த செம்மண்ணை வாய்க்கால்த் தண்ணீரிலே கழுவிக்கொண்டு கொழும்பை நோக்கி வந்துவிட்டாராம். உத்தியோகமல்லவா? உத்தியோகம் புறநூ லட்சணமல்லவா? அதனால் கனமான மண் வெட்டியைத் தரையிலே எறிந்துவிட்டுக் கனமில்லாத பேனாவைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கிவாராம்.

அப்பாவுக்கு எப்பொழுதும் கடமையிலே கண். சலியாத உழைப்பும் விடா முயற்சியும் அவர் பிறவிச் சொத்துக்கள். அவை, அவருக்குப் புகழ் ஏணி மாதிரி. வெகு விரைவிலே

உயர்ச்சிகள் பல பெற்று, இன்று அவர் பெரிய பதவி வகிக் கிறார். அவர் உத்தியோக வாழ்க்கை கொழும்பிலே ஆரம்ப மாகியது. பின், ஒரு முறை தீவு முழுவதையும் வலம் வந்து கொழும்பிலேயே நிற்கிறது.

பட்டினக் கரை இரைச்சலும் பரபரப்பும் பிடிக்காத அப்பா, கொழும்புக்கு வந்த புதிதில், நகர்ப் புறத்திலிருந்து சற்று ஒதுங்கி, தெளிவளையில் ஒரு சிறிய வீட்டை வாடகை க்கு எடுத்துக் கொண்டு அதில் குடியிருந்தார். காலம் செல்லச் செல்லப் பதவியும் உயர உயரப் பணமும் சேர்ந்தது. வாடகைக்கு இருந்த வீட்டையே விலைக்கு வாங்கி விட் டார். வேலையின் காரணமாக அப்பா ஊர் ஊராகத் திரிந்தாலும், நானும் தங்கையும் அம்மாவுடன் கொழும் பிலேயே இருந்தோம். கொழும்பில் உள்ள நல்ல கல்லூரி களில் படித்து நாங்கள் பெரிய உத்தியோகம் வகிக்க வேண்டு மென்று அப்பாவுக்கு ஆவல்.

இப்படியே விட்ட குறை தொட்ட குறையாக வாழ்வின் தொடர்புகள் எல்லாம் உத்தியோகம் பார்க்க வந்த இடத் திலேயே வேரூன்றிக் கிளைத்து விட்டன. வாங்கிய வீட்டை இடித்துத் தள்ளி, அது இருந்த இடத்திலே அழகான பங் களா கட்டிக் கொண்டு, வானம் பார்த்த பூமியான யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுக் கொழும்பிலேயே குடியேறிவிட் டோம்.

அப்பா பெரிய பதவி வகிக்கும் காரணத்தால் அவருக்கு எல்லாச் செல்வங்களும் வந்து சேர்ந்தன. எங்கள் வீடு விளங்குகிறது. எத்தனையோ பெரியார்களும் பிரமுகர்களும் எங்கள் குடும்பத்துக்கு நண்பர்களானார்கள். ஆனாலும், புஞ்சி சிங்கோவின் நட்புக்கு எதையும் ஈடு சொல்லவே முடியாது.

2

கிழவர் புஞ்சி சிங்கோ எங்கள் அடுத்த வீட்டுக்காரர். அடுத்த வீட்டுக்காரராவது? எங்கள் வீட்டுக்காரரே அவர் தானே! கடன் தொல்லைக்காகச் சொந்த வீட்டை எங் களுக்கு விற்றுவிட்டு, வீட்டுக்கருகில் உள்ள துண்டு நிலத்தில்

குடிசை ஒன்றமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். பம்பு என்கிற மூங்கிற் கழிகளை வேலி மாதிரி இணைத்துக் கட்டி, அதன் இரு பக்கங்களிலும் களி மண்ணை அணைத்துப் பதினைந்து இருபது வருஷங்களுக்கு முன் கட்டிய குடிசை அது! எத்தனையோ கோடைகளும், மாரிகளும் வந்து போய்விட்டன. 'கம் காரிய சபாவ' என்று அழைக்கப்படும் கிராம ஆட்சி முறை 'ஏர்பன் கவுன்சில்' அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்தும், அது தன்னுள் மாற்ற மெதுவுமின்றிக் காலத்தை வென்று நிற்கிறது. வீட்டுக்குத் தண்ணீர்க் குழாயும் இல்லை; கக்கூஸ் வசதியும் கிடையாது. வீதியோரத்தில் உள்ள குழாயிலும், கக்கூஸிலும் தங்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான்.

கொம்பனித் தெருவில் உள்ள வெள்ளைக்காரனுடைய தேயிலைக் கம்பெனியொன்றில் கிழவர் வேலை பார்த்து வந்தார். வாச்சர் வேலை! அவருடைய மனைவி தர்ம பத்தினி. கிழவருக்கு இரவு வேலையானபடியால் 'பின் தூங்கி முன் எழும்பும் பேதை' என்று சொல்ல வாய்ப்பில்லை. ஆனாலும், சௌகரியத்தை உத்தேசித்து வேளையோடு எழுந்து சென்று தன் காரியத்தை முடித்து விட்டுக் குழாயில் தண்ணீரும் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடுவாள். அப்புறம் தே ஊற்றுவதற்குள் கிழவரும் வந்து விடுவார்.

கிழவர் சின்ன வயதிலிருந்து என்னைப் 'பனங்கொட்டை' என்றுதான் அழைப்பார். "ஒங்க யாப்பனாவிலே எது சரி இருக்கா தம்பி? பனங்கொட்டைதாங் மிச்சங் இருக்கிறான்!" என்று என்னைச் செல்லமாகக் கேலி பண்ணுவார். எனக்குக் கோபம் வந்துவிடும். எங்கள் நாட்டுக் கற்பக விருஷத்தைக் குறைத்துச் சொன்னால் வராதா பின்னே? "போ, போ! அங்கே பனங்கொட்டை இல்லை, 'கொஸ்'* தான் இருக்கு!" என்று சொல்வேன்.

*'கொஸ்'—பலாக்காய். சிங்கள மக்கள் விரும்பி உண்கிற உணவு. பழுக்காத பலாச் சுவைகளை உப்புப்போட்டு அவித்துச் சோறு மாதிரியும், அதில் கறி, வறுவல் முதலியனவும் சமைத்து விரும்பி உண்பார்கள்.

கிழவர் சிரித்தபடி, தன் நெஞ்சிலே கையை வைத்து “இந்தக் கொஸ் இருந்தது சுட்டித்தான் நீங்க இப்புடிப் பேசறான். இல்லாது போனா....” என்று வாயைப் பிதுக்குவார்.

“இல்லாது போனா என்ன வந்தான்?” என்று நான் அவர் பேசுகிற தமிழைக் கேலி செய்வது போலக் கேட்பேன்.

கிழவர் குரலை மெதுவாகத் தாழ்த்திக் கொண்டு “தம்பி! ஒங்க அம்மா கிட்டக் கேலுங்க. அவன் எல்லாங் சொல்லு வான்!” என்பார்.

அம்மா என்னத்தைச் சொல்வது? வயது வந்து, நான் இளைஞனாகிய பின்பு கிழவரே அந்தக் கதையைச் சொன்னார்.

பங்குனி மாதத்து வெயில் காலத்தில் ஒரு நாள், பகல் பத்து மணியளவில் தூங்கி எழுந்துவிட்டுக் குளிப்பதற்காகத் தெருக் குழாய்க்கு வந்தாராம் கிழவர். அங்கே பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்களாம். மரஞ்செடி கொடிகளில் உள்ள ஒரு இலைகூட ஆடாமல், நெருப்பு மாதிரி வெயில் கரித்துக் கொண்டிருந்ததாம். ஒரே புழுக்கம். உடல் முழு வதும் பிசுபிசுக்கவே, கிழவர் எங்கள் வீட்டுக் குழாய்க்கு வந்தாராம். வந்தால்—

வீட்டுக்குள்ளே முனகல் சத்தம்! “ஐயோ.... அம்மா.. அம்மா.... ஆ....!” என்று அது இழைந்து வந்ததாம். தலையைத் தூக்கி ஜன்னலுக்கூடாகப் பார்த்தால், அங்கே வயிற்றைப் பிசைந்தபடி நிலத்தில் கிடந்து துடி துடித்துக் கொண்டிருந்தாராம் அம்மா.

அம்மாவின் வயிற்றிலே நான். முதற் குழந்தை. அனுபவக் குறைவினால் ஏற்ற ஒழுங்குகளை அப்பா வேளையோடு செய்யத் தவறிவிட்டாராம்.

கிழவர் அப்புறம் அங்கே நிற்கவில்லையாம். சிட்டாய்ப் பறந்து போய், தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு அம்மாவிடம் அனுப்பிவிட்டு, நொடிப்பொழுதில் எங்கிருந்தோ ஒரு குதிரை

வண்டியைக் கொண்டு வந்தாராம். அம்மாவை அதில் ஏற்றி வைத்தியசாலையில் சேர்த்த பின்னர்தான், அப்பாவுக்குத் தகவல் தெரிவித்தாராம். அப்பா வந்து, டாக்டர் சொன்னதைக் கேட்டு, கிழவரைக் கட்டிக் கொண்டு நன்றிப் பெருக்கால் கண்ணீர் சிந்தி விட்டாராம்.

“நல்ல வேளை! ஒரு ஐந்து நிமிஷம் முந்திவிட்டீர்கள். இல்லையென்றால் அது பிள்ளையோடு போகுமா, அல்லது தாயோடு போகுமா? என்று சொல்ல முடியாது!” என்று அங்கலாய்த்தாராம் டாக்டர்.

என்ன நடந்தது? என்று புரியாமல் தடுமாறினாராம் அப்பா. தண்ணீர் எடுக்கப் போன அம்மா, குழாயடியில் சறுக்கி விழுந்ததனால் கர்ப்பம் நிலை குலைந்து, நஞ்சுக் கொடி நசுங்கிப் போய்விட்டதாம். நிறை மாதக் கர்ப்பிணியை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு இவ்வளவு அலட்சியமாய் இருந்ததற்கு, டாக்டர் அப்பாவைக் கண்டித்துப் பேசினாராம்.

“ஓங்க அப்பாவுக்குப் பயா சரிக்கட்டத்தாங் தெரியும். அது நல்ல மாதிரிப் பெத்தெடுக்கோணும் பத்தித் தெரியாது!” என்று கிழவர் என்னிடம் அப்பாவைக் கேலி செய்வார்.

“ஏன் நான் நல்ல மாதிரியில்லையா?” என்று பதிலுக்குக் கேட்பேன்.

“நீங்க மிச்சங் நல்லம். நீங்க அவன் மாதிரிச் செய்ய மாட்டான். ஒங்கலுக்கு நோனா ஒன்னு வந்து, அவன் வலுத்திலே பயா கிடைச்சா நீங்க எங்க சரி போகமாட்டான். நோனாவைச் சுத்திச் சுத்தியே திரிவான்.”

“போ, போ! போய்த் தூங்கு. இல்லாது போனால் இரவுக்குக் கம்பனி வாசலில் தூங்கி வழியப் போகிறாய். அப்புறம் வேலை போய்விடும்!” என்று நான் வெட்கத்தை மறைப்பதற்குத் திரையைத் தொங்க விடுவேன்.

எனக்கு இப்போது இருபத்திரண்டு வயதாகி விட்டது. தோற்றத்தில் எத்தனையோ மாறுதல்களை யடைந்துவிட்டேன். ஆனால் கிழவர், நான் அறிந்த காலத்திலிருந்து பார்த்த தோற்றத்திலேயே இன்றும் இருக்கிறார். நோய் நொடி என்று ஒரு நாள் கூடப் படுத்திருக்க மாட்டார். கடமையிலே ஒரு கடுகளவுகூடப் பிசக மாட்டார். டியூட்டி என்றால் டியூட்டிதான். மாலை ஐந்து மணியானதும், உடுப்பை மாற்றுவார். ஒரு சாறம், அதற்கு மேலே ஒரு தோல் பெல்ட், அப்புறம் காக்கிச் சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு கிளம்பி விடுவார். காலில் ஒரு செருப்புக் கூடக் கிடையாது. எப்படித்தான் மழை பெய்தாலும், புயல் அடித்தாலும் ஆறு மணிக்கு ஜம்மென்று வேலையை ஆரம்பித்து விடுவார். பின் விடிந்து ஆறு மணி வரையும் இமையோடு இமை மூடமாட்டார். ஒரு சண்டெலி கூட அவரைத் தாண்டி உள்ளே போக முடியாது. வேலையிலே அவ்வளவு கண்டிப்பு.

ஆனால், உள்ளே இருக்கிற வெள்ளைக்காரப் பெருச்சாளிகள், பகல் பகலாக, நாம் விழிப்புடன் இருக்கும்போதே நமது செல்வத்தைச் சுரண்டுவதைப் பற்றி அவருக்கு எப்போதும் கவலை!

“இந்தப் பசங்க நம்ம தேசத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமா சாப்பிடுறான். இந்தக் கவர்ண்மெண்ட் சரியில்லே. இது எல்லாம் நிறுத்தோணும்!” என்று அடிக்கடி சொல்லுவார்.

“நம்ம கவர்ண்மெண்ட் வந்தா இவங்களையெல்லாங் பிடிச்ச அனுப்புறது!” என்று என் காதுக்குள் மெதுவாகச் சொல்லுவார். வெள்ளைக்காரன்மீது அவ்வளவு ஆத்திரம்! தொழிலாளர் நலனுக்குக் குந்தகம் ஏற்படுத்தும் எந்த வழிகளிலாவது கம்பனி முதலாளிகள் ஈடுபடும்போது பார்க்க வேண்டுமே அவரை! கொடியைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு தொழிலாளர் அணியின் முன் வரிசையில் வெகு ஆக்ரோஷத்துடன் நிற்பார். வயது கூடக் குறைந்து ஒரு வாலிபனைப் போலத் தோற்றமளிப்பார்.

அப்பாவுக்கு இம்மாதிரி வேலை நிறுத்தங்கள், ஊர்வலங்கள் என்றாலே பிடிக்காது. “நாலு காசு சம்பாதிக்கிறதூக்காக வேலை செய்கிறோம். நமக்குப் பெண்சாதி, பிள்ளை குட்டிகள் என்றெல்லாம் இருக்கு. இந்த வம்பெல்லாம் எதற்கு?” என்று கிழவருக்குப் புத்தி சொல்லுவார்.

கிழவர் இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அப்பாவிடம் எதையும் பேசமாட்டார். சிரித்துக் கொண்டு என்னிடம் வருவார். “ஒங்க அப்பா மிச்சங் பழைய ஆள். அவன், கந்தோரிலே பெரிய உத்தியோகம் பாக்கிறது சுட்டி அப்படித்தான் சொல்லுவான்” என்பார்.

ஒரு முறை கிழவர் வேலை செய்கின்ற கம்பனியில், வேலாயுதம் என்ற ஒரு தொழிலாளியை அநியாயமாக வேலை நீக்கம் செய்து விட்டார்கள். வேலாயுதம் தொழிற்சங்கம் மூலம் தன்னுடைய நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லியும், முதலாளிகள் அவனைத் திரும்பவும் வேலைக் கெடுத்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள். அப்புறம் எல்லாத் தொழிலாளர்களும் ஒன்று சேர்ந்து வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். திமிர் பிடித்த முதலாளிகள் கருங்காலிகளைக் கொண்டு வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிக்க முயற்சி செய்தனர்.

‘வேலாயுதத்தைத் திரும்பவும் வேலைக்கு எடு!’ என்ற கோஷ அட்டைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு தொழிலாளர்கள் கம்பனி வாசலை அடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வாரச் சம்பளம் கிடைக்காததனால் அவர்களுக்குப் பசி. கடும் வெயிலின் அகோரம். வரண்ட பாண் துண்டை ‘பிளைன் டீ’ யில் நனைத்து விழுங்கி விட்டுக் கொதிப்புடன் இருந்தவர்கள், பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் கருங்காலிகள் உள் நுழைவதைக் கண்டதும் பொறுமை இழந்து போனார்கள்.

“போகாதே!” என்று எல்லோரும் உரத்த குரலில் சத்தம் செய்தார்கள். ராஜாங்க மரியாதையோடு செல்பவர்களுக்கு இக்குரல் காதில் விழவில்லை.

“அடோ! முதலாளிக்கு ஒண்ட பொஞ்சாதியை....”
தொழிலாளர் பாஷை வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகக் கணீரிட்டது. அவ்வளவுதான்! கைகலப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. கிழவர் கொடிக் கம்பை உருவி எடுத்துக் கொண்டு பாய்ந்து சென்று, கிருதா மீசைக்காரன் தலையில் ஒங்கி அடித்து விட்டார். அவன் மண்டை பிளந்து இரத்தம் கொட்டியது.

அப்புறம் என்ன நடந்திருக்கும்? நடக்க வேண்டியது அனுப் பிசகுமின்றி ஒழுங்காகவே நடந்தது. பொலிஸாரை வைத்துக் கொண்டு, அவர்கள் பாதுகாப்பில் வந்தவனுக்கே மண்டையைப் பிளந்தால் அவர்களுக்கு அவமானம் உண்டாக்கியதாகாதா? அவர்களது வீரதீர பராக்கிரமத்தை இழிவு படுத்தியதாகாதா?

கிழவர், காப்பும் கையுமாகப் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்ட செய்தியறிந்ததும், அவருடைய மனைவி பொடிஹாமி தலையிலடித்துக் கொண்டு அப்பாவின் காலடியில் விழுந்தாள். ஆனாலும் என்ன? அப்பா புறப் பட்டுப் போவதற்கிடையில், பொலிஸார், கிழவரை ‘லாக்கப்’பில் வைத்துத் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டி வீரத்தை நிலை நிறுத்தி விட்டனர். வெள்ளை முதலாளி கொடுத்த விஸ்கியும் கோழிக் கறியும் இலேசுப் பட்டவையா என்ன?

கிழவர் பிணையில் விடுவிக்கப்பட்டது உண்மைதான். ஆனால் ஒரு வாரம் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்து சிகிச்சை பெற வேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது.

4

வேலை நிறுத்த விசாரணை தொழிற் கோர்ட்டுக்குப் போயிற்று. வேலாயுதத்துக்கு வேலை கொடுக்கும்படி தீர்ப்பாயிற்று. ஆனால் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்த நாட்களுக்குக் கூலி கொடுக்காமல் முதலாளிகள் அவர்களைப் பழிவாங்கினர்.

கிழவருக்குச் சம்பளமூயில்லை; வேலைக்குப் போகவும் இயலவில்லை. அத்துடன் நோய் வேறு. இந்த இலட்சணத்தில் பிடி அரிசிக்கு வழியின்றிப் பொடிஹாமி துடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பா, பொடிஹாமியைக் கூப்பிட்டுப் பணம் கொடுத்தார். புஞ்சி சிங்கோ ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்ததும் அவனை அழைத்துப் புத்தி சொன்னார்.

“அவன் இலட்சக் கணக்கிலே பணத்தைக் கொட்டிக் கொம்பனி நடத்துறான். அவனுடைய இலாப நட்டம் அவனுக்குத்தான் தெரியும். உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? ஏதாவது குற்றங் குறை கண்டு ஒருவனை வேலையிலிருந்து நீக்கினால் மற்றவர்கள் ஏன் தங்கள் தலையிலே போட்டுக் கொள்ள வேணும்?” என்று விசாரணை செய்தார்.

“அவன் ஒரு குத்தமும் செய்யல்ல மாத்தயா. அவன் கொஞ்சம் உரமான ஆள். ‘வேலை செய்தா முதலாளிக்கு நாங்க அடங்கி நடக்கணுமா?’ என்கிற மாதிரி மனசு அவனுக்கு. அதுதான் அவனுக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்தது.” என்றார் கிழவர்.

“அவனுக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்தால் மற்றவங்களுக்கு என்ன குறைஞ்சது? உனக்கென்ன குறைஞ்சது?”

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க மாத்தயா. அவன் நம்ம கூட்டாளி. நாங்க எல்லோரும் ஒரு வர்க்கம். நாங்க ஒத்துமையா இருந்தது கட்டித்தான் அவனுக்கு—”

“போதும், நிறுத்து! போய் உன்ரை வேலையைப்பார்!” என்று சொல்லிவிட்டார். கிழவர் அப்புறம் எதுவும் பேசவில்லை. வழக்கம்போல் என்னிடம் வந்து “பாத்திங்களா தம்பி! ஒங்க அப்பா பேசறது நல்லமில்லே”, என்று ஆரம்பித்து, வேலை நிறுத்தத்தைப் பற்றி விஸ்தரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

பொலிஸார் கொடுத்த பிரஸாதத்தைப் பற்றி நான் வேடிக்கையாகக் கேட்டபோது, அவருக்கு ஆவேசமே வந்து

விட்டது. அவனை ஒரு நாளைக்குப் பழி வாங்கி விடுவதாக உறுமினார். ஆனால் அடுத்த கணம் சிரித்துக் கொண்டே, “தம்பீ! இந்த நாலாஹ்மி நாங்கள் எல்லாம் இப்ப முதலாளி மார் வீசிற எலும்பைக் கடிச்சிட்டு நம்ம மேலே பாயிறான். நம்ம கவர்மெண்ட் வந்தா, நாங்க அவனுக்கு எலும்பு போட மாட்டான்; இறைச்சிதான் போடுவான். அவனை வச்சி, இந்த முதலாளிமார்களை ஒளிச்சக் கட்டறது!” என்று காதுக்குள் மெதுவாகச் சொன்னார்.

கிழவருக்கும் அப்பாவுக்குமிடையில், கொள்கையளவில் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வித்தியாசமிருந்தாலும், மிக நெருங்கிய உறவினர்களிடையில் காணப்படும் அன்பும், அந் யோந்யமும் மலர்ந்திருந்தன. ஒற்றுமையும், நட்பும் காலத் துக்குச் காலம் பெருகி வளர்ந்து வந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கள் உறவினர்கள் யாராவது இறந்து விட்டால் அல்லது வேறு தேவைகளின் பொருட்டு அப்பாவும் அம்மாவும் அங்கு போக வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் இடையிடையே ஏற்படுவதுண்டு. அப்பா வேலையின் நிமித்தம் இரண்டொரு தினங்களில் திரும்பி விட்டாலும், அம்மா சில சமயங்களில் ஒரு வாரத்துக்கதிகமாக நின்று வரவேண்டி ஏற்பட்டு விடும். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம், படித்துக் கொண்டிருந்த என்னையும் தங்கையையும் பற்றி அம்மாவுக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் ஏற்படுவதே யில்லை. பொடிஹாமி முக மலர்ச்சியுடன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சமைத்துத் தருவாள். காலை உணவாக அவள் ஆக்கித் தருகிற ‘கிரிபத்’ எங்களுக்கு ரொம்பவும் பிடிக்கும். அதைத் தொட்டுச் சாப்பிடுவதற்காக அவள் தயாரிக்கும் காரமான சம்பலுக்கு ஒரு தனி ருசி. மத்தியான வேளை களில் நாங்கள் கிழவியை எங்கள் வீட்டில் சாப்பிடும்படி வற்புறுத்துவோம். ஆனால் அவள் மறுத்து விடுவாள்.

தங்கை சிரித்துக் கொண்டு “தாத்தே பக்கத்தில் இல்லா விட்டால் சாப்பாடு இறங்காதுதானே!” என்று கேலி பண்ணுவாள். ஆனால் உண்மை அது அல்ல. எத்தனை

சுவையான கறிகள் இருந்தாலும் என்ன? கொஸ் மொலுங்! இருப்பது போல வராது அவளுக்கு. அது ஒன்றே போதுமே. வீட்டுக்குப் போய்த்தான் சாப்பிடுவாள்.

இரவில் எங்களுக்குத் துணையாகவும் வந்து படுப்பாள். அவள் வீட்டில் யார் வந்து, எதைத் திருடப்போகிறான்?

என் மீதும் தங்கை மீதும் பொடிஹாமிக்கு உயிர்என்றால் அது மிகையல்ல. நாங்கள் அவளை 'அம்மே' என்று அழைப்போம். அவள் என்னைப் 'புத்தா'² என்றும் தமயந்தியைத் 'துவ'³ என்றும் அழைப்பாள். உண்மையில் தன் பிள்ளைகளைப் போலவே அன்பு பாராட்டி வந்தாள். தன் பிள்ளைகள் என்றா சொன்னேன்? பாவம்! தன் வயிற்றில் ஒரு பிள்ளை பிறக்க வேண்டுமென்பதற்காக, ஒரே புதல்வனையே புறக்கணித்து ஒடிப்போன புத்தபகவானின் காலடியில் மலர்களைச் சொரிந்து சொரிந்து ஏமாந்து, கடைசியில் எங்கள்மீது தன் அன்பைச் சொரிந்த வண்ண மிருக்கிறாள்.

5

இப்படியே ஒரு கால் நூற்றாண்டுக் காலம் ஒரே குடும்பத்தினர் போல அந்யோந்யமாக வாழ்ந்து வந்த எங்களிடையே பகைமை உண்டாக்குவதற்கும் சிலர் முயற்சித்து வந்தனர். தமிழர்களாகிய எங்களுடன் ஒரு சிங்களவன் நெருங்கி உறவாடுவதைக் குறை கூறி அத்தெருவில் உள்ள சிலர் கிழவரைக் கேலி செய்தனர். ஒருநாள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த யாழ்ப்பாணத்து நண்பர் ஒருவர், புஞ்சி சிங்கோ எங்கள் வீட்டில் யதேச்சையாகப் புழங்குவதைக் கண்டு விட்டுப் போகும்போது, 'என்ன சொன்னாலும் சிங்களவன் சிங்களவன் தான்! அவங்களையெல்லாம் வீட்டில் அண்டக் கூடாது' என்று சொன்னதைக் கேட்டு அப்பா சிரித்தார். அதேபோல, அத்தெருவில் வசிக்கும் சிங்கள வகுப்புவாதி

1 கொஸ்மொலுங்—பலாக்காயில் செய்யப்படும் வறுவல்.

2 புத்தா—மகன்.

3 துவ—மகள்.

ஒருவன், கிழவரைக் கூப்பிட்டு, “உனக்கு வெட்கமில்லையா? நீயும் உன்னுடைய மனைவியும் அந்தத் தமிழன் வீட்டிலே போய் என்ன செய்கிறீர்கள்? அடிமை வேலை செய்கிறீர்களா?” என்று கேட்டுவிட்டுப் போனான்.

இனப்பற்று வெறியாக மாறி அந்த நாட்களில் பேய்க் கூத்தாடவில்லை என்றாலும், இரு இன மக்களும் ஒற்றுமையாக வாழ்வதைச் சகிக்காத மக்கள் இரு பகுதியிலுமிருந்தனர். இச் சந்தர்ப்பத்தில் நாட்டில் மொழிப் பிரச்சினை மெல்ல மெல்லத் தலை தூக்கிக் கொண்டிருந்தது. நாட்டின் பெரும்பான்மையினரான சிங்கள மக்கள், தங்கள் மொழியான சிங்கள மொழியை அரசு பீடத்தில் ஏற்ற வேண்டுமென முயற்சி செய்தனர். அது சாத்தியமுமாயிற்று! ஆனால் சிறுபான்மையினரான தமிழ் மக்கள், தங்கள் மொழிக்குச் சம அந்தஸ்து வேண்டும் என்று கோரினர். காலகதியில் அது சிறு கிளர்ச்சியாகவே உருப் பெற்றது. இதை யொட்டி தமிழர் சிலர், பாராளுமன்றத்துக்கு முன்னுள்ள ‘கோல் பேஸ்’ திடலில் ஒருநாள் சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். அது சிங்களக் காதையர்களின் வேட்டைக் காதாயிற்று.

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் நாங்கள்; சிறுபான்மையினரான தமிழ் மக்கள். மற்றைய பகுதிகளில் பெரும்பான்மையினரான சிங்கள மக்கள். இவ்விரு மக்களும் தனித்தனி வாழும் பிரதேசங்களில் மற்ற இன மக்களும் கலந்து வாழ்கின்றனர். தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் சிங்களவர்; சிங்களப் பிரதேசத்தில் தமிழர். வியாபாரம் செய்ய, உத்தியோகம் பார்க்க அல்லது வேறுவேறு வினைகளுடன் வந்தவர்கள். மண்ணாசையும் அதிகார வெறியும் பிடித்த மன்னர்கள், காலத்துக்குக் காலம் சண்டை செய்து ஒருத்தரையொருத்தர் அழித்தொழித்த காலத்திலும் கூட, தங்களுக்குள் வெறி கொள்ளாமல், சண்டை சச்சரவு பிடிக்காமல் பல நூற்றாண்டு காலமாக அந்நியோந்யமாய் வாழ்ந்த மக்கள்! அவர்கள் வாழ்வில் அமைதியின்மை நிழலாடியது.

நாணற் புல்லைக் கிள்ளி அதைப் பிரம்மாஸ்திரமாக ஏவிய காகுத்தனைப் போல, நாடாள நினைத்தவர்கள் மொழி வெறியைக் கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள்.

கிழவர் புஞ்சி சிங்கோவின் வீட்டுக்கு, அத்தெருவில் உள்ள பெரிய மனிதர் ஒருவர் ஒருநாள் எழுந்தருளினார். “தமிழன் எங்களுடைய நாட்டை மெல்ல மெல்லப் பிடிக்கப் பார்க்கிறான். சிங்கள மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் வியாபாரம் செய்து பணம் குவிக்கிறான். பெரிய பெரிய உத்தியோகங்களில் இருக்கிறான். வந்த இடத்தில், காணி பூமி வாங்கி, வீடு வாசல் கட்டி வாழ்கிறான், இப்படியே விட்டுக்கொண்டு போனால், இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில் சிங்கள இனம் அழிந்து விடும்.”

கிழவர் வந்தவருடைய முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். “நீயே பார். வாடகைக்கு இருந்த உன்னுடைய வீட்டை விலைக்கு வாங்கி, அது இருந்த இடத்தில் பங்களா கட்டி விட்டான். நீ இன்னும் குடிசையிலே இருக்கிறாய். இதைப் பற்றி நீ யோசிக்கவில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“தமிழருடைய நாட்டிலும் சிங்கள மக்கள் வாழ்கிறார்கள் தானே!” என்றார் கிழவர்.

“பாண் விற்று வாழ்கிறார்கள்!”

“உத்தியோகமும் பார்க்கிறார்கள்; கடைகளும் வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“மிகவும் கொஞ்சப் பேர்!”

“கொஞ்சத் தமிழர் வாழ்கிற இடத்தில் அதிகம் சிங்களவர் தொழில் செய்ய முடியாது!”

வந்தவருக்குக் கோபம் தலைக்கேறி விட்டது.

“புஞ்சி! இனத்துரோகம் செய்யாதே!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி விட்டுப் போய் விட்டார்.

இது நடந்து சில நாட்களின் பின்னர், ஒருநாள் இரவு எங்கள் வீட்டுக் கூரைமீது சில கற்கள் விழுந்தன. அப்பா,

பொலிசுக்கு ரெலிபோன் செய்தார். அவர்கள் வந்து அப்பா வின் புகாரை எழுதிக் கொண்டு போனார்கள். அவர்களால் அதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்? கல் வீசியவர்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றால், பொலிசார் முன்பாகவல்லவா அவர்கள் கல் வீச வேண்டும்? பொலிஸார் வந்து போனதன் பின்னர் இரண்டு நாள் ஒன்றுமில்லை. பிறகு இடையிடையே சுற்கள் பாய்ந்து வந்து கூரையோடுகளையும், ஜன்னல் கண்ணாடிகளையும் பதம் பார்த்தன. இரவில் மட்டும் நடைபெற்று வந்த இந்த மாய விளையாட்டு, நாளாக ஆகப் பகலிலும் நடைபெறத் தொடங்கியது.

6

அப்பா ஒருநாள் அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்து “இந்த ஏவல்ப் பேய்கள் எங்களுடைய வீட்டில் மட்டுமல்ல, கொழும்பு முழுவதும் நடமாடித் திரிகின்றன. அதிலும் தமிழர்களுடைய வீடுகளில்தான் அதுகளின் அட்டகாசம்! இந்தப் பேய்களைப் பொலிஸாரால் பிடித்துக் கட்ட முடியாது!” என்று வேதனையோடு சொல்லிச் சிரித்தார்.

பேய்கள் நாடு முழுதும் நடமாடித் திரிந்தாலும், அரசாங்கம் தன் காரியத்தில் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்தது. சிங்கள மொழியை அரசாங்க மொழியாக அமுல் செய்ததன் முதற்படியாக, பஸ்களிலும், கார்களிலும் ஆங்கிலத் தொடர் இலக்கத்துக்குப் பதிலாகச் சிங்கள ஸ்ரீயைப் பொறித்தது.

சிங்கள ஸ்ரீ பொறித்த பஸ்கள், சிங்களப் பிரதேசங்களில் ஜோராக ஓடின. ஆனால் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் விழுந்து படுக்க ஆரம்பித்து விட்டன. பஸ்களாவது விழுந்து படுப்பதாவது? தமிழர்கள் பஸ்களுக்கு முன்னே விழுந்து படுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வைத்தியசாலையில் நோயுற்றுப் படுத்திருக்கும் மனைவியைப் பார்க்கப் புறப்பட்ட ஒரு ஏழை, பஸ்ஸை மறித்துப் படுத்திருப்பவர்களிடம், “எழுந்திரய்யா? அல்லது நான் காரில் போவதற்குப் பணம் கொடய்யா?” என்று சண்

டைக்குப் போனான். அவனுக்குத் தன் மனைவியைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதுதான் முக்கியமாகத் தெரிந்தது. அதே மாதிரி நேரத்துக்குச் செல்ல வேண்டிய பாடசாலை மாணவர்களும், வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய ஏழைத் தொழிலாளர்களும் பஸ்ஸை ஓடச் செய்தனர்.

பஸ்கள் ஓடுவதைத் தடுக்க முடியாத தமிழர்கள், “நமக்குச் சிங்கள ஸ்ரீ வேண்டாம்; தமிழ் ஸ்ரீ வேண்டும்!” என்று சொல்லி, இரண்டுமல்லாத சமஸ்கிருத ஸ்ரீயை பஸ்களில் பொறித்தனர்; தாரச் சட்டிகளைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு சிங்கள ஸ்ரீக்களை அழித்தனர்.

தமிழர் சிங்களத்தை அழித்தால், சிங்களவர் சும்மா இருப்பார்களா? அவர்களும் தாரச்சட்டிகளைத் தூக்கினர். தமிழர் சிங்கள ஸ்ரீயை மட்டும் அழித்தனர். ஆனால், சிங்களவர், இ.போ.ச. விலிருந்து, கண்ணில் பட்ட தமிழ் எழுத்துக்களையெல்லாம் அழித்தனர். வியாபார நிலையங்களின் விளம்பரப் பலகைகள், அலுவலகங்களின் அறிவிப்புப் பலகைகள் எங்கும் தமிழை அழித்தனர். சில இடங்களில் பொலிஸ் நிலைய அறிவிப்புப் பலகைகளே தார்ப்பூச்சில் மறைந்தன.

வீதிகளைத் திசை காட்டும் கட்டைகளில் தமிழ் மேலும் தார்; சிங்களத்தின் மீதும் தார். பாமர மக்கள், எஞ்சியிருந்த ஆங்கில எழுத்துக்களைப் பார்த்துத் திசை தெரியாது தடுமாறினர். தார்ப்பூச்சினால் நாடு இருளில் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தது.

சிங்கள நாட்டில் வசித்த தமிழ் மக்களும், தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் வசித்த சிங்கள மக்களும் உயிரைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு வீதியிலே இறங்கினார்கள். எத்தனை ஓய்மையாக, கைகளை வீசி, ராஜநடை போட்ட மக்கள்! இன்று கூனிக் குறுகிக் கண்களே கால்களாய் நடந்தார்கள்.

ஒருநாள் அப்பாவின் பெயருக்கு அநாமதேயக் கடிதம் ஒன்று வந்தது. ஆங்கிலத்தில் டைப் செய்து பிரதி செய்யப் பட்ட கடிதம் அது. அதில் காணப்பட்ட வாசகம்:

‘வெகு விரைவில் எங்களுடைய நாட்டை விட்டு வெளியேறியே வேண்டும். இல்லையென்றால் நடப்பதைக் கண்டு கொள்வீர்கள்.’

நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்பதைப் பற்றி எங்களுக்கு எந்த விதமான பிரச்சினையும் உண்டாகவில்லை. ஆனாலும், தற்காலிகமாக அம்மா வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஒன்று குறுக்கிட்டது. யாழ்ப்பாண நீதிமன்றத்தில், அம்மாவுக்குச் சேர வேண்டிய பிதுரார்ஜித நிலம் சம்பந்தமான வழக்கொன்று அப்போது விசாரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கோர்ட்டில் அம்மாவின் சமூகம் அவசியம். அநாமதேயக் கடிதம் வந்த அன்றே ‘கோர்ட் சம்மன்ஸ்’ஸும் வந்தது.

நாடு முழுவதும் அட்டூழியமும், பயங்கரமும் நிலவிக் கொண்டிருந்த அச்சந்தர்ப்பத்தில் எங்களைத் தனியே விட்டுப் போவதை நினைத்து அம்மா கலங்கினாள். ஆயினும் போயே ஆக வேண்டும்! கிழவரையும், பொடிஹாமியையும் அழைத்து “இரண்டு நாளில் திரும்பி விடுவேன். பிள்ளைகள் பத்திரம். உங்களை நம்பித்தான் போகிறேன்.” என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

“ஒண்ணுக்கும் பயம் வேணாம். நாங்க இருக்கும்போது அவுங்களுக்கு எதுசரி வர விடமாட்டான். நீங்க யோசிக்காம போய்ட்டு வாங்க நோனா”. என்று பொடிஹாமி கூறிய உறுதி வார்த்தைகளோடு அம்மா ரயிலேறினாள்.

அன்று இரவு, எங்கள் வீட்டுக் கூரை மேலும், ஜன்னல் கண்ணாடிகள் மீதும் மிக அமர்க்களமாகக் கற்கள் விளையாடின. அப்பா ஒரு கணம் பொலிசுக்குப் போன் செய்ய நினைத்தார். ஆனால், ‘வழக்கமான ஜூரம்தான்; இன்று கொஞ்சம் கூடி விட்டது’ என்று நினைத்து அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டார்.

7

மறுநாள் மத்தியானம், எங்கள் பாடு எப்படி? என்று பார்த்துப் போகும் எண்ணத்துடன் அப்பா, ஒவ்வொன்றாக

வந்து, சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். கிழவரும் மனைவியும் வீட்டிலேயே இருந்தார்கள். அம்மா திரும்பி வரும் வரை அவர்களுக்குச் சாப்பாடு, படுக்கை எல்லாம் எங்கள் வீட்டிலேயே என்று ஏற்பாடு. தங்கை மட்டும் இல்லை. மிக முக்கியமான 'லெக்ஸர்' ஒன்று இருப்பதனால், அதற்குக் கட்டாயம் சமூகமளிக்க வேண்டுமென்று அவள் பல்கலைக் கழகத்துக்குப் போயிருந்தாள். அப்பாவும் பொடிஹாமியும் எவ்வளவோ தடுத்தும் போயிருந்தாள். நான் வேளையோடு சாப்பிட்டுவிட்டு, ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று ரெஸிபோன் மணி ஒலித்தது. நான் எழுந்து சென்று பதில் கொடுத்தேன்.

“ஹலோ.....”

“அடோ, தெயிளப் பண்டி!”

மறுபக்கத்திலிருந்து வந்த குரல், கர்ண கரோமாக ஒலித்தது. பதில் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“மட்டக்களப்பிலே நம்ம ஆளை ஒரு தமிழன் சுட்டுக் கொன்று விட்டான். இனி என்ன நடக்கும் தெரியுமா?”

எனக்கு இரத்தம் உறைவது போலிருந்தது. மெதுவாக 'ரிஸிவரை' வைத்து விட்டு விறாந்தைக்கு வந்தேன்; சிறிது நேரம், பேசுவதற்கே சக்தியின்றித் திகைத்து நின்றேன். பின்னர் கிழவரை அழைத்து அதைப் பற்றி விசாரித்தேன்.

“என்ன இது? உண்மைதானா? நீ ஏதாவது அறிந்தாயா?” என்று கேட்டேன்.

“அப்படி நடக்க மாட்டான் தம்பி! யாரோ பொய்க் காறன் பேசி இருப்பான். இந்தச் 'சாதிபேதய' ஆளுகள், ஒண்ணு ஒண்ணு சொல்லி எதுசரி செய்யப் பாக்கிறது!” என்றார் கிழவர்.

அந்தச் சமயம் தெருவில், பலர் உரத்த குரலில் பாடிக் கொண்டு சென்றது காதில் விழுந்தது. 'பைலா'ப் பாட்டு!

சொல்வதற்கே கூசும் கருத்துள்ள அந்தப் பாட்டுகளைப் பாடியவர்களைப் பார்க்கவே பயமாயிருந்தது. பட்டினத்துக்குப் புதியவர்கள் என்பது தெரிந்தது. மடித்துக் கட்டிய சாரமும், தலையில் கட்டிய லேஞ்சியும், கிருதா மீசையுமாக . . . . .

ரெலிபோனில் கேட்ட அந்தப் பயங்கரமான குரல் என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

‘இனி என்ன நடக்கும் தெரியுமா?’

அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்குக்கூட இடம் வைக்காமல், வெகு விரையில் எது நடக்கக் கூடாதோ அது நடந்து விட்டது!

அப்பா சாப்பிட்டு முடிந்ததும், அவசரமாக ஒவ்வீஸுக்குப் புறப்பட்டுப் போனார். போனவர் போனவர்தான்! திரும்பவில்லை; இன்றுவரை திரும்பவேயில்லை.

காட்டுத்தீபோல நாடு முழுவதும் பரவிய வகுப்பு வெறிக்கு எத்தனையோ ஜீவன்கள் அநாதரவான நிலையில் துடிக்கத் துடிக்கப் பலியாக்கப்பட்டன. ஆண்கள், பெண்கள், பச்சிளங் குழந்தைகள் என்ற பேதமின்றிக் கொலை செய்யப்பட்டனர். பட்டப் பகலிலேயே சித்திரவதை, கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு . . . . .

அ-ப்-பா-வை-யு-ம் . . . . .

யாராவது ஒரு முரடன் அவர் மார்பில் கத்தியைப் பாய்ச்சிக் கொலை செய்து விட்டுக் காரையும் கொளுத்தியிருப்பான். அல்லது காருக்குள்ளே கட்டி வைத்து உயிருடனே பெற்றோலை ஊற்றி . . . . .

என் கண் முன்னே நடைபெற்ற கோரக் காட்சிகளை நினைத்துப் பார்க்கவே உள்ளம் நடுங்குகிறது. அன்று மாலை நெருங்க நெருங்க, வெறியர்களின் அட்டுழியங்கள் உக்கிர மடைந்து கொண்டே வந்தன. அவர்களின் வெறித்தனமான கூக்குரல்களும், கும்மாளமும் வீதியெங்கும் அதிகரித்தன. ஓரொரு சமயம் வீதியில் நடமாட்டம் பரபரப்படைந்தது;

இன்னோர் சமயம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. திடீரென்று போத்தல்களும், கற்களும் வீதியிலே உருண்டன. நெஞ்சுக் கூட்டினுள்ளே, கத்திக் குத்துகளும், துப்பாக்கி வேட்டுகளும் அதிர்வதாகப் பிரமை தட்டியது. மாலை மங்க மங்கப் பயங்கரமான செய்திகள் காதுகளில் நாராசமாக விழுந்தன. அப்பாவுக்கு ரெலிபோன் செய்வதற்காக இலக்கத்தைச் சுழற்றியபோது நான் திடுக்கிட்டேன்; ரெலிபோன் இணைப்புத் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது.

8

அப்பாவையும், தங்கையையும் எதிர்பார்த்துக் கணத்துக்குக் கணம் ஏமாற்றமும், மனக் கலக்கமுமே அதிகரித்தது. திடீரென ஏதோ உணர்ச்சி வந்தவர் போலக் கிழவர் துடித்துப் பதைத்துக் கொண்டு எழுந்தார். “இந்த ஊட்டிலே இருக்க வாணாம். இருந்தா ‘டேஞ்சர்’ வாறது. அதுசுட்டி நம்ம ஊட்டுக்குப் போங்க. நான் தங்கச்சியைக் கூட்டி வாறான்!” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போனார்.

பரபரப்புடனும், பீதி நிறைந்த கண்களுடனும் பொடி ஹாமி என்னைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனாள். நாங்கள் இருவரும் அவள் வீட்டில் நுழைந்த அந்தக் கணமே எங்கள் வீட்டுக் கூரைமீது கடகட என்று கற்கள் விழுந்தன. ஓடுகளும், கண்ணாடிகளும் நொறுங்கும் சத்தம் காதுகளைத் துளைத்தது. முரடர்களின் அட்டகாசம்!

‘சூய்’ என்ற இரைச்சலோடு, வீட்டுக் கூரைமேல் திடீரென்று பெரு வெளிச்சம் தெரிந்தது. பெற்றோலில் குதித்துப் பொங்கி எழுந்ததீச் ஜுவாலைகள் வானத்தைத் தொடுவதைப் போல வளைந்து வளைந்து தாவினயிரிந்தன.

ஊழிக்காலத்தின் கோரத் தாண்டவம்!

“தெமினுகள் எங்கே?”

“எங்கே அந்தப் பறத் தெமினோ?”

உணர்ச்சி வெறியில் பீறிட்டெழுந்த கோரக் குரல்கள் குடிசையை நெருங்கின. பொடிஹாமி என்னை ஒரு மூலையில் மறைத்து வைத்துவிட்டுக் கையில் பெரிய கத்தியொன்றை

எடுத்துக் கொண்டு வாசலுக்கு ஓடினாள்; கதவை இழுத்துப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே நின்றாள்.

“கதவைத் திற!”

“அவங்களை வீட்டிலே மறைத்து வைக்காதே!”

“பொய் சொல்லாதே!”

“அவனைத் தந்துவிட்டு உன் உயிரைக் காப்பாற்று!”

வெறியர்களின் பேய்க் கூத்து கணத்துக்குக் கணம் அதி கரித்துக் கொண்டே வந்தது. எல்லாவற்றுக்கும், கிழவி கத்தியை ஒங்கியபடி, ஒரே பதிலைத்தான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“உள்ளே நுழையாதே. நுழைந்தால் வெட்டிவிடுவேன்!”

நான் என்னைத் தெய்வத்திடம் ஒப்புக் கொடுத்து விட்டேன். ஆனாலும், என்னால் முயன்றதைச் செய்யத் தயாரானேன். எழுந்து குடிசையின் பின் பக்கம் ஓடினேன். மூலைச் சுவரில் இருந்த பரணில்த் தாவி ஏறி வெளியே குதித்துத் தப்ப வழி தேடினேன். சுவருக்கும் கூரைக்கு மிடையில் இருந்த சிறு இடைவெளி, பலகைகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பலகைத் துண்டைப் பலமாக இழுத்து எடுத்து விட்டுப் பின்புறம் எட்டிப் பார்த்தேன். சாக்கடை! அதை மூடிப் பற்றைச் செடிகள், புதர்கள் மண்டிக் கிடந்தன.

பொடிஹாமி முன்பக்கம் முரடர்களுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். ஆக்ரோஷத்தோடு அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் அந்த முரடர்களின் கூச்சலையும் மீறி என் காதுகளில் விழுகிறது:

“யத்துலட்ட யண்டனங் மாவ மறலா யண்ட!”

நான் பலகைகளை உடைத்து, வெளியே குதிக்கத் தயாரானபோது, “ஆ! மகே புத்தா!” என்ற அவலக் குரல் கேட்கிறது. தொடர்ந்து முரடர்கள் உள்ளே தடதடவென்று ஓடி வரும் சத்தம். நான் வெளியே குதித்துப் புதருக்குள் மறைந்து கொள்கிறேன். ஒரு கணப் பொழுதைக்கூட.

வீணாக்கவில்லை. சாக்கடைக்குள் இறங்கிப் பதுங்கிப்பதுங்கி நகர்கிறேன். என் நெஞ்சின் இடியே என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுமோ என்ற அச்சம்! கடைசியில் இருளோடு இருளாக நடந்து முஸ்லிம் நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் அடைக்கலம் புகுகிறேன். இனிப் பயமில்லை. எப்படியாவது என்னை ஒரு பொலிஸ் நிலையத்தில் ஒப்படைத்து விடலாம்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின், அகதிகள் முகாமில் தங்கையைச் சந்திக்கிறேன். பீதியும், நம்பிக்கையின்மையும் நிறைந்து, உயிரைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான அபலைகளின் ஈனக் குரல்களின் மத்தியில் இருவரும் சந்திக்கிறோம். அழுது அழுது காய்ந்து அழுக்கேறிப் போயிருக்கும் முகம்; தாவணி கிழிந்து கந்தலாகிப் போயிருக்கிறது.

அப்பாவை நினைத்து இருவரும் கண்ணீர் சிந்துகிறோம். ஒருவரோடொருவர் பேசாமலே விக்கி விக்கி அழுகிறோம். பின்னர், அந்தத் துயரைக் கணப்பொழுது மறந்து, கிழவர், முரடர்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிப் பொலிஸாரிடம் ஒப்படைத்ததையும், பிறகு என்னைக் காப்பாற்ற ஓடிப் போனதையும் தேம்பித் தேம்பிச் சொல்லுகிறாள். அம்மேயைப் பற்றி விசாரிக்கிறாள்.

அம்மேயைப் பற்றி விசாரித்ததும் என் நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலக் கனக்கிறது. “யத்துலட்ட யண்டனங் மாவ மறலா யண்ட!”¹ என்று அவள் ஆக்ரோஷத்தோடு கூறிய வார்த்தைகள் என் மனதில் விசுவரூபம் எடுத்து ஒலிக்கின்றன. அத்துடன் ‘ஆ! மகே புத்தா!’² என்று அவள் எழுப்பிய கடைசிக் குரல் என் நெஞ்சைப் பிளக்கின்றது.

¹ உள்ளே போவதானால் என்னைக் கொன்று விட்டுப் போங்கள்!

² ஆ! என் மகனே!

—அம்மே, எங்கள் தெய்வமே! அம்மாவுக்குக் கொடுத்த வாக்குத் தவறாமல் எங்களைக் காப்பாற்றி விட்டாய். ஆனால் நீ?

—புஞ்சித் தாத்தா! எதற்காக இவ்வளவு அவசரப்பட்டு வீட்டுக்கு ஓடிப் போனாய்? என்னைக் காப்பாற்றுவா? அன்றி அம்மேயைப் பார்ப்பதற்கா?

1961

போர்வை

கூடிவாள நாண்களைச் சுண்டிப் பிடித்து, காற்றைக் கிழித்துப் பாய்ந்து வந்த புரவிகளின் வேகத்தை மடக்கி நிறுத்தினான் அவன். புரவிகள் ஹூங்காரித்துக் கனைத்துத் திமிறின. ரதம் குலுங்கி நின்றது! அவன் கீழே குதித்து மாளிகையின் உள்ளே ஓடினான். பிரமாண்டமான அந்த மாளிகையின் பளிங்குத் தரையில் காலணிகள் உராய்ந்து பயங்கரமாக ஓசையெழுப்ப வேகமாக நடந்தான். நடையின் வேகத்தை விட மனதின் வேகம் துரிதப்படுத்த, கம்பீரமான குரலில் அவன் ஆத்திரத்துடன் அழைத்தான்.

“ஹே, குருதேவ்!”

காண்டிபத்திலிருந்து விடுபட்ட கணையின் ஓங்கார நாதம் போல அந்த அகங்கார அழைப்பு, அந்த மாளிகையின் நெடிய சுவர்களிலும் உயர்ந்த தூண்களிலும் பட்டுத் தெறித்துத் திரும்பியது.

“ஹே, குருதேவ்!”

கணைவிடுபட்டதும் நடுங்கிக் கமறும் நாணின் துடிப்பாக மனம் பதறிச் சினங் கொள்ள, பொறுமையிழந்து அவன் மீண்டும் கூவியழைத்தான்.

“ஹே, குருதேவ்!”

பதில் எழவில்லை; பதிலாக அவன் குரலே அவனைக் கேலி செய்வதுபோல எதிரொலித்து; அவன் மனக்கதவில் பயங்கரமாக ஒங்கியடித்தது.

“குருதேவரே! குருதேவரே!! குருதேவரே!!!”

குரலில் அலட்சிய முறுக்கேறி, சுஷத்திரியனின் ஆளும் வர்க்க அகங்காரம் கட்டு மீறிப் பீறிட்டெழ, அவன் மீண்டும் மீண்டும் கூவியழைத்தான்.

சந்தியாவேளையின் தியானத் தனிமையில் புலனொடுங்கியிருந்த குருதேவர், திடுக்குற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தார். எழுந்து, குரல் வந்த திசையில் நடந்தார்; காதுகளே கண்களாய் வந்தார்.

எப்போதும்போல, ஆழ்ந்த அமைதியும் அளவிடற்கரிய சாந்தியும் முகத்தில் ஒளிபரப்ப வந்தவர், பதறித் துடித்து நிலை கொள்ளாமல் தவிக்கும் தன் அருமைச் சிஷ்யனைப் பார்த்துத் திகைப்புற்றார்.

“யாரது, அர்ச்சனனா? என்ன இது? ஏன் இப்படிப் பதறுகிறாய்?” குரலில் நிதானம் அப்பிக் கிடந்தது.

“குருதேவரே, என்னை ஏமாற்றிவிட்டீர்!” சீறி விழுந்தான் சிஷ்யன்.

“ஏமாற்றி விட்டேனா? நானா? உன்னையா? என்ன சொல்கிறாய் நீ? ஒன்றும் புரியவில்லையே....!” கேள்விகளை அடுக்கி, அவனை நிதானப்படுத்த முயற்சித்தார் குருதேவர்.

“ஆம், என்னை ஏமாற்றி விட்டீர்! நெஞ்சினிக்கப் பேசி வஞ்சித்து விட்டீர்! எனக்கு வில்வித்தை கற்றுத் தந்த லட்சணத்தைப் புரிந்து கொண்டு விட்டேன்!”

சினம் பொங்கித் தடுமாறிய அர்ச்சனன், தோளில் தொங்கிய காண்டிபத்தைக் கழற்றிக் கீழே வீசி எறிந்தான். காண்டிபம், அடிபட்ட பாம்புபோல நாண் கழன்று எகிறி நடுங்கிப் படுத்தது.

“அர்ச்சனா! சொல்வதை விளக்கமாகச் சொல்; விளையாடாதே!” குருதேவரின் குரலிலும் விறைப்பு ஏறிற்று. அர்ச்சனனைப் பாதாதி கேசமாகப் பார்த்தார் அவர்.

“எனக்கு மட்டும் கற்றுத் தந்ததாகச் சொன்ன வில் நுட்பத்தை இன்னொருவனுக்கும் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறீர்!”

குருதேவரின் புருவங்கள் மேலெழுந்து வில்லாய் வளைந்து ஆச்சரியக் கணைகள் தொடுத்தன.

“ஆம், குருதேவரே! நான் மட்டும் அறிந்திருந்த வில் வித்தையை மற்றொருவனும் அறிந்திருக்கிறான்!”—குரலில் உறுதி.

“ஒருபோதும் இருக்காது; என்னால் நம்பவே முடியாது!” என்று அடித்துக் கூறினார் குருதேவர்.

சிறிது நேரம் இருவருமே பேச முடியாமல் வாயடைத்துப் போனார்கள். மௌனம் ஆட்சி செலுத்தியது.

மௌனமே இருளாய், மௌனமே பளுவாய், மௌனமே பயமாய்ப் பொழுதை நசித்துக் கொண்டிருந்தது!

எல்லாமாய் நின்ற அந்த மௌன அந்தகாரத்தில், பேச்சிழந்து செயலிழந்து நின்ற பார்த்திபனை மெல்ல நெருங்கி, அவன் தோள்மீது கையை வைத்து, அவன் முகத்தை உற்று நோக்கினார், குருதேவரான துரோணர்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய் அர்ச்சுனா? உனக்கு மட்டும் கற்றுக் கொடுத்த வில் நுட்பத்தை மற்றொருவனுக்கும் கற்றுக் கொடுத்தேனா நான்? ஒரே கணை ஆயிரம் துளையிடும் அஸ்திரவித்தை, எனக்கு என் குருதேவர் அஸ்திர கோத்திர முனிவர் அருளியது. அதனை நான் உனக்கு மட்டும் சொல்லித் தந்தேன். இந்த மூவரையும் தவிர இந்த நுட்பம் யாருக்குமே தெரியாது. அப்படியிருக்க நீ என்ன உளறுகின்றாய்?”

படபடப்புடன் கூறினார் துரோணர். உயிரைப்போல மதித்து அன்பு பாராட்டிய சிஷ்யனான அர்ச்சுனன் இப்படிக்கூறியதனால் உண்டான துயரம் அவர் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. அதை வெளிக்காட்டாமல் சற்று நிறுத்தி மூச்சு விட்டதும், மீண்டும் சொன்னார்:

“உன்னை விடச் சிறந்த சிஷ்யன் யார் உளன்? எனக்கு வேறு யாருக்கு நான் இந்த நுட்பத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பேன்?” என்று குரல் தழுதழுக்கக் கேட்டார் அவர். சற்று

முன் தலை காட்டிய விறைப்பு வற்றி வாட்சல்யம் மேலெழுந்தது. அர்ச்சுனனும் மெல்லச் சுதாரித்து, நிதானக் கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“கண்ணாலும் கண்டேன்; காதாலும் கேட்டேன்!” என்றான் அவன். கோபந் தணிந்திருந்தாலும், குரலில் உறுதி தொனித்தது.

குருதேவர் இலேசாகச் சிரித்தபடியே கேட்டார்: “எங்கே கண்டாய்? யார் சொல்லக் கேட்டாய்?”

அஸ்தினபுரத்துக் கண்மையில் உள்ள ஆரண்யத்தில், அர்ச்சுனனும் அவன் சகோதரர்களும் வேட்டைக்குச் சென்ற இடத்தில், அவனுடைய நாய்க்கு வேட்டுவ வாலிபன் ஒருவன் கணை தொடுத்து விட்டான். நாய், முகத்தில் பல துளைகள் பட்டு அலறியபடியே அவன் காலடியில் வந்து மடிந்து விட்டது. ஆத்திரமடைந்த அர்ச்சுனன், நாய் வந்த திசையில் சென்று பார்த்தான். வேட்டுவனைக் கண்டான். “இந்த வில் வித்தையை உனக்குக் கற்றுத் தந்தவர் யார்?” என்று கேட்க, வேட்டுவன் ஒரு சிலையைக் காட்டி, “இவர்தான் என் குரு; துரோணாச்சாரியார்!” என்று பதில் சொன்னான்.

அர்ச்சுனன் கூறிய கதையைக் கேட்ட குருதேவர் ஆச்சரிய மடைந்தார். அவரும் தன் கதையைச் சொன்னார்.

“ஏகலைவன் என்னும் வேட்டுவச் சிறுவன், சில வருடங்களுக்கு முன் என்னிடம் வந்து, தன்னை என் சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பணிந்து வேண்டினான். நான் மறுத்து விட்டேன். இதைத் தவிர நான் எதையும் அறியேன்!” என்றார் அவர்.

அர்ச்சுனனின் சந்தேகம் தீரவில்லை. குருதேவர் பொய் சொல்கிறாரோ என்று அவன் மனம் பேதலித்தது.

“அர்ச்சுனா, பேதலிக்காதே! எனக்கும் இது புரியாத புதிராகத்தான் இருக்கிறது. அங்கே போய் நடந்ததை அறிவோம்!”

ஆறுதல் வார்த்தை கூறியபடி, தரையில் கிடந்த காண் உபத்தை எடுத்து அவன் கையில் கொடுத்தார் துரோணர்.

அர்ச்சுனன், காண்உபத்தை வாங்கிக் கழன்றுபோன நாணை ஏற்றித் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். ஆனால் அவனுடைய மன நாண் கழன்று தளர்ந்த நிலையிலேயே இருந்தது.

* * *

அர்ச்சுனன் மனம் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது.

‘உண்ணைவிடச் சிறந்த சிஷ்யன் யார் எனக்கு?’ என்று துரோணர் உரிமை பாராட்டியது சற்று ஆறுதலாயிருந்த தென்னவோ உண்மைதான். என்றாலும், அவனுக்கு மாத்திரம் தெரிந்த வில் நுட்பம் மற்றொருவனுக்கும் தெரிந்து விட்டதே! தன்னைப்போல் இன்னொரு வில்லாளி இருப்பதை அவனால் எப்படிச் சகிக்க முடியும்?

தனக்குத் தெரிந்த அந்த வில் நுட்பத்தைத் தெரிந்து வைத்திருப்பவன் யார்? ஓர் அரச குமாரனா? அரசுகுமாரனாயிருந்தால், அவனை என்றோ ஒருநாள் எங்கோ ஒரு களத்தில் நேருக்குநேர் சந்திக்கலாம்; இருவர் திறமையையும் பரீட்சித்தும் கொள்ளலாம். ஆனால், அவன் மிருகங்களையும் பறவைகளையும் உணவுக்காக வேட்டையாடும் ஒரு வன வேடன்! அவனுக்கு இந்த நுட்பம் தெரிந்திருக்கிறதே! இதை நினைத்து அவமான உணர்ச்சி அழுத்திப் புழுங்கினான் அவன்.

வேதனையைத் தாளாது, பாட்டனார் பீஷ்மரிடம் நடந்ததைச் சொல்லிப் பிரலாபித்து விட்டான்.

அர்ச்சுனன் இளைஞன். வில்லுக்கு விஜயன் என்று இளமையிலேயே பெயரெடுத்து விட்டான். சிலம்ப கூடத்தில் நூற்றுவரின் பொறாமையை மிஞ்சி, சகல தேசத்து அரசர்கள் மத்தியிலும் தன்னிகரற்ற வில்லாளி என்ற புகழுக்குரிய வனாகிவிட்டான். அந்தப் புகழுக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டு விட்டதே என்பது மட்டும்தான் அவனுடைய வேதனை

யெல்லாம்! வில் நுட்பத்தை ஒரு வேடன் அறிந்ததால் ஏற்படக் கூடிய சாதக பாதகங்களை உணர முடியாத சாமான்யன் அவன்

ஆனால், அதனைக், கேள்வியுற்ற ராஜ்யத் தலைவரான பீஷ்மரோ, கணப்பொழுதில் பதறிப் போனார். பகையரசனிடம் ஒரு போர் ரகசியம் சிக்கிவிட்ட பய உணர்வு அவர் பொறியைத் தட்டி உலுக்கியது. ஆபத்தை முனையிலேயே கிள்ளிவிட அவர் திடசித்தரானார்.

ராஜ்ய பாரத்தைக் கொண்டு நடத்துகிற ஒரு கூத்திரியன் அறிந்திருக்க வேண்டிய அஸ்திர வித்தை, கேவலம்! ஒரு சூத்திரனுக்கு, அதுவும் வன வேடனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. காட்டில் வாழும் விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்கு, ஒரு கணையில் ஆயிரம் துளையிடும் இத்தனை பெரிய வில் நுட்பம் எதற்கு? அதனை அவன் தெரிந்து வைத்திருப்பதால் நமக்கு எத்தகைய பெரிய ஆபத்து ஏற்படக் கூடும்? இன்று அவன் ஒருவன்; நாளை பத்துப் பேர்; இன்னும் சில நாட்களில் நூறு! அப்புறம் ஆயிரம்!! இப்படியே ஆயிரமாயிரமாய் பெருகிவிட்டால் நடப்பதென்ன? சூத்திரர்களே மக்கள் வெள்ளம்! கூத்திரியர்களாகிய நாம் அவர்கள் முன் எம் மாத்திரம்? துளிக்குச் சமானம்! அதிகாரச் சாட்டையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு உலகம் முழுவதையும் கட்டியாள் கிறோம். இந்த முரடர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, அரசர்களையும் ராஜ்யங்களையும் வெல்ல நினைத்தால் நமது கதி என்ன?

நொடிப் பொழுதில் எல்லாம் தலைகீழாகிவிடும்! அதிகாரம் மக்கள் கைக்கு மாறி விடும். உப்பரிகைகளிலும், உல்லாச மாளிகைகளிலும் சுகபோக வாழ்வு நடத்தும் அரசர்களும், அந்தப்புர அழகிகளும், அவர்களது பரிவாரங்களும் தூக்கியெறியப்படுவார்கள். காலங்காலமாக நமது வர்க்கம் கட்டிக் காத்து வந்த அரச நீதி அழிக்கப்படும். வருணங்களும் குல தர்மங்களும் ஒழிக்கப்படும்.

சாத்திரங்களும், வேதங்களும், போர் நுட்பங்களும் சூத்திரர்களான உழைக்கும் மக்களுக்கு எட்டாத பொருளாக

நம்மவர்கள் ஆக்கி வைத்த அர்த்தம்தான் என்ன? முரட்டு வர்க்கம் உழைத்துக் கொண்டிருந்தால் போதும். சிந்தனை ஊற்றைத் திறந்துவிடக் கூடாது. குலதர்மங்களைத் தூக்கி யெறிந்து ஒன்றுபடக் கூடாது. போர் நுட்பங்களை அறிந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதுதானே! இப்போது எத்தகைய ஆபத்து வந்துவிட்டது? இத்தவறு எப்படி ஏற்பட்டது? எங்கிருந்து ஏற்பட்டது? இதனை உடனே களைந்தெறிதல் வேண்டும்!

‘ஆயுத பலத்திலிருந்தே அரசியல் அதிகாரம் பிறக்கிறது!’ என்ற ஆட்சித் தத்துவத்தை உணர்ந்த ராஜதந்திரி பீஷ்மர்.

ராஜ்யத் தலைவரான அவரால் வாளாவிருக்கமுடியுமா?

உடனடியாகவே செயலில் இறங்கி, துரோணரை அழைத்து விசாரித்தார்.

“உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யலாமா?” என்று சீறிப் பாய்ந்தார்.

நடுங்கிப்போன துரோணர், அர்ச்சுனனுக்குச் சொன்ன கதையையே பீஷ்மருக்கும் சொன்னார்.

“ஒரு சூத்திரன், கூத்திரியனுக்குரிய வித்தையைத் தெரிந்து கொள்ளத் தகுதியற்றவன் என்ற மனுநீதி தெரியாதவனா நான்? ஏகலைவன் பணிந்து வேண்டியும் எனக்கு நேரமில்லை என்று தட்டிக் கழித்து விட்டேன்” என்றார் துரோணர் பவ்யமாக.

“குருவில்லாத வித்தையா?” புருவத்தை நெறித்த பீஷ்மரின் தொனியில் நையாண்டி கொப்பளித்தது.

பிதாமகர், தன்னையே குறி வைக்கிறார் என்று உணர்ந்த துரோணர் வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு, “வேட்டுவன் ஏகலைவனை, நான் அதற்குப் பிறகு காணவேயில்லை!” என்று பதிலளித்தார்.

“துரோணர்தான் தன் குருநாதர் என்று சொன்னானாமே அந்த வேடன்!” என்று மடக்கிப் பிடித்தார் பீஷ்மர்.

“அதுதான் எனக்கும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! எப்படியோ வித்தையையும் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறான்.” என்று அங்கலாய்த்தார் துரோணர்.

“மழுப்புகிறீர்!” என்று சினந்தார் பீஷ்மர்.

“குலத் தலைவரே! எல்லாம் அறிந்த உத்தமரான தாங்களே இப்படிச் சொல்லலாமா? உங்கள் உப்பைத் தின்று வளர்ந்தவன் நான். ஒருபோதும் உங்களுக்குத் துரோகம் நினைக்க மாட்டேன்!” குரலில் பணிவு. ஆனாலும் நேர்மை வெறியும் உறுதியும் பளிச்சிட்டன.

பாண்டவர்களுக்கு ஆசிரியராய் அமர்வதற்கு முன், அவர் வறுமை நோய்க்காளாகி அடைந்த துன்பம் நினைவுக்கு வந்தது. வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் கற்று, அஸ்திரப் பயிற்சியில் நிகரற்றவராயிருந்தும் கூட, தேடுவாரற்ற நிலையில், தன் அருமைக் குழந்தை அஸ்வத்தாமனுக்கு, ஒரு பசு வளர்த்துப் பரலூட்ட வழியின்றி, அரிசி மாவைக் கரைத்துப் பருக்கியதையும், யாருக்கும் தெரியாமல் தமது மைத்துனர் கிருபாசாரியார் வீட்டில் மறைந்து வாழ்ந்ததையும் எண்ணினார். இன்றைய வாழ்வும் வளமும் பீஷ்மராலும், அவர் தலைமையிலுள்ள ராஜ்ய பாரத்தாலும் ஏற்பட்டதை நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்தார்.

பீஷ்மர், மழுப்புகிறீர் என்று சொன்னது அவர் மனதை வாட்டியது. தாளாத வேதனையால் மெளனமாயிருந்தார் அவர்.

“கங்கா புத்திரரே! துரோணரைச் சந்தேகிக்காதீர்கள். அவர் நமது ராஜ்யத்தின் மீது அளவற்ற விசுவாசமும், அர்ச்சனன் மீது எல்லையற்ற அன்பும் உள்ளவர். அர்ச்சனனைத் தன் சிஷ்யனாகக் கொண்டதில் மிகப் பெருமை அடைபவர். அவர், இத்துரோகத்தைச் செய்திருப்பார் என்று என்னால் நம்ப முடியவில்லை!” என்று தலையிட்டுச் சொன்னார் விதுரர்.

“இதற்கு வழியொன்றிருக்கிறது. துரோணர், அர்ச்சனனையும் அழைத்துக் கொண்டு, ஏகலைவன் வசிக்கும் கான

கத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே அவனைச் சந்தித்து, நடந்ததை அறிந்து கொள்ளலாம். அதன்பின், நாம் வேண்டிய நடவடிக்கையை மேற்கொள்வோம்!”

விதுரரின் இந்த ஆலோசனை பீஷ்மருக்குச் சரியாகப் பட்டது. துரோணர் பீஷ்மரைப் பார்த்துக் கூறினார்:

“பிதாமகரே! தங்கள் ராஜ்யத்தை அண்டி வாழ்பவன் நான். நான் நன்றி கொன்றவனல்லன். என் உயிருள்ளவரை உங்களுக்கு விசுவாசமாயிருப்பேன். இதை நம்புங்கள்!”

* * *

ஏகலைவனின் சிலம்பகூடம்.

மும்முரமாக விற்பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த ஏகலைவனின் பார்வையில், தூரத்தில் ரதம் ஒன்று வருவது தெரிந்தது. பயிற்சியை நிறுத்தி விட்டு, வைத்த கண் வாங்காமல் ரதத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ரதம் அருகே நெருங்க நெருங்க, அதைச் செலுத்திவரும் சாரதியை அடையாளம் கண்டு கொண்டான் அவன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் கண்களிலே கோபக்கனல் பறக்க வந்து, ‘உன் குரு யார்?’ என்று கேட்டுப் போனவன் தான் அவன். ஓர் அரச குமாரன் போல இருந்தான்.

இருக்கட்டுமே! நம்ம குருவை வெசாரிக்க என்ன திமிரு அவனுக்கு? இந்த வெசாரணை யெல்லாம் ஏதுக்கு அவனுக்கு? அவனுடைய சுவானத்தை நா கொண்டாட்டிட்டுப் போனாம். எங் குருநாதரோட செலையை அகத்தப்படுத்திய அந்தச் சுவானத்தைச் சொம்மா வுட்டுலாமா? . . . . ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்!

அவன் திரும்பவும் ஏதுக்கு வாரான்? வரட்டுமே! ரதம் அண்மையில் நெருங்கியதும், சாரத்தியம் செய்தவனுக்குப் பின் புறமாக அமர்ந்திருக்கும் ஒரு வயோதிபரை அவன் கண்கள் கண்டு கொண்டன. பஞ்சு போன்ற வெளிறிய தலைமயிரும் சாந்தம் தவழும் தாடியும் தேஜஸ் வீசும்

முகமுமாக. . . . அவரை முன்னர் எங்கோ சந்தித்த நினைவு சுழியோடியது.

சிலம்ப கூடத்துக் கண்மையில் ரதம் நின்றதும், இருவரும் கீழே இறங்கினார்கள். ஏகலைவனால் ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. ஓடிப்போய் அந்த வயோதிபரின் காலடியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தான்.

“கும்புடறேனுங்க!” என்று அவர் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான்.

அர்ச்சுனன் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் கசப்புணர்ச்சி ரேகை கூட்டியது.

“சாமியை ஊட்டுக்கு வந்து பாக்கணுமின்னு இருந்தேனுங்க. சாமியே வந்துட்டீங்களே! என் ஆசை வீண் போகலீங்க. . . .” வணங்கி எழுந்த ஏகலைவன், ஆனந்தம் தாங்காமல் சொன்னான். பின் செய்வதறியாது திறந்த வாய் மூட மறந்து, குருதேவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“யார் நீ?” என்று கேட்டார் துரோணர்.

“என்னங்க சாமி இது? நா உங்க அடிமைங்க!” என்றான் அவன். “நாந்தான் சாமி உங்க ஊட்டுக்கு வந்து வில் வித்தை கத்துக்கணும்னு கேட்டேனுங்களே! சாமி முடியா துன்னிட்டீங்க. . . .” அவர் மறுத்ததைக் கொஞ்சங்கூடப் பொருட்படுத்தாது, விசுவாசத்தோடு கைகளைப் பிசைந்தான் அவன்.

“நாயின் மீது கணை தொடுத்தவன் நீதானே?”

“ஆமாங்க! அது என் குருநாதர் மேலே ஜலம் பேஞ்சுட்டு துங்க. எம்மாங் கோவம் வந்துச்சு தெரியுங்களா? ஒரேயடியுங்க. . . . ஷ்ஷ்ஷ்ஷுக்!” எவ்வித பயமுமின்றிச் சொன்னான்.

அர்ச்சுனன் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான்.

“உன் குருநாதர் யார்?”

“என்னங்க சாமி கேள்வி? நீங்கதானுங்களே என் குரு நாதர். எஞ் சாமிக்கு ஒரு செலை கூடச் செஞ்ச வைச் சிருக்கேனுங்க, அதோ பாருங்க, அதுக்குத்தான் நாயி போய் .....

அர்ச்சுனனும் துரோணரும் அவன் காட்டிய திசையை நோக்கினார்கள். களி மண்ணால் செய்யப்பட்ட சிலை யொன்று வெயிலும் மழையும் பனியும் படும் சிலம்ப கூடத்து வெளியில் காணப்பட்டது.

“அதாஞ் சாமி என் குரு! ரொம்ப நல்ல சாமிங்க. எம்மாம் வித்தையெல்லாம் கத்துக்கிட்டேன் தெரியுங்களா?” சற்று நிறுத்தி, பின் குருநாதரின் முகத்தை நன்றி யுணர்ச்சியோடு பார்த்து, “சாமி பேரைச் சொல்லிச் சொல்லி எல்லா வித்தையும் கத்துக்கிட்டேனுங்க. ஒரு பய என்னை மிஞ்ச முடியாதுங்க..... ஆமா!” என்று வெற்றிப் பெரு மிதத்துடன் கூறினான்.

பழுக்கக் காய்ச்சிய ஈட்டியைக் காதுகளில் பாய்ச்சியது போலிருந்தது அர்ச்சுனனுக்கு.

தான் மறுத்தபோதும் தனக்குச் சிலை வைத்து, தன்னைப் பூஜித்து, தன் வித்தைகளையெல்லாம் ஒரு வேடன் கற்றுத் தேறியது, துரோணருக்கு அளவிடமுடியாத வித்துவச் செருக்கை உண்டாக்கியது. ஆனாலும் அர்ச்சுனனை மிஞ்சி ஒரு வில்லாளி இருப்பதை அவருடைய மனம் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது.

நன்றியறிதலோடு, கண்களில் நீர் மல்க எதையோ சொல்ல நினைத்துத் தயங்கினான் ஏகலைவன்.

தயக்கத்தினூடே இழையோடிய அந்த எண்ணக்கருவை இனங் கண்டு விட்டவர் போல, துரோணர் வலை வீசினார்.

“பையா! என்னைக் குருவாக வரித்துக்கொண்டாய்! வித்தையையும் கற்றுத் தேறிவிட்டாய்! அதற்கு ஒரு நன்றிக் கடன் இருக்கிறது தெரியுமா?”

“தெரியுமங்க. சாமிக்கு, அடிமை குருதெச்சனை குடுக்கிறேனுங்க.”

“எதைக் கொடுப்பது?” என்ற தடுமாற்றம் அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. துரோணர், அர்ச்சுனனை அர்த்தபுஷ்டியோடு ஒரு கணம் பார்த்தார். எதையோ மனதில் எண்ணியவராய் ஏகலைவனிடம் கேட்டார்:

“என்ன தரப்போகிறாய்?”

“நான் சாமியின் அடிமைங்க. சாமி எதைக் கேக்குதோ அதைக் குடுக்கிறேனுங்க!” ஆனந்த மிகுதியால் பரபரத்து நடுங்கினான் அவன்.

“எம்மாம் பெரிய வித்தையெல்லாம் சொல்லிக் குடுத்திருக்கீங்க. என் உசிரைக் கேட்டாலும் குடுத்திடறேனுங்க!” அவர் கட்டளையை எதிர்பார்த்துக் காலடியில் கண் புதைத்து நின்றான் அவன்.

“ஏ, பையா! உயிர் வேண்டாம், நான் கேட்கிற குரு தட்சிணையைக் கொடுப்பாயா.....?” குரலில் கபடம் மண்டிய அநாயாசம்.

“சரிங்க. சாமி கேக்கிறதை குடுக்கிறேனுங்க!”

“மறுக்கமாட்டாயா?”

“சாமி மீது சத்தியம் வைக்கிறேனுங்க.”

ஒரு கணம் துரோணர் முகத்தில் சவக்களை படர்ந்தது. நெஞ்சில் பிதுங்கிய அதர்மத்தின் பீதியை, தனக்கு உப்பிட்ட வர்க்கத்துக்குக் கைமாறாகச் செய்யும் நன்றிக் கடனில் புதைத்துக் கொண்டார்.

“ஏகலைவா! உன் வலது கைக் கட்டை விரலைக் குரு தட்சிணையாகக் கொடு!”

“சரிங்க!” என்று வாயசைந்தது. உடனேயே, எதையோ யோசித்தவனாய், அவரைப் பீதியுடன் பார்த்து, “என்னங்க.....?” என்று தடுமாறினான் அவன்.

தோளில் தொங்கிய வில்லைப் பிடித்திருந்த வலது கையை அவசரமாக எடுத்து, அதை மறைத்து விடுபவன் போல மடியோடு சேர்த்துக் கொண்டான். துரோணர் கேட்ட கட்டை விரலை மெல்ல நீட்டி, அதை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான்.

அவன் கண்கள் கலங்கின.

விழிகளை நீர்த்திரை மறைத்தது.

அப்படியே அசைவற்று நின்றான் அவன்!

பொழுது மௌனத்தில் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

ஏகலைவனின் மனக் குரங்கு, தான் வகுத்த எல்லையைத் தாண்டிப் பாய்ந்து விடாமல் தடுத்து நிற்கும் காவலனைப் போல, அவனை ஊடுருவி நோக்கியபடி நின்றார் துரோணர்.

“ஏகலைவா! என்ன தயக்கம்? வாக்குறுதியைக் காப்பாற்று!” என்று அவசரப்படுத்தினார் அவர். பெற்ற வாக்குறுதியைச் செயற்படுத்தும் கெடுபிடி.

கணப்பொழுது—

தோளில் தொங்கிய வில்லைக் கழற்றித் தூர வீசியெறிந்தான் ஏகலைவன்.

வில், துரோணர் சிலையில் பட்டு, அதன் காலடியில் வீழ்ந்து, நாண் கழன்று அநாதரவாய்த் துடித்தது!

ஆவேசம் கொண்டவனாய் இடையில் சொருகியிருந்த கத்தியை உருவினான். அருகில் நின்ற பட்ட மரத்தின் ஒடிந்த கிளையில் வலது கையின் கட்டை விரலை வைத்து—

பட்!

கண்களை மூடித் திறந்தான் அர்ச்சுனன்.

கீழே விழுந்த கட்டை விரலை இரு கைகளாலும் எடுத்து, துரோணரின் பாதங்களில் வைத்து வணங்கினான் ஏகலைவன்.

அவன் கையிலிருந்து பெருகி வழிந்த குருதி, துரோணரின் பாதங்களை நனைத்து அவருடைய வேட்கையைத் தணித்தது. அவன் கண்களிலிருந்து ஊற்றெடுத்த கண்ணீர்த் துளிகள், அக் குருதி வெள்ளத்தோடு ஒன்றிக் கலந்து சங்கமமாயின.

“ஏகலைவா! உன் குருதட்சிணை முவுலகிலும் ஈடிணையற்றதாய் விளங்கும். உன் குருபக்தி எக்காலமும் போற்றப்படும்தாம்.”

துரோணர் வாழ்த்தினார்.

பட்டான போர்வைக்குள் நடந்தது ஒரு பயங்கரமான சதி!

பெருமிதத்துடன் ரதத்தை நோக்கி நடந்தான் காண்டீபன்.

அவன் முகத்தில் நிர்ப்பயத்தின் ஒளிப்பிரவாகம்!

ஆட்டுப்பால் 'கற்றா ட்ரபிளு'க்கு நல்ல மருந்து!

ஒரு மரம், பட்ட மரம், பட்டுப்போன சீமைக் கிளுவை மரம்!

அது உறுத்திக் கொண்டிருந்தது; அவரை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. வழக்கை விழுந்த அவருடைய தலையில், சீப்புக் கடங்காது சிலும்பிக் கொண்டிருந்த மயிரைப்போல, இலையுதிர்ந்த கொப்புகளும் சுள்ளிகளுமாகக் காட்சியளித்த அந்தப் பட்டுப்போன சீமைக் கிளுவை மரம், அவரைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது!

நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நட்ட மரம் அது. செபஸ்தியானுக்கு முந்தியிருந்த அதிபர்நட்டது. அவர் நட்ட பல மரங்களில் ஒன்று அது. அது நன்றாகத் தழைத்து வளர்ந்து நாற்புறமும் கிளை வீசிச் செழித்துப் பெரிய மரமாகி நிற்கிறது. முந்திய அதிபர் காருண்ய சீலரோ அன்றிக் காரிய சீலரோ தெரியாது. பங்குனி மாதத்துப் படைபடைக்கும் வெயிலில், படிக்க வரும் பாலகர்கள் பதைக்கக் கூடாது என்று கருதி நட்டது.

பக்கத்திலே தண்ணீர்த் தொட்டி. யாரோ தர்ம சீலன் கட்டி விட்டது. தாகம் ஏற்பட்டாலென்ன, ஏற்படாவிட்டாலென்ன, படிப்பிலே அலுப்புத் தட்டிய போதும், கொடுத்த வேலை செய்யத் தெரியாத போதும், தனியாகவும் கூட்டாகவும் பிள்ளைகள் தண்ணீர் குடிக்கப்போய், 'பைப்'பைத் திறந்துவிட, சளசளவென்று பாயும் தண்ணீர், வாய்க்கால் மாதிரிக் காலால் கீறிய கோட்டிலே பூமியை அரித்து அரித்து ஓடி, மரங்களைச் செழிப்பாக்கி வைத்திருந்தது.

பச்சையாய்ப் படர்ந்தன இலைகள். ஜிலுஜிலு வென்றிருந்தது நிழல். அதிபர் செபஸ்தியானுக்கு, அது வயிற்றிலே பாலை வார்த்தது போலிருந்தது! பள்ளிக்கூடம் விடுவதற்குச் சற்று முன், நாலு பொடியன்களைப் பிடித்து, தாறும் மாறுமாகக் கம்புகளை முறித்து, குறுக்கும் மறுக்குமாகக் குழைகளைப் பிடுங்கிப் பெரிய கட்டாய்க் கட்டுவித்து, அந்தப் பொடியன்களிடம் கொடுத்தே வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுவார்.

ஆட்டுக்கு நல்ல குழை. ஒழுங்காக நடந்தது வேலை. பொடியன்களுக்கும் மகா சந்தோஷம்.

அதிபர் இனி எதற்கும் கண்டிக்க மாட்டார்.

பாடம் சொல்லாமல் விடலாம்; வகுப்பைக் 'கட்' பண்ணி விட்டு 'மெற்றி ஷோ' வுக்குப் போகலாம்; பெட்டைப் பிள்ளைகளோடு வம்பளக்கலாம்; கடதாசித் துண்டைக் கூர்ங்கோணமாக மடித்து 'றொக்கெற்' செய்து, அவர்களின் முதுகிலே 'பட்'டென்று அடிக்கலாம். பூவரசம் இலையைப் பிடுங்கிச் சுருட்டி, வகுப்பிலேயே 'பீப்பீ'க் குழல் வாசிக்கலாம்; 'டெஸ்க்'கிலே தட்டித் தவில்க் கச்சேரி செய்யலாம்... அதிபர் கண்டிக்க மாட்டார். அவருடைய செல்லப் பிள்ளைகளாக இருக்கலாம்.

நல்ல குழை. ஆட்டுக்கு நல்ல சாப்பாடு. நல்லாய்ப் பால் கறக்கும். பால் உடம்புக்கு நல்லது. ஆட்டுப்பால் மிகவும் நல்லது. 'சுற்றா ட்ரபிளூ'க்கு ஆட்டுப்பால் மிக நல்ல மருந்து. வைத்தியர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். சீழ் நாட்டு வைத்தியர்களும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்; மேல் நாட்டு வைத்தியர்களும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

கால முதிர்ச்சியால் பழுத்துக் கீழே விழுகின்ற இலைகள் தானே! காலையில் இந்தப் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கு வந்து, விளக்குமாற்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, மரத்திலிருந்து விழுந்த பழுத்த இலைகளையெல்லாம் கூட்டிச் சுத்தப் படுத்த வேண்டும். இன்னும் சில பிள்ளைகள், வாளிகளைத்

தூக்கிக் கொண்டு, கூட்டிக் குவித்த இலைகளையெல்லாம் அள்ளிக் கொட்ட வேண்டும்.

வீண் சிரமம்! அந்தச் சிரமத்தை இல்லாமற் செய்வது நல்லதல்லவா? அத்துடன் வீண் அழிவு! இலைகள் பழுத்துச் சருகாக விடாமல், அவற்றின் பச்சையத்தைப் பயனாக்குவது சிக்கனமல்லவா? பொருளாதார மூளையல்லவா?

ஆட்டுக்கும் நல்ல சாப்பாடாய்ப் போச்சு. அதிபர் செபஸ்தியானுக்கும் நல்ல பாலாய்ப் போச்சு. பாவம், அவருக்குக் 'கற்றா ட்ரபிள்'. சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல், அது நாசித் துவாரத்தில் அரிப்பெடுக்க, உள்ளங்கைப் பெருவிரல் மேட்டினால் மூக்கு நுனியை மேல்நோக்கி அழுத்தி அழுத்தி, 'அச்..சா அ..ச்சா' என்று அவர் தும்முபவது பெரும் பரிதாபம்.

குறுக்கும் மறுக்குமாகக் குழைகளை முறித்துக் கட்டிக் கொண்டு போய், அதிபர் வீட்டிலே போடுவது பொடியன் களுக்கு மகா சந்தோஷம். அதிபரின் செல்லப் பிள்ளைகளாக இருக்க எந்தப் பிள்ளைகளுக்குத்தான் விருப்பமிருக்காது?

ஆடு நன்றாகக் கொழுத்து வளர்ந்தது. நன்றாய்ப் பால் கறந்தது. அதிபர் செபஸ்தியானுக்கும் 'கற்றா ட்ரபிள்' குறைந்து வந்தது. ஆனால், பாவம், மரம் பட்டுப் போய் விட்டது! செழித்து வளர்ந்து நிழல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த சீமைக் கிளுவை மரம் பட்டுப் போய்விட்டது!

மகாகனம் பொருந்திய மனிதனே பட்டுப் போகிறான். மரம் பட்டுப்போகாதா என்ன? அதுவும், குறுக்கும் மறுக்குமாகக் குழை பிடுங்கினால் எந்த மரம்தான் பட்டுப் போகாது?

எத்தனை மரங்கள்? எத்தனையோ மரங்கள்! நூற்றைம் பது அடி அளவுள்ள கட்டட ஓரமாக, அதன் தாழ்வார நீளத்துக்கு வரிசையாக நட்பிருந்த மரங்கள் எல்லாம் செழித்து வளர்ந்து, பச்சையாய்ப் படர்ந்து, ஜிலுஜிலு

வென்று நிழல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு மரம் பட்டுப் போனால் என்ன?

மரம் பட்டுப்போவதைப் பார்த்தால், ஆட்டின் மடியில் பால் எப்படிச் சுரக்கும்? அதிபர் செபஸ்தியானுக்குக் 'கற்றா ட்ரபிள்' எப்படிக் குறையும்?

பொடியங்கள், அடுத்த மரத்தில் கை வைக்கத் தொடங்கினார்கள். அதிபர் வாய் திறந்தால், அவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா என்ன? எந்தப் பிள்ளைகளுக்குத்தான் அதிபரின் செல்லப் பிள்ளைகளாக இருக்க விருப்பம் இருக்காது?

* * *

பங்குனி மாதம் பிறந்தது. சூரிய பகவான் சிரித்துக் கொண்டு வந்தான். சீமைக் கிளுவை மரம் பட்டுப்போயிருப்பதைக் கண்டதும் அவனுக்குப் பற்றியெரிந்தது. சினத்துக் கொண்டு மேலே போனான். தன் கொடிய கதிர்களை விரித்துக் கொண்டு கூரைக்கு மேலே படுத்துக் கிடந்தான். பட்ட மரத்துக்கு அருகில் இருந்த வகுப்பைப் பழிவாங்கினான். தன் கோபாக்கினியால் அவர்களைச் சுட்டுப் பொசுக்கினான். பழி ஓரிடம், பாவம் ஓரிடம்!

பிள்ளைகள் பதைத்துத் தவித்தார்கள். படைபதைக்கும் வெயிலில் பாலகர்கள் பதைக்காமல் என்ன செய்வார்கள்? பதைத்தார்கள்; துடித்தார்கள்; பதைத்துத் துடித்தார்கள்; துடித்துப் பதைத்தார்கள்.

ரீச்சரம்மாளும் அடிக்கொரு தடவை, ஹ...ஹா...ஊ... ஹு...ஊஹு... என்று அவஸ்தையடைந்தாள். கடதாசி அட்டையை எடுத்து விசிறினாள்.

ஆடு நன்றாய்க் கொழுத்து வந்தது; நன்றாய்ப் பால் கறந்தது; ஆட்டுப் பால் 'கற்றா ட்ரபிளை'க் குணப்படுத்தி வந்தது.

ஒருநாள், பள்ளிக்கு வந்த ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பெரிய மண்டபத்து வெளிச் சுவரில், கரிக் கட்டியால் ஏதோ கோணல் மாணலாக எழுதியிருப்பதைப் பார்த்து மிரள

மிரள விழித்தார்கள். ஒருத்தரையொருவர் பார்த்து விழித்தார்கள். ஆசிரியரும் ஆசிரியரும் பார்த்தார்கள்; மாணவரும் மாணவரும் பார்த்தார்கள்; ஆசிரியரும் மாணவரும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்கள். மெல்லத் தலையை நிமிர்த்திச் சுவரிலே எழுதியிருந்ததைப் பார்த்து, அதை 'முண்டி' விழுங்கினார்கள். பின், அவரவர் பாட்டிலே தலையைக் குனிந்து கொண்டு அவரவர் பாட்டிலே பேசாமல் இருந்தார்கள்.

முந்திய அதிபர் நிழலுக்கு மரம் நட

இந்த அதிபர் குழை பிடுங்கி ஆடு வளர்க்கிறார்!

குழையும் போச்சு; பாலும் போச்சு; 'சுற்றா ட்ரபிளூ'க்கு மருந்தும் போச்சு.

அதிபர், முகத்திலே சீலையைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

வகுப்புக்களைச் சுற்றிப் பார்க்க முடியவில்லை; வாத்தி மாரை அதிகாரம் பண்ண முடியவில்லை; அந்த மரத்துக்கு அண்மையில் மட்டுமல்ல—சேய்மையிலும்கூட, பிள்ளைகள் குஸ்திச் சண்டை போட்டாலும் கண்டிக்க முடியவில்லை. வாத்திச்சிப் பெண்டுகள் எங்காவது நின்று கும்மாளம் அடித்தாலும் விரட்ட முடியவில்லை.

ஒரு பட்ட மரம், ஓர் அதிபரை விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது!

சும்மா விடவில்லை அது. அவர், தனது அலுவலகத்திலிருந்தாலும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது; வீட்டிலிருந்தாலும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது; ரோட்டில் நடந்தாலும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. வழக்கை விழுந்த அவருடைய தலையில், சீப்புக்கு அடங்காது சிலம்பிக் கொண்டிருந்த மயிரைப் போல, இலையுதிர்ந்த கொப்புகளும், சுள்ளிகளுமாய்க் காட்சி அளித்த அந்தப் பட்டுப்போன சீமைக் கிளுவை மரம், அவருடைய முகத்திலே அறைந்து வைத்ததைப் போல, கண்ணிலே சொருகி வைத்ததைப் போல, நெஞ்சிலே அடித்து வைத்ததைப் போல அவரை விரட்டிக் கொண்டிருந்தது!

சுவரிலே கிறுக்கிய கோணல் எழுத்துக்கள் அழிந்துவிட்டன. செபஸ்தியானுடைய உத்தம நண்பர்கள் அவற்றை அழித்து விட்டார்கள். ஆனால், அழிந்துபோன அந்த எழுத்துக்கள் ஆக்கிவிட்ட அழியாத அவமானத்தைச் சுட்டிக் காட்டும் மூல உருவாய், தூல உருவாய் அந்தப் பட்ட மரம் நிற்கிறதே.... உக்கிப்போன நிலையிலும் சத்தியத்தின் சாட்சியாய் உறுதியாய் நிற்கிறதே!

வீட்டுக்குப் போனால், அவர் அருமையாக வளர்க்கும் 'காமோறி' இன ஆடு, முலைகளைச் சோர விட்டுக் கொண்டு, நீளச் செவிகளைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, தலையை ஒட்டச் சிவிங்கி மாதிரி உயர்த்திக் கொண்டு, பழுப்பு நிறக் கண்களால் கோபக் கனல் தெறிக்கப் பார்க்கிறது. முன்னங் கால்கள் இரண்டையும் தூக்கி மடித்துப், பாய்ந்து அவரைச் சண்டைக்கு இழுக்கிறது.

எங்கே குழை? குழை எங்கே? குழை பிடுங்கி அனுப்பத் தெரியாமல் ஓர் அதிபர் வேலையா? என்று கேட்பது போலிருந்தது அது.

ஆடு மெலிந்து கொண்டு வந்தது; பால் குறைந்து கொண்டு வந்தது; 'கற்றா ட்ரபிள்' கூடிக் கொண்டு வந்தது.

ஓவ்வீஸ் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்த அதிபர், மெல்ல மெல்ல 'உறங்கி'க் கொண்டிருந்தார். எத்தனை வீர தீர சாகஸங்களைப் புரியும் அதிபர் செபஸ்தியானை, ஓர் அநாமதேயக் கரிக்கட்டி எழுத்தாளன் இறக்கிவிட்டானே!

எத்தனை சாகஸங்கள்? எத்தனை சாதனைகள்?

காக்கா பிடிக்கும் கலையா, சவடால் அடிக்கும் கலையா, சாஷ்டாங்கமாக விழும் கலையா, காசைக் கறக்கும் கலையா, காசை விட்டெறிந்து காரியம் சாதிக்கும் கலையா, ஏறிய ஏணியை உதைத்துத் தள்ளும் கலையா....? எல்லாம் தண்ணீர் போல வரும் அவருக்கு.

அதிபர் பதவிக்கு 'இண்டர்வியூ'வுக்குப் போனார். முதல் 'லிஸ்டர்' நில் பெயர் வரவில்லை. இரண்டாம் 'லிஸ்டர்' நிலும்

வரவில்லை. பின் கதவு வழியாகப் போனார். சுளை சுளை யாகத் தள்ளினார் ரூபா மூவாயிரத்தை. மூன்றாவது 'லிஸ்டர்' றில் வந்தது பெயர். அது சாதனையில்லையா?

'அட்மிஸன் ஃபீஸ்', 'பில்டிங் ஃபண்ட்' என்றெல்லாம் அடிக்கடி நிதி சேகரிப்பார். எல்லாவற்றுக்கும் பட்டை நாமம் போட்டு அதிகாரிகளுக்குப் பல்லையும் காட்டி, கணக்கையும் காட்டுவார்.

ஒரு ரீச்சரம்மாளை அதிகாரம் பண்ணப்போக, அவள் சிறிப் பாய்ந்து, 'யாரையடா சொன்னாய்? உன்ரை பெண்டிலுக்குச் சொல்லடா!' என்று நறுக்கித் தள்ளினாளே, அவளை அதிகாரச் சாட்டையால் அடி பணிய வைத்தார்.

ஒரு ரீச்சர்ப் பெட்டையைப் பக்கத்திலே கூப்பிட்டு இருத்தி, எதையோ எழுதக் கொடுத்து, அவள் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, மெல்ல அவள் கையைத் தடவ, அவள், அவர் கன்னத்தைப் பதம் பார்த்தாளே.... அதி காரிகளைப் பிடித்து அவளை அப்புறப்படுத்தினார்.

திடுதிப்பென்று அதிகாரிகள் வந்தால், கூழைக் கும்பிடும் சவடால் சிரிப்பும், வரட்டு இருமலுமாய்ப் பல்லைக் காட்டி, அவர்களை வழியனுப்பிவிட்டு, அந்த அவசத்தை மறைக்க, சிகரெட்டை ஊதித் தள்ளுவார்.

இப்படி எத்தனையோ....? எல்லாவற்றையும் பூசிமெழு கித் துடைத்தெறிபவரை, ஒரு சீமைக் கிளுவை மரம் விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது! அதுவும் பட்டுப்போன மரம்; ஒரு பாடசாலை அதிபரை; 'மோஸ்டர் ரலன்ரெட் பிரின் சிப்பலை'!

இந்த அவமானத்தைப் போக்க முடியாதா? பட்ட மரம் நிலையாக நிற்கும் வரைதான் அது அவரை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும். அதை அழித்துவிட்டால் என்னவாகும்? ஆனானப்பட்ட மனிதரையே அழிக்கும்போது, மரம் என்ன பெரிய கொம்பா? அதுவும் பட்டுப்போன மரம்?

*

*

*

இரண்டாம் காட்சி சினிமாப் பார்த்துவிட்டு, ஹோட்டலில் ரீ குடித்துவிட்டு, சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து ஊ.. ஊ.. என்று ஊதிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வரும் வழியில், பாடசாலைப் பக்கமாகவே வந்தார் செபஸ்தியான். ஒரு சிரத்தையுள்ள அதிபர், எந்த வேலையினிடையிலும் தன்பள்ளிக்கூடப் பக்கமாக வருவது, அவரின் பொறுப்புணர்ச்சியைப் புலப்படுத்துமல்லவா?

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் களவு போயிருந்தது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில். கதவைப் பக்குவமாகத் திறந்து பூட்டை வெளியில் கொளுவி விட்டு, அலுமாரிக் கதவுகளை உடைக்காமல், யாரோ படுபாவி, உள்ளே இருந்த சாமான் களையெல்லாம் அள்ளிக் கொண்டு போய்விட்டான். அத்தனையும் ஆண் பிள்ளைகள் தச்சு வேலை படிப்பதற்கான ஆயுதங்களும், பெண் பிள்ளைகள் சமையற் கலை படிப்பதற்கான தளபாடங்களும்! எல்லாம் அரசாங்கம் கொடுத்தது. 'ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் எவ்வளவு பத்திரமாக வைத்திருந்தேன். துரோகி, பிள்ளைகளின் படிப்பில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டு விட்டான்' என்று, கலங்கிய கண்களுடன் அதிபர் வாக்கு மூலம் கொடுத்தார், பொலிஸிலும் அசெம்பிளியிலும்.

ஆள் நடமாட்டம் எதுவுமில்லை. பாடசாலையை அண்டியுள்ள மாதா கோவில் விறாந்தையில் யாராவது ஏழை பாழைகள் படுத்துக் கிடப்பார்கள். இருட்டில் துழாவினார் அதிபர். ஒருவருமில்லை!

சாவியை எடுத்து, மெல்லக் கதவைத் திறக்கும்போது, ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபத்தெட்டுக் கண்கள் (958 மாணவர் சக 30 ஆசிரியர் சக ஒரு பியோன்) அவர் முகத்துக்கு நேரே நெருங்கி முறைப்பது போலவும், அதே தொகையான கைகள் அவர் நெஞ்சைத் தொட்டு இறுக்குவது போலவும் இருந்தது.

நெஞ்சு திக் திக்கென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது அவருக்கு. களவுபோன மரம் அரியும் வாளிலே ஒன்று, அந்த நேரம் அவர் நெஞ்சை அறுத்துக் கொண்டிருந்தது!

இருட்டிலே, தட்டுத் தடுமாறியபடி தனது ஆசனத்தைத் தேடிப் பிடித்து உட்கார்ந்து தன் மன நிலையைச் சீர் செய்தார் அவர். அந்தக் கதிரை ஒரு வல்லமை அவருக்கு. அதிகாரக் கதிரை அல்லவா? ஒரு மரம் பயத்தைக் கொடுக்கிறது. ஒரு மரம் பலத்தைக் கொடுக்கிறது.

பட்டுப் போன சீமைக் கிளுவை மரம் மனிதரை அச்சுறுத்த முடியுமா? மனிதர்களே மனிதர்களை அச்சுறுத்த முடியாதிருக்கும் போது மரம் எப்படி அச்சுறுத்த முடியும்? அதுவும் பட்டுப் போன மரம்?

பட்ட மரம் நிலையாக இருக்கும் வரைதான், அது அவரை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும். அதை அழித்து விட்டால் என்ன ஆகும்?

இரவு, இருட்டு, யாருமில்லாத அந்தகாரம்! பட்ட மரத்தை மட்டுமல்ல, நீதி தேவனையே குழி தோண்டிப் புதைத்து விடலாமே!

மெல்ல எழுந்து, பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு, பட்ட மரம் நிற்கும் இடத்தை நோக்கி நடந்தார் செபஸ்தியான்.

அசாத்தியத் துணிச்சல், அசுர வேகம், இராட்சத பலம்!

வேர்க் கட்டைகளை ஏறும்பும் கறையானும் அரித்துக் கோறையாக்கி இருந்த அந்தப் பட்டுப்போன சீமைக்கிளுவை மரத்தை, ஒரே அசைப்பில், படாரென்று அடியோடுமுறித்து அலாக்காகத் தூக்கி மதிலுக்கப்பால் எறிந்துவிட்டு, விறு விறு என்று அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்து, மறைந்து, இருளில் கலந்தார் அவர்.

ஒரு சத்தம்தான்! அதற்கு யாரும் எழும்பியிருக்க மாட்டார்கள். எழும்பினாலும், இன்னொரு சத்தம் கேட்காதவரை சந்தேகம் கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.

பட்ட மரம் நாளைக்கு அடுத்த வீட்டுக்காரியின் அடுப் புக்குள் தலையை நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். அதிபரைப் படுத்திய பாட்டுக்கு எந்த விதமான ஆதங்கமும் இல்லாமலே சாம்பலாகிவிடும். பிடிசாம்பல்!

முடி சார்ந்த மன்னரே பிடி சாம்பலாகும்போது, ஒரு பட்டுப்போன சீமைக் கிளுவை மரம். . . . தூ!

இனி, அந்தப் பட்ட மரத்தைப் பற்றி யாரும் கவலைப் பட மாட்டார்கள். கவலைப்பட்டவரே, அந்தக் கவலைக்குப் பிராயச் சித்தம் தேடியபின், அதன் சுவடுமட்டுமல்ல, அதன் நினைவே அழிந்துவிடும்!

பட்ட மரம் நின்ற இடத்தில், மண்ணில், அது நின்று அழிந்து போன குழிவுகளும் சிதைவுகளும், பிள்ளைகளின் சின்னஞ் சிறு காலடிகள் பட்டு அழிந்து போகும். பூமித்தாய், எந்த உபாதையுமில்லாமலே அந்த இரணத்தை ஈடு செய்து விடுவாள்.

அவள் மடியில், நிதமும் ஜனனம்; நிதமும் மரணம்; நிதமும் ஜீவனம். . . .!

ஆனால் அந்த உயிர் மரங்கள்?

தாகம் ஏற்பட்டாலென்ன, ஏற்படாவிட்டாலென்ன—படிப்பிலே அலுப்புத் தட்டியபோதும், கொடுத்த வேலை செய்யத் தெரியாதபோதும், தனித்தும் சேர்ந்தும் பிள்ளைகள் தண்ணீர் குடிக்கப் போய், 'பைப்'பைத் திறந்துவிட, சள சளவென்று பாயும் தண்ணீர், வாய்க்கால் மாதிரிக் காலால் கீறிய கோட்டிலே பூமியை அரித்து அரித்து ஓடி அவைகளைச் செழிப்பாக்கி வைத்திருந்தன.

பச்சையாய்ப் படர்ந்தன இலைகள். அவை பழுத்து விழும. கீழே குப்பை. பிள்ளைகளுக்குச் சிரமம். இலைகள் பழுத்து விழுவது வீண் அழிவு. பச்சை இலைகளைப் பயன்படுத்துவது மனிதனின் மகத்தான கடமை!

ஓ. . . .!

ஆடு குழை தின்னும்.

ஆட்டில் பால் கறக்கலாம்.

ஆட்டுப் பால் உடம்புக்கு நல்லது.

ஆட்டுப் பால் 'கற்றா ட்ரபிளூ'க்கு நல்ல மருந்து!

சொல்லாத கதை

தென்றலடித்துப் போட்டது போல, ஜன்னல் திரையை நீவிக் கொண்டு விழுந்த அந்தக் கடிதம், வைத்திலிங்கத்தின் கண்களில் படாமல் போகவில்லை. அந்த அறையிலேதான் அவர் சாய்வு நாற்காலியைப் போட்டுப் படுத்துக் கிடந்தார். தபாற்காரன் வந்து வாசலண்டை நின்று மணியடித்ததையும், யாருமே வராமையினால் ஜன்னல் திரையினூடே கடிதத்தை விட்டெறிந்ததையும், காலைச் சூரியன் அந்தத் திரையிலேயே நிழற் சித்திரமாக்கிக் காட்டியதை அவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

வாலிப வயதிலும் சரி, வயோதிப திசையிலும் சரி கடிதம் படிப்பது ஒரு வெறி. அந்த ஆசை வெறி யாருக்கும், எந்தக் காலத்திலும் அற்றுப் போவதில்லை. வைத்திலிங்கத்திற்குக் கூட அது விதி விலக்கல்ல. என்றாலும் அந்தக் கடிதம், பல நாள் கூட்டிப் பெருக்காமல் புழுதி மண்டிக் கிடந்த தளத்தில் ஏமாற்றத்துடன் தனித்துப் போய்க் கிடந்தது.

வைத்திலிங்கத்திற்குச் சில தினங்களாகச் சுகமில்லை. மனக் கவலையினால் ஏற்பட்ட வருத்தம். அதனால் அவர் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் மிகவும் நொடிந்துபோய் விட்டார். காரணம் அவருடைய ஒரே மகள் நிர்மலா!

அவர் வீட்டுக்கு எதிர்த்தாற்போலிருந்த ஒரு அறையில், சில மாதங்களுக்கு முன் ஒரு வாலிபன் குடிவந்திருந்தான். ஏதோ ஒரு கம்பெனியில் உத்தியோகம். மிகவும் அழகானவன்; திட்சண்யம் மிகுந்து அமைதி நிரம்பிய அவன் கண்கள் யாரையும் மயங்கடிக்க வல்லன. சிறந்த குணங்களுக்கும் சிந்தனைக்கும் எடுத்துக் காட்டாக அமைந்த

விசாலமான நெற்றி அவனுடைய தனி அம்சம். சுருண்டு படிந்த கிராப்பு, சில சமயங்களில் கலைந்து நெற்றியில் விழுந்து புரளும் அழகைப் பார்க்கும் எந்தப் பெண்மணியின் உள்ளமும் ஒரு சமயம் கிறுகிறுத்துப் போகும்.

சங்கரன் என்ற அந்த வாஸிபன் மேல் வைத்திலிங்கத்துக்கு கொள்ளை அபிமானம். ஏனோ தெரியாது, அவனைக் கண்டால் அவருக்கு மிகவும் திருப்தி. பல நாள் பட்டினி கிடந்தவன் அறுசுவையுடன் விருந்துண்டதுபோல, அவர் உள்ளம் மகிழ்ச்சியடையும். ஆத்மபந்தம் உள்ளவர்களைப் போல அவரைக் கண்டு அவன் தலையசைத்தால், பசியோ, தாகமோ எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்து போகும்.

வைத்திலிங்கத்தின் அன்பழைப்பிற்கிணங்கி, அடிக்கடி அவர் வீட்டிற்கு வந்து போன வாஸிபன் மேல், அவர் செல்வமகள் நிர்மலா, உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தாள். அவள் அழகு, அவனையும் உணர்விழக்கச் செய்தது. முதலில் கண்களைக் கருவியாக்கி ஒருவர் உள்ளத்தை மற்றவர் அறிந்து கொண்டபின், இருவரும் தம் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையெல்லாம் கடித மூலம் கொட்டித் தீர்த்தார்கள். கல்யாணம் செய்து கொண்டு, பூலோகத்திலே சொர்க்கத்தைச் சமைப்போம் என்று காதல் வெறியிலே சபதமேற்றார்கள்.

காதல், காலா காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்று, கல்யாணத்துக்கு வந்தபோதுதான், நிர்மலா தன் தந்தையைப் பற்றி எண்ணினாள். சங்கரனை அவருக்கு மிகவும் பிடித்துத்தான் இருந்தது. என்றாலும் ஊர் பேர் தெரியாதவன். அவனுக்குத் தன் மகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதென்றால் அது நடக்கக் கூடிய காரியமா? நாலு பேர் அவரைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்?

இந்த நிலைமைகளைப் பின்னணியாக வைத்து, அந்த இரு காதலர்களும் ஒரு நாள் முழுதும் தமது எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசித்தார்கள்; நன்றாக— தீர்க்கமாகச் சிந்தித்தார்கள். அதன் முடிவு. . . . ?

நிர்மலா அந்த வாலிபனுடன் எங்கோ ஓடிப் போய் விட்டாள்!

வைத்திலிங்கம் அந்தத் தெருவிலே மிகவும் மதிப்புடன் வாழ்பவர். யாரோ ஒருவனை நம்பி அவர் அருமை மகள் ஓடிவிட்டாளென்றால், உலகம் அவரைப் பற்றி என்ன சொல்லும்? 'வளர்த்த வளர்ப்பு அப்படி?' என்று சொல்லத்தானே செய்வார்கள். அது ஒரு வேதனை . . . .

நிர்மலாவுக்கு எட்டு வயதாயிருக்கும்போதே, வைத்திலிங்கத்தின் மனைவி இறந்து போனாள். அதன் பின் நிர்மலாவின் எதிர்காலத்தை உத்தேசித்து, இயலக்கூடிய காரியமாயிருந்தும், அவர் இரண்டாவது கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. அப்படி அருமை பெருமையாக வளர்த்த மகளைப் பிரிந்த தீராத துயரம் . . . . வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களை யெல்லாம் அனுபவித்து அரை நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட அவருடைய தளர்ச்சியான உடலை, அந்தச் சம்பவம் மிகவும் பாதித்து விட்டது.

வெகு நேரம் வரை அந்தக் கடிதத்தையே பார்த்துக் கிடந்தவர், திடீரென்று மனதில் என்ன தோன்றிற்றோ தெரியாது, மெல்ல எழுந்து போய் எடுத்து வந்தார். மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டே, அவசர அவசரமாகப் பிரித்துப் படித்தார்.

அன்பேயுருவான அப்பாவுக்கு வணக்கம் செலுத்தி எழுதிக் கொள்வது,

சங்கரைப் பற்றி நான் அதிகமாக எதுவும் எழுத வேண்டியதில்லை. இன்று அவர் தங்கள் மருமகன்; என் கண் நிறைந்த கணவர். அவர் தங்கள் மதிப்பிலே உயர்ந்த வர்தானே! அத்துடன், என் உள்ளத்தையும் கவர்ந்து விட்டார். ஊர் பேர் தெரியாத அவரைத் தங்கள் மன ஒப்புதலுடன் மணந்து கொள்வது இயலாது என்பதை அறிந்துநான் அவருடன் ஓடி வந்தேன். அது அவர் குற்றமல்ல; என் குற்றமும்—எமது பருவத்தின் குற்றம்!

இதுவரை நான் தங்கள் மன விருப்பத்திற் கெதிராகச் செய்த ஒரேயொரு காரியம் இது என்றுதான் நினைக்கிறேன். அதற்காகத் தங்கள் மன்னிப்பைப் பணிவுடன் வேண்டி நிற்பதுடன்.....

கடிதம் முடியவில்லை. அவர் தந்தையுள்ளம் பாசத்தால் இரங்கியது. சற்று முன் அடித்துப் போட்ட பாம்பு மாதிரிப் படுத்துக் கிடந்தவருக்கு, எங்கிருந்துதான் தெம்பு வந்ததோ தெரியாது. கடிதத்தைக் கையில் பிடித்தபடி உள்ளே ஓடினார். வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு, “பிரயாணத்துக்குத் தயார் செய்; நிர்மலாவைப் பார்க்க வேண்டும்—என் நிர்மலாவை!” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கத்தினார்.

* * *

காதல், காதல், காதல்!

நிர்மலாவையும், அவள் காதற் கணவன் சங்கரையும் கூட்டி வருவதற்காக ரயிலேறி உட்கார்ந்தபோது, வைத்திலிங்கம், இரும்பும் காந்தமும் போல அந்த இளம் உள்ளங்கள் இரண்டும் ஒருவரையொருவர் விரும்பிக் கொண்டதை நினைத்துப் பார்த்தார்.

இது பெரிய விசித்திரமா?

நிறைவேற்றோ இல்லையோ, அவர்கூட ஒரு காலத்தில் காதலித்தவர்தானே!..... அதை நினைத்தபோது அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது; உடனே வேதனை வந்தது; தீராத அவமானம் வந்தது! மறுபடியும் அந்தக் குழந்தைப் பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்துக் சிரித்துக் கொண்டார்.

வண்டியிலே அன்று அதிக ஜனக் கூட்டமில்லை. கிழமும் கட்டையுமாக, அங்கொன்று மிங்கொன்றுமாக இரண்டொருவர் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தனர். வைத்திக்கு எதிர் ஆசனத்தில் ஒரு ஆசாமி உட்கார்ந்திருந்தான். கன்ன மீசை; அதற்கு மேலே முறுக்கு மீசை; அரையிலே சாரம்; ‘சினிமா ஸ்டார் சில்க்’கிலே புஷ்ஷேர்ட்! பீடியைக் கொளுத்தி அசுர வேகத்திலே ‘ஜிவ்’வென்று இழுப்பதும்,

புகையை ஊதிவிட்டு அதற்குடாக ஆட்களை அளவெடுப் பதுமாக இருந்தான். சத்தேகமேயில்லை. அவன் ஒரு 'பிக் பொக்கெற்!'. அவனைப் பார்த்ததும் வைத்திக்கு ஒரு கணம் திக்கென்றது. என்றாலும் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டார். அவரிடத்தில் தற்சமயம் துன்பச் சுவையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அத்துடன் அந்தப் பிக்பொக்கெற் ஆசாமியால், நாம் விழித்திருக்கிறவரை எதுவும் செய்ய முடியாது.

சற்றுத் தள்ளி ஓர் இளந் தம்பதியர் உட்கார்ந்திருந் தனர். எங்காவது 'தேன் மதி'க்குப் போகிறார்களோ என்ன வோ! ஒருவரையொருவர் பார்த்து அன்பு ததும்பச் சிரிப் பதும், கண்களால் அள்ளி விழுங்குவதுமாகச் சுற்றுச் சார் பினையே மறந்து இன்ப வாருதியில் திளைத்துக் கிடைந் தனர். ஒருவேளை இவர்களும், சங்கரையும் நிர்மலாவையும் போல எங்காவது ஓடிப் போகிறார்களோ.....

வைத்திலிங்கத்துக்குத் தன் இளமைக் காலச் சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

அப்போது அவர் கல்லூரி மாணவன்; பி.ஏ. கடைசி வருடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

வைத்தி பெரிய குடும்பத்துப் பிள்ளை. அழகான தோற் றம். எப்போதும் வெள்ளை வெளேரென்று உடுத்திக்கொள் வார். டாம்பீக மனப்பான்மையல்ல-தூய்மையான உள்ளம், தூய்மையான எண்ணம், தூய்மையான வாழ்க்கை! வகுப் பிலே கொடுக்கிற வேலைகளைக் 'கடித்துப் பிடுங்கிச் சப்பித் துப்புகிற' கெட்டிக்காரனல்ல அவர். இயற்கை விவேக முடையவர்; எதையும் ஆர அமர யோசித்துச் செய்யும் நிதான புத்தியுடையவர்; கவியுள்ளம் படைத்தவர்.

கல்லூரிக்குத் சற்றுச் தள்ளி ஒரு தென்னந் தோப்பு. மனதிலே என்றைக்காவது ஒரு நாள் 'வெறுமை' ஏற்பட்டு விட்டால், அதை 'நிரப்பிக்' கொள்வதற்காக, சதா காலமும் குரும்பையும், இளநீருமாகப் பொலிந்து கொண்டிருக்கும் அந்தத் தோப்புக்கு வைத்தி தன் இரண்டொரு நண்பர்களை அழைத்துச் செல்வார். மனதிலே இருக்கும் துன்பச் சுவை

குறையும்; அத்துடன் தோப்பிலுள்ள இளங் கன்றுகளின் தாய்மைச் சமையும் குறைந்து போய்விடும்.

அந்த நாளில்தான் நடந்தது!

ஒரு நாள் வைத்தி தனியே தோப்புக்கு வந்திருந்தார். தோப்புக்கு நடுவே நேர் வகிடு வைத்தாற் போல ஒட்டிக் கிடந்த ஒற்றையடிப் பாதையில், தன்னை மறந்து நடந்து கொண்டிருந்த வைத்தி, ஏதோ ஒன்று தன்னை மோதிவிடப் போவதை உணர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்தார். நல்லவேளை! அது ஒரு பெண். அவர்தான் தன்னை மறந்த நிலையில் போய்க் கொண்டிருந்தாலும், அவள் ஒன்றும் மோதியிருக்க மாட்டாள். நிதானத்துடன் தான் நடந்து வந்தாள்!

தலையிலே கட்டி வைத்த பாளை மட்டையை ஒரு கையால் அளாவிப் பிடித்துக் கொண்டு, மறு கையால் தென்னோலையை இழுத்து வந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும், வைத்தியின் கவியுள்ளம் தன்னை மறந்து துள்ளி ஓடிற்று. சற்று வழி விலகி, அந்தப் பெண் செல்வதற்கு இடங் கொடுத்து ஒதுங்கி நின்று, அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவள் நடந்தாளா, நகர்ந்தாளா என்பது தெரியவில்லை. வைத்தி, நடை பாதையிலிருந்து விலகி நின்றாரே தவிர அவள் 'இதயப் பாதை'யிலிருந்து விலக வில்லை; அடைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நடவாமல், நகராமல் எப்படியோ வைத்தியைத் தாண்டிச் சென்றதும் அந்தப் பெண் நன்றியறிதலுடன் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவர் தான் ஏற்கனவேயிருந்து அவளுடைய அழகையும், அவள் நடக்கும்போது பிறந்த அசைவிலே சொட்டும் கலையழகையும் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாரே! அவள் தன் பவள உதடுகளைத் திறந்து இலேசாகச் சிரித்தபோது அவரும் தன்னை மறந்து சிரித்தார்!

ஒரு கணம்! அல்ல, இரண்டு, மூன்று, நாலு இப்படியே பல கணங்கள், அந்த இருவரையும் சுற்றி ஒரு அமைதியான இன்பமான சூழ்நிலையில் கழிந்தன. திடீரென்று அந்தப்

பெண் தன் சுய நிலையடைந்து, பரபரப்படைந்த தன் உள்ளத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள். வைத்தியின் கண்களோடு உறவாடிய தன் பார்வையைப் பறித்துக் கொண்டு மேலே நடந்தாள். பாவம், வைத்தி! அந்தப் பெண் தன் கண்களிலிருந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுத் தன் வழியே நடந்தார். அவள் மறைந்தாளா? அவர் உள்ளத்திலல்லவா நிறைந்தாள்!

*

*

*

வாழ்வின் வசந்தகாலமான வாழிப்பருவம் புதிர் நிறைந்தது. பொறுப்பில்லாத காரணத்தினால் எதைச் சொல்கிறோம், எதைச் செய்கிறோம் என்று தெரிவதில்லை. காந்தீயத்திலிருந்து கம்யூனிஸம் வரை—ஆத்திகத்திலிருந்து நாத்திகம் வரை—எத்தனையோ 'இஸம்'களைப் பேசுவார்கள்; எல்லாம் ஒரு பாஷன்! வசந்தம் மாறிக் கார் தொடங்கும்போது முடிவு வேறாயிருக்கும். அந்த விஷப் பரீட்சையில் மிகச் சிலர்தான் தேறுவார்கள். என்ன குறைச்சல்? பணம் இல்லையென்றால் பணம் அனுப்புகிறார்கள். அந்தப் பணத்தினால் ஏதாவது 'திருவிளையாடல்' நடைபெற்று நாலு பேர் குறை கூறும்போது, யார்? என்று கேட்க அண்ணன்—தம்பி; மாமன்—மச்சான் என்றிருக்கிறார்கள்.

தென்னந்தோப்பிலே சந்தித்த அந்தப் பெண் ஒரு தாழ்த்தப்பட்டவள் என்று அறிந்த பின்பும், எப்படியாவது அவளையே காதலித்துத் தீருவதென்ற எண்ணம் வைத்திக்கு முற்றிக் கொண்டு வந்தது. அந்த எண்ணத் திக்கு நெய் ஊற்றுவது போல, தென்னந்தோப்பு அவருக்கு உதவி செய்தது. அவளைக் காதலித்து—கல்யாணம் செய்து சமுதாயத்திலே பெரிய 'புரட்சி' செய்து விடப் போவதாக அவர் கனவு கண்டார்.

அந்தப் பெண்ணுக்குப் பெரிய ஆச்சரியம்; அதிசயம்; அதற்கும் மேலே.....சொல்ல முடியாத வியப்பு!

மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெயில் தென்னங் கீற்றில் படிந்து பொன்னிறக் கோலத்தையுண்டாக்கிய ஒரு மாலை

யில், வைத்தி அந்தப் பெண்ணிடம் தன் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டினார்.

“ஊஹும்! அதெல்லாம் முடியாது!” என்று அந்தப் பெண், முகத்தில் பய உணர்ச்சி பரவச் சொன்னாள்.

“ஏன், பயப்படுகிறாய்?” என்றார் வைத்தி.

“அதெப்படி நடக்கும்? நான் கீழ்சாதிப் பெண். நீங்க பெரிய வீட்டுப் பிள்ளை!” வாய் இதைச் சொல்லித் தீர்த்தது. ஆனால் உள்ளத்திலே குடி புகுந்த சபல உணர்ச்சி கண்களில் கனிந்தது.

“என்னைப் பார் இலட்சுமி!” என்றார் வைத்தி வாட்சல்யத்துடன்.

அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அந்த ஒளி மிகுந்த கண்களைப் பார்த்தவள், ஒரு கணம் தன்னை மறந்தாள். வைத்தி, அவள் கரத்தை எடுத்துத் தன் கரத்திலே வைத்துக் கொண்டே, “இலட்சுமி! உன் அழகைப் பார்த்தால் யாருக்குமே உன்னை ஒரு கீழ்ச்சாதிப் பெண் என்று சொல்ல மனம் வராது. உலகத்திலே அப்படி ஒன்றில்லை. இருந்தாலென்ன? உன் அழகு ஒன்று போதுமே! எனக்கு யாருமே வேண்டாம். எல்லாரையும் வெறுத்து வாழ முடியும். ஆனால் உன்னை மட்டும் பிரிந்து வாழ முடியாது! ஆம், இலட்சுமி, உன் அழகு ஒன்றே போதும்—உன் அழகு...” என்று இதயத்திலிருந்து பெருக்கெடுத்தோடும் அன்பு வெள்ளத்துக்கு அணைபோட முடியாமல் கூறினார்.

இலட்சுமி கிராமத்தில் பிறந்து, குடிசையோடு குடிசையாக வாழ்ந்தவள். அவளுக்கு வெளியுலகமே தெரியாது. கள்ளங் கபடமில்லாதவள். பாவம்! சின்ன வயதிலேயே தாயையும் தந்தையையும் இழந்து பாட்டனாரின் தூய்மையான அன்பிலே வளர்ந்தவளுக்கு, வைத்தியின் உறுதியும், இனிய வார்த்தைகளும் மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டன. வைத்தியின் இனிய சபாவத்திலே அவள் நம்பிக்கை வைத்தாள். அந்த இனிய புன்சிரிப்புக்கும், கவர்ச்சியான பார்வைக்கும் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து விட்டாள்.

காதலுக்கு யாரும் வரைவிலக்கணம் சொல்ல முடியாது. அது ஒருவித பைத்தியம்; பைத்தியம்தான்! அந்தப் பைத்தியத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட வைத்தியும் இலட்சுமியும் எத்தனையோ மாலை நேரங்களை நொடிப் பொழுதில் கழித்தார்கள்; ஆடினார்கள்; பாடினார்கள்; எத்தனையோ கதைகளைக் காதோடு காதாக, நெஞ்சோடு நெஞ்சாகப் பேசினார்கள். . . . .

காலம் காதலர்களுக்குத்தான் கணப்பொழுதாகத் தெரிந்தது. ஆனால் கல்லூரிப் பாடத் திட்டங்களின்படி படித்து, இறுதியில் வைத்தி பரீட்சை எழுதினார். பரீட்சை முடிந்ததும் கல்லூரி விடுதியில் வசிக்க கல்லூரியும் ஒத்துக் கொள்ளாது; அவருடைய தாய் தகப்பனும் ஒத்துக்கொள்ளார்கள்.

எனவே வைத்தி, தன் வீட்டுக்குப் போவதற்கு முன்பு இலட்சுமியைச் சந்தித்தார். அவள் கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீரைத் தன் கரங்களாலேயே துடைத்து, அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினார். கூடிய சீக்கிரத்தில் வந்து அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லி, பிரியாமல் பிரிந்தார். வீட்டுக்குப் போகும்போது கல்லூரியையும், அதன் ஆசிரியர்களையும், நண்பர்களையும் மறந்து, உடலிலும் உள்ளத்திலும் இலட்சுமியையே நிறைத்துக் கொண்டு போனார்.

பரீட்சை முடிவு வெளிவரும் வரை, பெரும் மனத்துயரத்தோடு வீட்டிலிருந்த வைத்தி, அடிக்கடி இலட்சுமிக்குக் கடிதம் எழுதினார். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோது கல்லூரிக்குப் போய் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு, இலட்சுமியைச் சந்தித்து வந்தார். பிரிவின் வேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருந்த இலட்சுமியைத் தோளோடு அணைத்து, அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து ஆறுதல் சொன்னார். பரீட்சை முடிவு வெளியாகி உத்தியோகம் கிடைத்ததும் அழைத்துப்போவதாக உறுதி கூறினார். ஆனால். . . . .?

வசந்தம் என்றுமே வசந்தமாக இருப்பதில்லை என்று தன் ஆட்சியை சுருக்கிற்று.

*

*

*

வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே ரௌத்ராகாரமாக ஒலித்த பேச்சுக் குரலைக் கேட்டு, வைத்தி தன் வேகத்தைத் தவிர்த்தினார்.

வைத்தி-இலட்சுமி காதல் விவகாரம் பட்டினத்துக் காற்றுடன் கலந்துவந்து கிராமத்திலே அலை மோதியது. அந்த அலையிலே, வைத்தியின் தந்தையை, அவருடைய நண்பர்கள் யாரோ பிடித்து அமிழ்த்தி விட்டார்கள். அவ்வளவுதான்! அந்த அலையிலே வீழ்ந்து கரையேற முடியாமல் அவர் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்; அலறினார்; பயங்கரமாக உறுமினார்.

பேச்சு வளர்ந்தது; சூடேறி உயர்ந்தது; உச்சத்துக்குப் போய்விட்டது!

“அந்த எளிய சாதிப் பெண்ணை அவன் இன்றோடு தலை முழுகித் தொலைக்காமல் இந்த வீட்டிலே கால் எடுத்து வைக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்யாத வரை நான் அவனுக்குத் தகப்பனாயில்லை; அவன் எனக்குப் பிள்ளையாயில்லை” என்று அறுதியாகச் சொல்லிவிட்டுத் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு அவர் வெளியே கிளம்பினார்.

தாய் அழுது கொண்டிருந்தாள். பிள்ளையின் பாசத்தால் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டு வந்த அந்த அழகைச் சத்தம், வைத்தியின் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்து உறைந்தது.

‘அப்படிச் செய்யாதவரை நான் அவனுக்குத் தகப்பனாயில்லை; அவன் எனக்குப் பிள்ளையாயில்லை!’

வைத்தியின் காதுகளில் மழை காலத்து ரேடியோ ஒலி பரப்பு மாதிரி, தாயின் அழகைக் குரலும், தந்தையின் பயங்கரமான அச்சுறுத்தலும் ஒன்றோடொன்று மோதி இரைந்தன.

மேசையிலே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு வைத்தியும் அழுதார்.

இலட்சுமியை அவர் எவ்வளவோ ஆசையோடுதான் காதலித்தார். ஆனால், அதைவிட அதிக உத்வேகத்தோடு அவருடைய தாயும் தந்தையும் அவரைக் காதலித்தார்கள். வைத்தி, இலட்சுமியின் காதலனாகவல்ல—காதற் கணவனாக வேண்டுமானால், தந்தைக்குப் பிள்ளையாக இருக்க முடியாது. தந்தைக்குப் பிள்ளையாக இருக்க வேண்டுமானால்.....? அதை நினைக்கவே அவர் உள்ளம் நடுங்கியது. எனினும் அவர் ஒன்றைத்தான் செய்ய முடியும்.....!

வைத்தி, அதிக நேரம் யோசித்தார். ஈற்றில் தந்தைக்குப் பிள்ளையாயிருப்பது என்று முடிவுக்கு வந்தார். அடுத்த கணம் குழந்தை போலத் தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருக்கும் தாயிடம் ஓடினார்.

“அம்மா! நான் அப்பாவின் பிள்ளை, அப்பாவின் பிள்ளை!” என்று அலறினார். தாயின் கண்களிலே வழிந்தோடிய வேதனைக் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராக மாறியதைக் கண்டு, தானும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்.

அப்புறம் வைத்திக்குப் பெரிய இடத்திலே திருமணம் நடந்தது! அவர் பரீட்சையிலே தேறி நல்ல உத்தியோகமும் தேடிக்கொண்டார். என்ன குறைச்சல்? அவர் வாழ்வின் ஒளியாக நிர்மலா பிறந்தாள்.....

அதிக நாட்களுக்குப் பிறகு, ஏதோ ஒரு பத்திரத்தைத் தேடி எடுப்பதற்காக வைத்தி, தன் தந்தையின் அலமாரியைத் துளாவிப்போது, அதற்குள்ளிருந்து ஒரு கடிதத்தைக் கண்டெடுத்தார். அது, இலட்சுமி என்றோ ஒரு நாள் எழுதிய கடிதம். கண்ணீரை மையாக்கி வேதனைகளை வார்த்தைகளில் வடித்து எழுதிய அந்தக் கடிதத்தில்:

‘இந்த அபாக்கியவதியான அடிமைக்காகவல்ல, தங்களை உரித்து வைத்துப் பிறந்திருக்கும் தங்கள் குழந்தையைப் பார்ப்பதற்காக ஒரு தடைவையாவது வந்து போங்கள்’ என்று இலட்சுமி குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

அதைப் படித்தபோது, வைத்தி ஒரு கணம் திகைத்துப் போனார். மறுகணம், காலில் தைத்த முள்ளைத் தடவி

அகற்றி விடுவதுபோலத் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு அந்தக் கடிதத்தைத் தீயிலே போட்டுப் பொசுக்கினார். அது எரியும்போது, ஏனோ தெரியாது மனதுக்குள்ளே கிரித்துக் கொண்டார்.

எல்லாம், கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களுக்கு முன் நடந்த சம்பவம். . . . .

* * *

ஏற்கனவே நொந்துபோன சரீரம், பிரயாண அசதியினாலும், நித்திரையின்மையாலும் மிகவும் கெட்டுப் போய் விட்டது. உடல் முழுதும் அடித்துப் போட்டது மாதிரி வேதனை.

ரயிலிலிருந்து இறங்கியதும் கண்களிலே ஆவலும் அவதியும் பிரதிபலிக்க, யார் யாரையோ வெல்லாம் வழிகேட்டுக் கொண்டு நடந்தார்.

அதிக தூரம் வழி நடந்து, வீட்டை அடையாளம் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு வைத்திலிங்கம், உள்ளே நுழைந்தார். அவரைக் கண்டதும் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த நிர்மலா, அவரைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதாள்.

“அப்பா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்; என்னை மன்னித்து விட்டதாகச் சொல்லுங்கள்!” என்று தேம்பினாள். சங்கரனும் எங்கிருந்தோ வந்தான். “எங்களை மன்னியுங்கள்!” என்று பய பக்தியுடன் கேட்டுக் கொண்டான்.

வைத்திலிங்கம் நிர்மலாவை அணைத்துக் கொண்டே, “அழாதே அம்மா, எப்போதாவது ஒரு நாள் செய்ய வேண்டியதைத்தானே செய்தாய். ஆனால் ரொம்ப ஆடம்பரமாய்ச் செய்ய வேண்டுமென்றிருந்தேன்—இனி என்ன செய்வது? நடந்து முடிந்த காரியம்!” என்று அவளைத் தேற்றினார். அதற்குள் இருமல் வந்து விடவே, லொக்கு, லொக் கென்று இருமினார்.

நிர்மலா திடுக்கிட்டுப் போனாள். “என்ன அப்பா இது? உடம்பு நல்லாய்க் கெட்டுப்போய் விட்டதே!” என்று அங்கலாய்த்தாள். நிர்மலாவும், சங்கரனும் அவரை அணைத்துக்

கொண்டு உள்ளே சென்றபோது, வைத்திலிங்கம் மகிழ்ச்சியினால் தன்னை மறந்தே விட்டார்.

வைத்திலிங்கத்துக்கு இருமல் அதிகமாகியது. அத்துடன் ஜூரம் வேறு. சங்கரன், டாக்டரை அழைத்து வந்து காண்பித்தான். “மன அதிர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட நோய், எல்லாம் கெதியில் மாறிவிடும்.” என்று சொல்லி, டாக்டர் மருந்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

வைத்திலிங்கம் நிர்மலாவின் கையைப் பற்றி வருடியபடி, “என் வயிற்றிலே பால் வார்த்தாய் மகனே! என் மனது சந்தோஷத்தால் துடிக்கிறது. ஊரும் பேரும், குலமும் கோத்திரமும் எதுக்கம்மா? அன்பு நிறைந்த இதயம்தான் வேணும்; அது ஒன்றே போதும்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, சுவரிலே மாட்டியிருந்த படங்களை சாதாரணமாகப் பார்த்து வந்தவர், திடீரென்று பார்வையை ஒரு படத்தின்மீது நிலைக்கச் செய்தார்.

படத்துக்கு மாலை சூட்டப்பட்டிருந்தது.

எங்கோ பார்த்தது போலப் பிரமை தட்டியது. ஆனால் தெரியவில்லை. திரைந்துபோன வெண்ணையைத் திரட்ட முயற்சிப்பதுபோல, கலைந்துபோன நினைவுகளிலிருந்து அந்த உருவத்தைத் தெளிவுபடுத்த விரும்பினார்; யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

கடைசியில்—

ஆம்! அங்கே இலட்சுமியின் சாயல்... அல்ல, அல்ல— இலட்சுமியே அவரைப் பார்த்துச் சாந்த முகத்துடன் சிரிப்பதாகத் தெரிந்தது!

முண்டியடித்துக் கொண்டு இருமல் வந்தது! நெஞ்சைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு இருமினார்; பயங்கரமாக, மகா பயங்கரமாக இருமினார்.

“அப்பா!” என்று நிர்மலா வீரிட்டலறினாள்.

சொல்லக் கூடாத அந்தக் கதையை, வைத்திலிங்கம் அப்புறம் சொல்லவேயில்லை!

ஜென்மம்

முன்னொரு காலத்திலே, அழகாபுரி என்னும் நாட்டை, வில்லவராஜசிம்மன் என்னும் சிற்றரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் அதிகார வெறி பிடித்தவன்; கொடுங்கோலன்; தீய குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவன். தன்னுடைய சுகபோக வாழ்வுக்காக, மக்கள் மீது பெரும் வரிகளைச் சமத்தி, அவர்களைத் துன்பத்துக்குள்ளாக்கினான். பெண்களைத் தன் இச்சைக்குப் பலியாக்கினான். தனது தீய செயல்களைக் கண்டு மனம் சுளித்த பெரியோர்களைப் பழி வாங்கினான். தன் ஆட்சியைக் குறை கூறுபவர்களைச் சிறையில் அடைத்துச் சித்திரவதை செய்தான்.

அவன் மனம் ஓர் இருட் குகை. சந்தேகத்தால் அவன் உள்ளம் நிரம்பி வழிந்தது. எந்த நேரமும் எவர்மீதும் சந்தேகம்தான்! அவன் என்ன சொன்னான்? இவன் என்ன நினைக்கிறான்? அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? என்பதே அவனுடைய சிந்தனை! நல்லவர்கள் மீதும் சந்தேகம்; கெட்டவர்கள் மீதும் சந்தேகம். அதனால் அமைச்சர்களையும் அதிகாரிகளையும் அடிக்கடி அழைத்து, நாட்டின் முன்னேற்றத்தையிட்டு ஆலோசிப்பதற்குப் பதிலாக, தன்னைப் பற்றியும் தனது ஆட்சியைப் பற்றியும், மற்றவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றியே விசாரித்தான். தன்னையும் தனது ஆட்சியையும் குறை கூறுபவர்களை அடக்கி ஒடுக்குவது பற்றியே ஆலோசித்தான்.

அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும் அவனுடைய நடவடிக்கைகளை மெச்ச வேண்டும்; அவனையே புகழ்ந்து பேச வேண்டும்; அவனுடைய செயல்களுக்கு உடந்தையாக இருக்க வேண்டும்! மொத்தத்தில், அவர்கள், தத்தமது பதவிகளுக்

குரிய கடமைகளைக் கைவிட்டு, மன்னனுக்கு ஒற்றர் வேலை பார்ப்பதிலேயே காலத்தைச் செலவிட்டார்கள். இதனால் நாடு முழுவதும் ஒற்றர்கள், ஒற்றர்கள், ஒற்றர்கள்! மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்ல, பறவைகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் மன்னனுக்கும் மரத்துக்கும் வேலிக்கும் சுவருக்கும் காதுகள், காதுகள், காதுகள்!

உழவர்கள் வயலில் இறங்கி வேலை செய்யச் சலிப்படைந்தார்கள். தொழிலாளர்கள் உடல் வருந்தி உழைக்க மனம் கசந்தார்கள். பாடுபட்டு, வியர்வை சிந்தி உழைத்து என்ன பயன்? உழைப்பின் பெரும் பகுதியை மன்னனுக்கே வரியாக அழுது தீர்க்க வேண்டுமல்லவா? அறிஞர்களும் தமது அறிவுப் பணியைச் செய்யப் பயந்தார்கள். எதைப் போதிப்பது? அதர்ம வழியில் நடக்காதே, சுயநலம் பேணாதே, காமம் செய்யாதே, களவெடுக்காதே, பொய் சொல்லாதே என்றெல்லாம் அறநெறிகளைக் கற்றுக் கொடுக்கப் போனால், அண்டிப் பிழைப்பவர்கள், அரசனையே மறைமுகமாகக் குத்திக் காட்டுவதாகக் கோள் சொல்லி ஆக்கினைக் குள்ளாக்குவார்கள். அதனால் அவர்களும் வாளாவிருந்தனர்.

நாட்டில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடியது. பசி, பட்டினி, வறுமை, நோய், துன்பமே நாட்டின் செல்வங்களாயின. மக்கள் பெரும் துயரத்துக்கு ஆளானார்கள். ஆனால், எத்தனை நாட்கள்தான் அவர்கள் அடிமை நுகத்தடியில் அல்லற்படுவார்கள்? எவ்வளவு காலந்தான் அவர்கள் அடக்கு முறைக்காளாவார்கள்? எனவே, அவர்கள் மெள்ள மெள்ள தம்மை மறைத்திருந்த அடக்குமுறைத் திரைகளை விலக்கிக் கொண்டு உணர்வு பெற்றெழுந்தார்கள். ஒன்று, பத்து, நூறாகக் கூடிக் கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

2

அழகாபுரியைக் கைப்பற்றித் தன்னுடைய ஆளுகைக்குள் கொண்டுவரத் தருணம் பார்த்திருந்த அண்டை நாட்டுப் பகையரசன், இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தத் திட்டம் தீட்டினான். தன் படை பலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு,

அழகாபுரியைத் தாக்கிப் பிடிக்க ஆயத்தங்கள் செய்தான். சேதியறிந்த வில்லவன் கலக்கமுற்றான். வாழ்நாள் முழுதும் சுந்தேகத்திற் காலங் கழித்தானே தவிர, நாட்டு மக்களுக்கு நல்லதைச் செய்யவோ, பகை வந்துற்ற காலை நாட்டையும் மக்களையும் பாதுகாத்தற் பொருட்டுப் படை பலத்தைப் பெருக்கவோ அவன் நினைக்கவில்லை. தளபதியை உடனடியாக அழைத்து, “போருக்கு ஆயத்தம் செய்!” என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன். கோள் சொல்லி வயிறு வளர்ப்பதற்காக மன்னனைச் சுற்றிக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்த சுயநலக் கூட்டம், போர் என்றதும் விழி பிதுங்கித் தடுமாறியது. பகை நாட்டுப் படை வீரர், எந்தக் கணத்தில் தம் நாட்டை முற்றுகையிடுவார்களோ என்று, செய்வதறியாது திண்டாடினான் தளபதி.

வில்லவன் உள்ளம் உதறலெடுத்தது. குலைநடுக்கத்துடன் உப்பரிகையில் நின்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். வீதி வழியே மக்கள் குறுக்கும் மறுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். புகை படிந்த முகங்கள்; துயர் நிறைந்த அகங்கள். உள்ளுணர்வுகள் நசுக்கப்படும்போது புற உணர்வுகள் மனத்தைப் பாதிப்பதேது? யுத்த பயங்கரத்தின் நிழலே படியாதது போல, வழமையான நடமாட்டம். அவர்க ளிடையே அலங்கோலமாக உடையணிந்த ஒரு வழிப்போக்கன், தன்பாட்டில் எதையோ சொல்லிக் கொண்டு வந்தான். பார்வைக்குப் பைத்தியக்காரன் போலத் தோற்றமளித்த அவன், தன்பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டு வந்ததை யாரும் கவனிக்கவும் இல்லை; பொருட்படுத்தவுமில்லை. ஆனாலும், அரசன் பார்வையில் பட்டுவிட்டான். போர்ப் பீதியால் கலங்கிக் கொண்டிருந்த அரசன், வழிப்போக்கன் சொன்னதை உற்றுக் கேட்டான்.

“மா அறிவேன்; மணி அறிவேன்;
மக்கள் குணம் தானறிவேன்.”

திரும்பத் திரும்ப இதனையே சொல்லிக் கொண்டு நடந்தான் வழிப்போக்கன். உடனே, அரசன் ஏவலாளனை அழைத்து, தெருவில் செல்லும் அந்த வழிப்போக்கனைக்

கூட்டி வரும்படி கட்டளையிட்டான். ஏவலாளன் வழிப் போக்களை அழைத்து வந்தான். அரசன், அவனுடைய பூர்வோத்திரத்தைக் கேட்டறிந்த பின், வீதியிலே அவன் சொல்லிக் கொண்டு வந்த வார்த்தையின் தார்ப்பரியத்தை விசாரித்தான்.

“அரசே! குதிரைகளின் தரத்தையும், இரத்தினக் கல் முதலான மணிகளின் சிறப்பையும், பல தரப்பட்ட மனிதர்களின் குணாம்சங்களையும் அடியேன் அறிந்து மதிப்பீடு செய்வேன்” என்று விளக்கம் கூறினான் வழிப்போக்கன்.

“அப்படியா? நீ எனது அரண்மனையிலேயே தங்கியிரு. உன்னுடைய சேவை எனக்குப் பயன்படக் கூடும்” என்று கூறினான் வில்லவன். அருகிலிருந்த ஏவலாளனை நோக்கி, வழிப்போக்கனை அழைத்துச் சென்று, அரண்மனையில் ஓர் ஒதுக்குப் புறமான பகுதியில் தங்க வைத்து, நாள்தோறும் அவனுக்குக் காற்படி அரிசி வழங்குமாறு உத்தரவிட்டான்.

ஏவலாளன் வழிப்போக்களை அழைத்துச் சென்றான். குதிரை வாயம் போன்ற சிறு அறை ஒன்றில் அவனைத் தங்க வைத்து, காற்படி அரிசியும் கொடுத்து வந்தான்.

3

ஞானதத்தன் என்ற அந்த வழிப்போக்கனுடைய உதவி, உடனடியாகவே அரசனுக்குத் தேவைப்பட்டது. பகையரசனோடு போர் செய்வதற்கு மன்னனிடம் திறமையான குதிரைகள் இல்லாதிருந்தன. அதனால், அண்டையில் உள்ள நட்பு நாட்டுக்குச் சென்று, திறல் மிகுந்த போர்க் குதிரைகளைத் தெரிவு செய்து கொண்டு வரும் பொறுப்பு, ஞானதத்தனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவனும், அரசனின் கட்டளையை ஏற்று, ஒரு படைப் பிரிவின் தலைவனுடன் சென்று போருக்கு வேண்டிய ஜாதிக்குதிரைகள் நாநூறு தெரிவு செய்து திரும்பினான்.

வில்லவனுடைய நாட்டுக்கும் பகை நாட்டுக்கும் இடையில் போர் நடந்த போது, ஞானதத்தன் தெரிவு செய்த குதிரைகள், படை வீரர்களைத் தாங்கிப் புழுதி பறக்கக்

கால்கள் பரப்பிப் பாய்ந்து சென்ற லாவகமும், சின வெறி பொங்கத் திமிறி எழுந்து, நேருக்கு நேர் பகைவரைச் சாடிய தீரமும் எதிரிப் படைகளைக் கதி கலங்கச் செய்தன. குதிரைகளின் சாமர்த்தியத்தால் வில்லவனின் வீரர்கள், வெகு சுலபமாக எதிரிகளைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்தனர். வில்லவனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. என்ன நடக்குமோ? என்று தொடை நடுங்கிக் கொண்டிருந்தவன், வெற்றிச் செய்தி அறிந்ததும், “வில்லவனை வெல்வதற்கு ஒரு வல்லவன் உள்ளானோ உலகில்?” என்று இறுமாப்புடன் ஆர்ப்பரித்தான்.

உடனே பணியாளனை அழைத்தான். ஞானதத்தனுக்கு மேலும் ஒரு காற்படி அரிசி வழங்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

போர் மூண்டபோது நாட்டில் கலகம் செய்தவர்களைச் சமாதானப்படுத்த எண்ணி, தான் செய்த தவறுகளை மன்னித்து, சகலரும் போரில் குதித்து நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று பணிவாக வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தான் வில்லவன். மக்களும், அவன் செய்த கொடுமைகளை மறந்து, தமது உயிரைத் திரணமாக மறித்து, எதிரிப் படைகளுடன் தீரத்துடன் போரிட்டுத் தாம் பிறந்த மண்ணைக் காப்பாற்றினார்கள். ஆனால், சுயநலமே உருவான மன்னனோ, செந்நீரும் கண்ணீரும் சிந்தி, பல உயிர்களை இழந்து, பகைவருடன் போராடி வெற்றியீட்டிய வீரர்களுடனுள் சேர்ந்து வெற்றி விழாக் கொண்டாடுவதற்குப் பதிலாக, அந்தப்புரத்தில், அரசியுடனேயே வெற்றியைக் கொண்டாட ஓடினான். அவளை மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைக்க வைப்பதற்காக விலை உயர்ந்த பரிசு ஒன்றை வழங்க எண்ணினான். உடனேயே இரத்தின வியாபாரி ஒருவனை அழைப்பித்தான்.

4

விலையுயர்ந்த இரத்தினக் கற்களால் இழைக்கப் பெற்ற அழகிய சந்திரஹாரம் ஒன்றைத் தானே தெரிவு செய்து, தன் கையாலேயே அதை அரசியின் மார்பில் அணிந்து அழகு பார்த்தான் அவன். மிக நுட்பமான வேலைப்பாடுகள்

செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும், அந்த ஹாரத்தில் ஏதோ ஒரு குறைபாடு இருப்பதாகத் தோன்றியது அரசிக்கு. ஹாரத்திலுள்ள சந்திரவளைவின் மத்தியில் பதிக்கப் பெற்றிருந்த இரத்தினக் கல்லின் ஒளி, புகை மூட்டம் போல மங்கலாகத் தெரிவதை அவதானித்த அரசி முகம் சுளித்தாள்.

ஆனால், எப்படியாவது அந்த இரத்தின மாலையை அவளுக்கு விற்று விட வேண்டும் என்று எண்ணிய வியாபாரி, அந்த மாலையைப் பற்றியே வானளாவப் புகழ்ந்து பேசினான். “ஹாரத்தில், சந்திரவளைவின் மத்தியில் பதிக்கப் பெற்றிருப்பது மிக உயர்ந்த கோமேதகக் கல். விலை மதிக்க முடியாத இரத்தினம் அது! அரசிக்காக, அதனை நான் பத்தாயிரம் வராகன்களுக்குத் தருகிறேன்!” என்று நயமாகப் பேரம் பேசினான் அவன்.

அரசி, கலகலவென்று சிரித்தாள். “வணிகரே! என்னை ஏமாற்ற வேண்டாம். இது குருட்டுக் கல். நீர் அதைச் சும்மா தந்தாலும் நான் வாங்கப் போவதில்லை!” என்று ஏளனமாகப் பேசினான் அவன். இருவருக்குமிடையே வாக்குவாதம் முற்றியது. அரசன் பாடு தர்ம சங்கடமாய்ப் போய் விட்டது. இதனை எப்படித் தீர்ப்பது என்று யோசித்த வேளையில், அவனுக்கு ஞானதத்தனின் நினைவு வந்தது. அவனை வரவழைத்தான்.

ஞானதத்தன், வெகு நிதானமாக அந்தச் சந்திரஹாரத்தைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தான். அதில் இழைக்கப் பெற்றிருந்த கற்களை ஒவ்வொன்றாகப் பரிசீலனை செய்தான். “சந்திரவளைவில் பதிக்கப் பெற்றுள்ள உங்கள் சர்ச்சைக்குரிய கல், கோமேதகம்தான். ஆனால், அது விளையும்போது சற்று ஊனமாகி விட்டது; சொத்தைக் கல்!” என்று தீர்ப்பு வழங்கினான் அவன். வியாபாரி மறுத்தான். மீண்டும் வாக்குவாதம் தோன்றவே, ஞானதத்தன் துணிந்து, “வணிகரே! கல்லை உடைத்துப் பார்க்க நீர் சம்மதம் தெரிவித்தால், நான் என் கூற்றை நிரூபிப்பேன்!” என்று உறுதியாகக் கூறினான். ஈற்றில் கல்

உடைக்கப்பட்டது. கல்லின் உள்ளே, அதன் விளைவில் சிறு சொத்தை விழுந்திருப்பதைக் கண்டு அரசன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

அரசன் பணியானைக் கூப்பிட்டு, ஞானதத்தனுக்கு மேலும் ஒரு காற்படி அரிசி மானியம் வழங்கும்படி உத்தரவிட்டான்.

5

நாட்கள் மெள்ள நகர்ந்தன. நெருக்கடியான நேரத்தில் மக்களைப் பணிந்து வேண்டி போரில் வெற்றியீட்டினாலும், வில்லவனுடைய நடவடிக்கைகள் யாவும் முன்போலவே இருந்தன. பழையபடி சுயநலம்; பழையபடி சந்தேகம்; பழையபடி கொடுமைகள்; பழையபடி அடக்கு முறைகள்; பழையபடி ஒற்றர்கள்; பழையபடி காதுகள்; பழையபடி பஞ்சம், பசி, பட்டினி, நோய், துன்பம்... எல்லாம்!

நாடு குழறிக் கொண்டிருந்தது. அமைச்சர்களும் பிரதானிகளும் செய்வதென்ன வென்றறியாது திண்டாடினார்கள். மக்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, அவர்கள் மத்தியிலும் விரக்தி, பூசல், மோதல்! அனைவரும் அதிருப்தியின் எல்லைக்கே போய்விட்டார்கள். மன்னன் மீது அவர்கள் கொண்ட அளவு கடந்த வெறுப்பின் காரணமாக முன்னிலும் அதிகமான அளவுக்குக் கிளர்ச்சிகளும், கலகங்களும் வலுத்தன. நாடு அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.

ஞானதத்தன் குதிரைகளைத் தெரிவு செய்து போரிலே வெற்றியீட்டச் செய்தான். அரசியின் ஐயத்துக்கிடமான இரத்தினக் கல்லைப் பிளந்து, அதன் இரகசியத்தைப் புலப்படுத்தினான். அவன், மனிதருடைய மனத்தை அறிந்து, அவர்களின் குணத்தைச் சொல்வதிலும் வல்லவன் என்று தெரிவித்தானே! ஆதலால், அவனை அழைத்துத் தன்னைப் பற்றி அறிய விரும்பினான் வில்லவன். 'தன்னையறிதலே தவம்' என்று யாரோ சான்றோர் சொன்னது அவன் காதில் விழுந்ததோ என்னவோ! ஆனால், அவன், தானே

தன்னை அறிய முற்படாமல், வேறொருவன் மூலம் அறிய முற்பட்டான்.

மீண்டும் ஞானதத்தனை அழைத்தான் அரசன். அவனுடன் தனிமையில் உரையாடினான்.

“தத்தரே! நான், என் நாட்டு மக்களுக்காக எவ்வளவோ நன்மைகள் செய்கின்றேன். இரவு பகலாக அவர்களது முன்னேற்றத்துக்காகவே உழைத்து வருகிறேன். அவர்களை உயர்த்தவே அனுதினமும் பாடுபட்டு வருகிறேன். அப்படியிருக்க, அவர்கள் எல்லோரும் ஏன் என்னை வெறுக்கிறார்கள்? எதற்காகக் கலகம் செய்கிறார்கள்?” என்று விநயத்துடன் கேட்டான்.

இடுக்கியில் மாட்டிக் கொண்டது போலிருந்தது ஞானதத்தனுக்கு. போருக்கு வேண்டிய குதிரைகளைத் தெரிவு செய்தும், அரசியின் ஐயத்துக்குரிய இரத்தினக் கல்லைப் பிளந்து அதன் ஊனத்தை எடுத்துக் காட்டியும் சாதனைகள் புரிந்து பெருமையைச் சம்பாதித்த ஞானதத்தன், அரசனுடைய எதிர்பாராத இந்தக் கேள்வியால் தடுமாறினான்.

வில்லவனுடைய கொடிய ஆட்சியால், சொல்ல முடியாத துன்பங்களுக்காளான மக்கள் விழிப்படைந்தே, அவனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்கிறார்கள் என்பதை அவன் அறிவான். வில்லவனுடைய தலையை அலங்கரித்திருக்கும் மணிமுடி, அவனால், தாங்க முடியாத ஒரு சுமை. தகுதியின்மையின் காரணமாக, அது அவனைக் கணம் கணமாக அழுத்தி நசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. என்கே அது தன்னைக் குடைசாய்த்து அழித்துவிடுமோ என்று சதாபயம் அவனுக்கு. அந்தப் பயத்தின் காரணமாகவே அவனுக்கு எப்போதும் சந்தேகம்; எனர் மீதும் சந்தேகம். சந்தேகத்தின் காரணமாகவே கொடுமைகளும் அடக்கு முறைகளும்! அவற்றைச் சகிக்க முடியாததாலேயே கிளர்ச்சிகளும் கலகங்களும்! இவற்றையெல்லாம் எப்படிச் சொல்வது? துஷ்டனுக்கு அவனுடைய குணத்தை எடுத்துக் கூறுவதா? தான் சாக மருந்துண்பதா? அதனால், அவன் மன்னனுடைய கேள்விக்கு

நேரடியாகப் பதில் சொல்ல விரும்பாமல், சாதுரியமாகப் பதில் சொல்லித் தப்ப எத்தனித்தான். “ஐனங்கள், தங்களைத் தாங்களே ஆள விரும்புகிறார்கள் அரசே!....” என்று இழுத்தான் அவன்.

“அதைச் சொல்ல உன்னை அழைக்கவில்லைத் தத்தரே!” என்று வார்த்தைகளால் நறுக்கினான் மன்னன். “ஐனங்களைப் பற்றியல்ல, என்னைப் பற்றிச் சொல்லவே உன்னை அழைத்தேன்.... நீ, என்னை அறிந்து சொல்!” என்று ஒரு கேவிச் சிரிப்புடன் கட்டளையிட்டான் அவன்.

ஞானதத்தன் என்ன செய்வதென்று புரியாமல், அரசனது காலடியில் கண் புதைத்து மௌனமாயிருந்தான்.

“ஏன் தயங்குகிறாய்? பயப்படாமல் சொல்!” உற்சாகப் படுத்தினான் வில்லவன்.

மன்னனின் காலடியில் நிலைத்திருந்த பார்வையை மெல்லத் திருப்பி, அந்தப் பார்வையில் கலக்கத்தின் நிழலாட, இரந்து வேண்டும் குரலில், “மன்னவா, என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்! எனக்கு....எனக்கு....என்.... உயிர்மேல்....ஆசை....!” என்று நாத்தடுமாறக் குளறினான் அவன்.

“அப்படி என்ன பயங்கரம் இருக்கிறது இதில்? பயப்படாதே! எதுவானாலும் உள்ளதை உள்ளபடியே சொல். உன் உயிருக்கு உத்தரவாதம் தருகிறேன்!” தத்தனின் முதுகைத் தட்டிச் சிரித்தபடி சொன்னான் அரசன்.

ஞானதத்தனுடைய முகம் பீதியால் வெளிறியது. கண்கள் கலங்கிப் பிதுக்கம் கொண்டன. “ம்.....வந்து...வந்து.....” என்று மென்று விழுங்கினான் அவன்.

“ஊம்! சொல் தத்தரே, பயப்படாமல் சொல்!” என்று பொறுமையிழந்து கத்தினான் வில்லவன்.

இனிப் பொறுப்பதனால் ஏற்படும் ஆபத்து, சொல்வதனால் ஏற்படும் ஆபத்தைவிடக் குறைந்து விடப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்த ஞானதத்தன், மனதில் உறு

தியை வரவழைத்துக் கொண்டு, “அரசே, தாங்கள் அணிந்திருக்கும் மணிமுடி, தங்களை அணு அணுவாக அழுத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றது. அதன் பளுவைத் தாங்க முடியாத தாலேயே, தங்களுக்கும் மக்களுக்குமிடையில் இசைவு ஏற்பட முடியாதிருக்கின்றது. . . .” என்று இழுத்தான்.

கணப்பொழுதில், தலையிலிருந்த முடியைக் கழற்றிக் கையில் தாங்கிய மன்னன், “என்ன தத்தரே, இது ஒரு சமை என்றா சொல்கிறாய் எனக்கு? இதோ, நான் அணிந்திருக்கும் பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் அணிகலன்களையும் விடவா பாரம் இந்த முடி? . . . . என் உடை வாளையும் விடவா? . . . .” என்று கலகலவெனச் சிரித்தபடி கேட்டான்.

அசட்டுத் தனமான இந்தக் கேள்வியால் ஞானதத்தனும் சிரித்தான். “ஆம், அரசே! பொருள் என்ற நோக்கில், தங்களுக்கு இது ஒரு சமையல்லத்தான். பொன்னாலும் மணிகளாலும் இழைக்கப் பெற்றிருந்தாலும் கூட, இந்த மகுடத்தின் நிறை மிக அற்பமே! ஆனால். . . . புனிதமானதும், மேதாவிவாசமானதும், தர்மப்பிசகற்றதும் மகா பவித்திரமானதுமான ஆட்சிச் சிறப்பினால், அதன் நிறை ஓர் இறகின் நிறையை விடவும் குறைந்ததாகிவிடும். . . .”

சிறிது நேரம் தாமதித்து விட்டு, அவன் தொடர்ந்து சொன்னான். “அதேவேளையில் அரசே, தர்மப்பிசகினால் ஒரு குடிமகன் துயருறுவானாயின், அதன் நிறை மேரு மலையை விடவும் பளு நிறைந்ததாகி விடும். . . . .”

“ஞானதத்தா! நீ சொல்வதொன்றும் விளங்கவில்லையே எனக்கு? இறகைப்போல் இலேசானது என்கின்றாய். மலையைப் போல் பளுவானதென்கின்றாய். சொல்ல வந்ததைப் புரியும்படியாகச் சொல்லித் தொலை!” என்று சலித்தான் வில்லவன்.

“சொல்லுகிறேன் அரசே! ஓர் அரசனுடைய ஸ்தானத்திலிருந்தும் நீங்கள் ஆட்சி செய்ய முடியாமல் திண்டாடுகிறீர்கள். உங்களை ஆட்சி செய்யும் தாழ்வுணர்ச்சியே, நீங்கள்

மக்களை ஆட்சி செய்ய முடியாமல் தடுக்கின்றது. அது, உங்களை உங்கள் மீது அவநம்பிக்கை கொள்ளச் செய்கின்றது. அந்த அவநம்பிக்கையின் காரணமாகவே நீங்கள் எல்லோர் மீதும் சந்தேகம் கொள்ளுகிறீர்கள்!” நிதானமாகவே சொன்னான் அவன்.

“தாழ்வுணர்ச்சியா? எனக்கா? எப்படி வந்தது அது?” என்று இறுமாப்புடன் வினவினான் வில்லவன்.

இனி எதையும் மறைத்துப் பயனில்லை என்ற துணிவுடன் ஞானதத்தன், அரசனைத் தீட்சண்யமாக நோக்கி விட்டுச் சொன்னான். “நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் சரிதான் மன்னவா! எனக்கு என்ன தண்டனை வழங்கினாலும் நான் கவலைப்படப் போவதில்லை. உண்மையான வித்தை, தன் அழிவிலும் கூடப் புகழுடனேயே சிறந்து விளங்கும். ஆதலால், நான் உண்மையைச் சொல்லியேயாக வேண்டும்....” என்று பீடிகையைச் சொல்லி விட்டுச் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தபின், மௌனக் குரலை உயர்த்தி, “அது.... உங்கள் ஜென்மத்தோடு பற்றி வந்தது அரசே!” என்று நிறுத்தினான்.

கணைக்குத் தப்பிய பறவையால் சினமடைந்த வேடனைப் போல, கைகளைப் பிசைந்து புருவங்களை வளைத்து, அமைதியிழந்து தடுமாறினான் வில்லவன். “ஞான தத்தா! சொல்ல வந்ததை நேரே சொல். சுற்றி வளைக்காதே!” என்று உறுமினான்.

“சொல்லுகிறேன் அரசே! மணிமுடிகள், செங்கோலோச்சிய பிதுரார்ஜிதச் சொத்தாய் வர வேண்டும். இந்த ஆட்சி பீடம் தங்களுக்குரியதல்ல. தாங்கள்.... தாங்கள்.... மன்னர் பரம்பரையில் வந்தவரல்ல.....”

“ஞானதத்தா....!” என்று அலறினான் வில்லவன்.

“ஆம், அரசே! தங்களைப் பெற்ற அன்னையார்—பெரிய மகா ராணியின் இளமைக் காலத் தடுமாற்றத்தினால் வந்த வினை இது!” கடைசிப் பூட்டையும் திறந்தான் அவன்.

“என்ன சொன்னாய்?” என்று மகா பயங்கரமாகச் சத்தமிட்டான் வில்லவன். உடைவாளில் பதித்த கையை அப்படியே அழுத்திப் பிடித்து, பற்களை நறநறவென்று கடித்து, கண்களில் கொப்பளித்த கோபக்கனல் கணப் பொழுதில் கரைந்து உருகி அழுகையாய்ப் பீறிட்டு அடிக்க, “அம்மா . . . . ஆ . . . . !” என்று அலறிய படியே ஓடினான் அவன்.

6

அந்தப் புரத்தின் பழமை வாய்ந்த சுவர்களில் பட்டு எதிரொலித்த அந்த அவலக் குரலைக் கேட்டுப் பதற்ற முற்றவளாய், வயது முதிர்ந்த மகாராணி எதிரே வந்தாள். பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற அவளுடைய மகன், மன்னவன் வில்லவராஜசிம்மன், நிலை குலைந்து ஒரு பித்தனைப்போல அலறிக் கொண்டு வருவதைக் கண்டதும், புருவங்கள் வில்லாய் வளைய வாசல் திரையருகே திகைத்து நின்றாள்.

அவளைக் கண்டதும் ஓடி வந்த வில்லவன், திடீரெனத் தன் உடைவாளை உருவி அவளிடம் நீட்டியவாறே, “உங்கள் கையால் என்னைக் கொன்று விடுங்கள் தாயே!” என்று கூறியபடியே, மறு கையால் அவளைக் கட்டியணைத்து “ஓ . . . . !” வென்று கதறி அழுதான்.

“மகனே, என்ன நடந்தது உனக்கு? எதற்காக இப்படி அழுகிறாய்? போரில் தான் ஜெயித்துவிட்டாயே . . . . !” என்று தேற்றினாள் அவள். “வாளை உறையில் போடு!” என்று ஆறுதல் கூறினாள்.

“போரில் ஜெயித்தேன் அம்மா! ஆனால், என் வாழ்க்கையைத் தோற்று விட்டேன். என் மானத்தை இழந்து விட்டேன்!” என்று விம்மி விம்மி அழுதான் அவன். தன் தோளைப் பற்றியிருந்த மகாராணியின் கைகளை விடுவித்து, அவற்றை இறுகப் பற்றிய வண்ணம், அவள் கண்களை ஊடுருவி நோக்கினான். அவளுடைய இதய ஆழத்தை அறிய முற்படுபவன் போல, நிர்த்தாட்சண்யத்தோடு

உற்று நோக்கினான். அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“என்ன சொல்கிறாய் மகனே! நீ, உன் வாழ்க்கையைத் தோற்றுவிட்டாயா? ஒன்றும் புரியவில்லையே எனக்கு..” நடுக்கத்துடன் கேட்டாள் அவள்.

அனல் கக்கும் பெருமூச்சொன்றை உதிர்த்தான் அவன். “இந்த மணிமுடி, என் தலையை அலங்கரிக்கத் தகுதியற்ற வனாம் நான். ஞானத்தன் சொல்கின்றான். மனிதப் பிறவியின் குண விசேடங்களைச் சொல்வதில் வல்லவன் அவன்.... அம்மா! என் ஜென்மம் நெறி பிறழ்ந்து தோன்றியதாம்....” ஒரு குழந்தையைப்போல விக்கி விக்கிச் சொன்னான் அவன்.

அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் மகாராணியின் முகம் படிப் படியாக விகாரமடைந்து, பயங்கரமாக வெளிறியது. முகத்தில் வியர்வை அரும்பி, கணநேரத்தில் கோடூரமாக மாறியது. கண்கள் இருளடைந்து வந்தன.

அழகும் இளமையும் கொளித்துக் கொண்டிருந்த மகாராணியை, அந்தப் புரத்திலே தனிமையில் விட்டு விட்டு, மகாராஜா, போர் என்றும், வேட்டை என்றும், ஆடல் பாடல், களியாட்டம் என்றும் களிவெறி கொண்டு திரிந்த அந்த நாட்களில்....

அரசர் தங்கியிருக்கும் தூர இடங்களிலிருந்தெல்லாம், செய்திகள் கொண்டு வரும் நம்பிக்கையான தூதுவனும், மகாராணி இட்ட கட்டளைகளை மனங்கோணாது நிறைவேற்றும் பணியாளனும், திறமை பொருந்திய குதிரை வீரனுமான இளைஞனோடு.... அவன் செய்யும் அர்ப்பணித்த பணிவிடைகளினால், அவன் மீது கொண்ட இனம் புரியாத பாசத்தினால், இன்னதென்று விபரிக்க முடியாத கண்பொழுதுச் சிலிர்ப்பில்.... தன்நிலை மறந்து.... அவனிடமிருந்து பீறிட்டெழுந்த ஆண்மையுணர்வுக்குக் கட்டுண்டு.... அடிமையாகி.... ஆ!.... எவ்வளவு குரூரம்!!

வில்லவனையே பரிதாபமாகவும், அந்தப் பரிதாபமே இறுகித் திரண்டு கோரமாகவும் உற்றுப் பார்த்தாள் அவள். பூமி பயங்கரமாகப் பிளந்து, அதன் ஆழங் காண முடியாத அதல பாதாளத்தில் இறங்குவது போல இருந்தது அவளுக்கு.

மூச்சு வாங்கியது அவளுக்கு. நெடு மூச்சொன்றை உதிர்த்துக் கொண்டே அவள் நிதானமடைந்தாள். “ஆம் மகனே! உன் வாழ்வை நான் அழித்து விட்டேன். உன் ஜென்மத்துக்கு நானே சூத்திரதாரி. ஆதலால் மகனே! உன்னையல்ல, நான் என்னையே அழித்து விட்டேனடா....” என்று அவள் அவலக் குரலிலே குளறினாள்.

நிலை தளர்ந்து விழப்போனவள், வாசல் திரையைப் பற்றிக் கொண்டு தொங்கினாள். அந்தப் பாபச் சமையைத் தாங்க முடியாத திரைச் சீலை சரேலெனக் கிழிந்து, அவளைக் கீழே வீழ்த்தியது!

அவளைத் தூக்க வேண்டுமென்ற பிரக்ஞையும் பொறுமையுமற்ற வில்லவன், மீண்டும் ஞானத்தத்தனிடம் ஓடினான்.

7

வில்லவராயன் தன்னை விட்டகன்றதும், ‘புயல் ஓய்ந்தது; இனி வரப்போவது பிரளயமே!’ என்பதை உணர்ந்த ஞான தத்தன், பயத்தை வென்ற தீட்சண்யப் பார்வையோடும் தெளிவுற்ற உள்ளத்தோடும் தன் விடுதியை யடைந்து, அர்த்தமற்ற செயலாய் அங்கு மிங்கும் நடை பயின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் வசித்து வந்த எளிய, சிறிய அழுக்கடைந்த விடுதியறையின் வரிசையில், அதன் எல்லைக் கோடிக்கும் அப்பால், பொழுதெல்லாம் குதிரை லாயங்களில் குதிரைகளின் லத்தியைத் துப்பரவு செய்தும், அவற்றுக்குக் குளிப்பாட்டி, தண்ணீரும் உணவும் காட்டிப் பாடுபடும் ஒரு வயோதிபன், அப்போது அவன் கண்களில் நிழலாடினான். இளமையில் ஆஜானுபாகுவாய் இருந்து, முதுமையால் தளர்ந்துபோன உடலும், நரைத்து வெளிறிப்போன தலை

மயிரும், சற்றே பழுப்பேறிப் பஞ்சடைந்த கண்களும், ஓவியனின் தூரிகைக்கு வளைந்து கொடுக்காதவை போன்ற தாடைகளும்.. அடிக்கொரு தரம் நெஞ்சோடு அழுத்தித் தடுத்து விடுவது போன்ற வரட்டிருமலுமாய்....

“ஞானதத்தா!” என்று ஆக்ரோஷமான தொனியில் வில்லவன், இப்போது தன் விடுதி வாசலுக்கே வந்து அழைத்த குரல் அவன் காதுகளில் கணீரிட்டது.

“மன்னவா!” என்று நிதானமாகவே, திட்டி வாசலி விருந்து தலையைக் குனிந்து வெளியே வந்தான் ஞான தத்தன்.

வில்லவராஜசிம்மனை வெகு அமைதியாகவே உற்றுப் பார்த்தான் அவன். அரசன் முகத்தில் கொப்பளித்த, எல்லை கடந்து கட்டு மீறிய மகா பயங்கரமான சீற்றத்தை நிர்ப்பயமாய்த் தழுவி, பார்வையைக் கீழே பணித்தான் அவன்.

“நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான்! என்னைப் பெற்ற வளிடமே அறிந்து வருகிறேன்....” ஆத்திர மிகுதியால் மேலே சொல்ல முடியாமல் தடுமாறினான் வில்லவன். உள்ளம் முழுவதுமாய்ப் பொங்கி வழிந்த அவமானத்தைத் துடைத்தெறியும் வழியறியானாய், அசட்டுத்தனமாக, “அது சரி, ஞானதத்தா! இந்த இரகசியத்தையெல்லாம் நீ எப்படி அறிந்தாய்?” என்று பற்களைக் கடித்தவாரே கேட்டான். குரலில் பேதமை தெரிந்தாலும், குரூரத்தின் கொடுமை இழையோடியது.

எல்லாம் அறிந்த ஞானியாய், ஞானதத்தன் ஒரு தடவை வில்லவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். பின் குனிந்தபடியே சொன்னான்:

“வெற்றிகரமான ஒவ்வொரு சவாரியின் பின்னும், குதிரைகளை அவற்றின் லாயத்துள் விடும்போது, காற்படி கொள்ளை எடுத்துத் தீனி போடுகிற மாதிரி.... அரசே! ஒவ்வொரு சாதனைகளின் பின்னும், தாங்கள் எனக்குக் காற்படி அரிசி வழங்கும்படி கட்டளையிடுவீர்களே—இது

உங்கள் ஜென்ம இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகின்றதே!
இதைத் தவிர, நான் தங்கள் பூர்வோத்திரம் எதையும்
அறியேன் அரசே!”

அவ்வளவு தான்!

வில்லவராஜசிம்மன் தன் உடைவாளை உருவிய கணப்
பொழுதில்—ஞானதத்தனின் தலை தரையில் உருண்டது!

1985

கட்டை விரல்

பரமசிவம் மிகுந்த மனநிறைவோடு படுக்கைக்குச் சென்றார்.

நாளை அவருக்குப் பாராட்டு விழா!

அதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் எல்லாம் செவ்வனே நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன. ச்சை! நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும்! அதாவது, அவருடைய நண்பர் இராமலிங்கம் சகல ஏற்பாடுகளையும் ஒரு குறைவுமின்றிச் செய்திருப்பார்.

இராமலிங்கம் அண்மையில் ஒரு சிறு கதைத் தொகுதி வெளியிட்டிருந்தார். அந்த நூல் அறிமுக விழாவில் ஆய்வுரை நிகழ்த்துவதற்கு, அவர் பரமசிவத்தை அழைத்திருந்தார். பரமசிவம் விளாசித் தள்ளினார். அற்புதம், அற்புதம், அதிஅற்புதம் என்று புகழ்மாலைகளாகச் சூட்டினார்.

விழா முடிவில் எழுத்தாளப் பெருமக்களுக்குச் சிறுநுண்டி விருந்துபசாரம். பரமசிவம் வடையை எடுத்துக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, இராமலிங்கம், “பரமசிவம் ஐயாவுக்கு நான் எனது ஊரிலே ஒரு பாராட்டு விழாவைக்கப் போகிறேன். ஐயாவின் மகத்தான இலக்கியப் பணிகளைக் கௌரவிப்பது நமது தலையாய கடமை. இதனைச் செய்வதற்கு நாம் தவம் செய்திருக்க வேண்டும்!” என்று நெஞ்சு மலரச் சொன்னார்.

பரமசிவத்துக்கு வடை இனித்தது!

“ஹி....ஹி....ஹி” என்று அடக்கமாகச் சிரித்தபடி, “இதெல்லாம் என்னத்துக்கப்பா? நாம் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் எத்தனையோ இருக்கு. எல்லாம் செய்து முடிப்பம். பிறகு பாப்பம்....” என்று இழுத்தார்.

அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவர், “சைச்சை! அப்படிச் சொல்லாதையுங்கோ! அந்தக் காலத்திலைதான் ஒரு எழுத்தாளன் அல்லது கலைஞன் செத்தாப்போலை பாராட்டிறதும் புகழ் மாலை சூட்டிறதும். இப்ப அப்படியில்லை. ஒருதருடைய ஆற்றலையும் திறமையையும் அவர் உயிரோடை இருக்கும் போதே புரிந்து கொள்ளுற தன்மை சனங்களுக்கிருக்கு. அப்படியிருக்கேக்கை, அந்த நன்றிக் கடமையை அப்போதே செய்திட வேண்டியதுதானே!” என்றார்.

“அது சரி, அது சரி!” என்றார் மற்றொருவர்.

“மெய்தான்!” என்றார் வேறொருவர்.

“கட்டாயம் செய்ய வேணும்!” என்றது இன்னொரு குரல்.

பரமசிவம் பேசாமல் இருந்தார். அவர்கள் அவரைப் பேச விடவுமில்லை; அவர் எதுவும் பேசவுமில்லை.

அன்றைய எழுச்சி, நாளை ஒப்பேறப் போகின்றது!

மகரிஜி தர்மோத்தமானந்தாஜி அவர்கள் ஆசியளிக்க அருள் சுரந்திருக்கின்றார்கள். கௌரவ கலாச்சார அமைச்சர் பொன்னாடை போர்த்திப் புகழ்மாலை சூட்ட வருகின்றார். கொடைவள்ளல் கோவிந்தசாமியண்ணல் பணமுடிப்பு வழங்கிக் கௌரவிக்க இசைந்துள்ளார். பேராசிரியர் பேரின்ப நாயகம் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்க வருகின்றார். இன்னும் பல கொடுமுடிகள், இலக்கிய ஜாம்பவான்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் என்று....

இராமலிங்கம், பரமசிவத்தாருடன் தொலைபேசியில் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு, பரமசிவத்தாரும் இராமலிங்கத்துடன் தொடர்பு கொண்டு, சகல விடயங்களையும் ஒப்பேற்றி விட்டார்கள்.

அழைப்பிதழ் வழக்கைத் தாளில் பளபளக்கின்றது! இராமலிங்கம் தலைவராயிருக்கிற இலக்கிய வட்டத்தின் சார்பில் ஏற்பாடு. இராமலிங்கமே அழைப்பாளர்.

தனது மேசையருகில் வெகு நேரமாக உட்கார்ந்து, பல புத்தகங்களைப் புரட்டி, நாளைக்கு என்ன பேச வேண்டும்? எப்படிப் பேச வேண்டும்? என்றெல்லாம் ஆற அமர யோசித்து முடிவு செய்து கொண்டார். சிறு தாளில் குறிப்புகள் எழுதிக் கொண்டார்.

அன்றையப் பத்திரிகைகள் அவரது மேசையில் கலகலப்புடன் காணப்பட்டன. அவற்றில் பரமசிவத்தின் பாராட்டு விழா சம்பந்தமான செய்திகள், அவரது இலக்கியப் பணி பற்றிய குறிப்புகள்! அவர் கிரித்துக் கொண்டிருக்கும் படங்களுக்கும், எழுதிக் கொண்டிருக்கும் படங்களும்!

இராமலிங்கம், தலைநகரிலிருந்து பல மைல்களுக்கப்பாவிருப்பதால், தலைநகரிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகைகளோடு தொடர்பு கொள்வதில் பெரும் சிரமப்பட்டார். அதனால், பரமசிவத்துடன் அடிக்கடி போனில் பேசி, பத்திரிகைச் செய்திகளுக்குப் பொறுப்பேற்கப் பணித்துவிட்டார். பணிப்பாவது, அன்புக் கட்டளை!

பணிப்புரையைப் புறக்கணிக்கலாம். அன்புக் கட்டளையைப் புறக்கணிக்க முடியுமா? முடிகிற காரியமா அது?

செய்திகளைத் தானே எழுதி, புகைப்படங்களையும் இணைத்து, நிருபர்மார்களைச் சந்தித்து, அவற்றை அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார். “கம்மா கண்டபடி வெட்டாதையுங்கோ!” என்று அறிவுரையும் வழங்கினார்.

பத்திரிகைக்காரனுக்கு அறிவுரை வழங்க முடியுமா? அவன், அங்கே இங்கே என்று கைவைக்காமல் காரியம் சாதிக்கப் பழக்கப்பட்டவனா? நிருபரைக் கேட்டால் எடிட்டரைச் சொல்லுவான். எடிட்டரைக் கேட்டால் கொம்போசிட்டரைச் சொல்லுவான். கொம்போசிட்டரைக் கேட்டால் புறாவ் நீடரைச் சொல்லுவான். இப்படியே... எல்லாம் பத்திரிகா தர்மத்துள் அடக்கம்.

எப்படியிருந்தாலும் சோடை போகாமல் செய்திகள் வெளிவந்து விட்டன. பத்திரிகைகள் கலகலக்கிறபடியால் பரமசிவமும் கலகலக்கிறார்.

எல்லாக் காரியங்களும் ஒழுங்காக நிறைவேறி விட்டதால், இனிப் பயணம் ஒன்றுதான் பாக்கி.

சற்று முன்னர்தான் இராமலிங்கம் போன் பண்ணி, விழா நாயகரை ரயில் நிலையத்தில் வரவேற்று, அங்கிருந்து அலங்கார பவனியாக விழா மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

கழுத்து நிறைந்த மலர் மாலைகள் அழுத்தி நசிக்க, அந்த இன்பச் சுவையோடு பரமசிவம் படுக்கையில் சாய்ந்தார்.

* * *

கட்டில் சட்டத்தில் யாரோ உட்காருவது மாதிரி ஓர் அசுறை. அசதியில் அதனைப் பெரிதுபடுத்தாமலே உறக்கம் அழுத்தியது. உடனேயே மறு சட்டத்திலும் இன்னொரு சுவையின் அழுத்தம்.

பரமசிவம் கண்களை அரை குறையாகத் திறந்த வண்ணம் கையை நீட்டித் துளாவினார். வலுவான உடம்பு தட்டுப் பட்டது. மென்மையான உடல் என்றால் அது நல்ல விஷயம்! கணப் பொழுதில் அவரது கையை ஒரு முரட்டுக் கரம் அழுத்திப் பிடித்தது.

திடுக்குற்று அருண்டார். மற்றக் கையையும் இன்னொரு முரட்டுக் கரம் இறுக்கிற்று. பரமசிவம் பதைத்துத் துடித்து எழுந்தார். வலமும் இடமுமாக மாறி மாறிப் பார்த்தார். பார்வையிலேயே, 'யார் நீங்கள்?' என்ற கேள்வி பரபரத்தது. ஆனாலும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாத பயவுணர்ச்சி.

ஒரு தருணத்திலேயே, அவரைப் பற்றியிருந்த கைகள் இரண்டும் விலக்கிக் கொண்டன. இருவரது முகங்களிலும் லளிதமான புன்னகை உதிர்ந்தன.

“நாங்கள் வந்து.... வந்து.... உங்களை அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறோம்!” என்றது ஒரு குரல்.

“எங்கள் பெரியவர் உங்களை அழைத்து வரச் சொல்லி யிருக்கிறார்....” என்று இழுத்தது மற்றக் குரல்.

பரமசிவம் இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார். பட்டு வேட்டியும் பட்டி தைத்த பட்டு நாஷனலுமாக, தேசிய உடையில் கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தார்கள்.

“யார் உங்கள் பெரியவர்?” என்று மெதுவாகக் கேட்டார் பரமசிவம்.

“தர்மராஜா!”

“தர்மராஜாவா? யார் அவர்?”

“ஹி....ஹி....” என்று இருவரும் சிரித்தனர்.

“தர்மம் பத்திரிகையின் எடிட்டர்!” ஒருவன் சொன்னான்.

பரமசிவம் புருவத்தை வளைத்து, அவர்கள் குறிப்பிட்ட பத்திரிகையைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள நினைவலைகளை மீட்டினார்.

“நாளைக்கு ஐயாவுக்குப் பாராட்டு விழா இருக்குதுங்களே! அதனால்தான் எடிட்டர் ஸார் உங்களை ஒருக்காச் சந்திக்கணுமின்னு ஆசைப்படுறார். அதனால்தான் எங்களை அனுப்பினார். உங்கள் எழுத்து முயற்சிகளைப்பற்றி அறிய ஆவல் கொண்டுள்ளார்.”

பரமசிவம் உடல் முழுவதும் பரவிய உற்சாகத்தோடு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

‘உலகத்திலே எத்தனையோ பத்திரிகை நடக்குது. என்றை கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருந்திருக்கே....! இவங்களைப் பார்த்தால், ஒரு நோஞ்சான் பத்திரிகைப் பயல்கள் மாதிரித் தெரியல்லையே.... எடிட்டரா ஆள் விட்டுக் கூப்பிடேக்கை நான் போகத்தானை வேணும்? மற்றது, அந்த மனுஷன் என்னைப் பற்றியும் அறிஞ்செல்லே வைச்சிருக்கிறார்’.... இப்படி அவர் எண்ணம் அலை பாய்ந்தது.

‘ம்.... நான் என்ன குறைஞ்ச ஆளே? சும்மாவா எழுதுறன்?’ என்ற கிறுக்கும் தலைக்கேறியது.

கட்டிலை விட்டெழுந்து புறப்படுவதற்கு ஆயத்தம் செய்தார்.

வந்தவர்கள் இருவரும் மரியாதையாக வாசற் பக்கம் ஒதுங்கி நின்றனர்.

கணப் பொழுதில் முகம் கழுவி, தலை சீவி, நாளை விழாவுக்கு உடுத்துவதற்கு வைத்திருந்த பட்டு வேட்டியும், பட்டி தைத்த பட்டு நாஷனலும் அணிந்து, மேசையில் வைத்திருந்த பாராட்டுப் பத்திரக் கோவையையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

கதவைச் சாத்திப் பூட்டித் திரும்புகையில், வெளி வாசலில் மேலும் இருவரைக் கண்டதும், பரமசிவத்தார் அதிர்ச்சியினால் நெற்றியைச் சுருக்கினார்.

“யார் இவை?” என்று சற்றே எரிச்சல் தோய்ந்த குரலில் வினவினார்.

“அவையும் எங்களோடை வந்தவைதான்!” அழுத்தமான குரலில் பதில் வந்தது.

“ஏன் வெளியாலை நிண்டவை?” குரலில் மேலும் வெறுப்பு. சற்றுக் குரூரமும். உடனேயே, ‘ஆட்களைக் கடத்துறவன்களாயிருக்குமோ?’ என்ற எண்ணம் தலைதூக்கியது.

மனதில் திடீரெனப் பயம் எழுந்தது. முன்னெச்சரிக்கையாக உள்ளே போய்த் தப்பிக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் பரபரத்தது.

கையிலிருந்த சாவியைத் திரும்பவும் பூட்டில் நுழைத்துக் கதவைத் திறக்க முற்பட....

இரண்டு கைகளையும் இரண்டு முரட்டுக் கரங்கள் இறுக்கிப் பிடிப்பதை உணர்ந்தார் அவர். பிடியின் அழுத்தம் நெஞ்சை இறுக்கியது.

பதைப்புடன் திரும்பி, இடது கையைப் பிடித்திருந்த வனைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தார். ஆ.....!

யமகிங்கிரன்!

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்த்தார்.

கிங்கிரன்தான்!

மறுபக்கம் திரும்பினார்.

அங்கும் ஒரு கிங்கிரன்!!

சற்றுத் தூரத்தில் நின்றவர்களையும் பார்த்தார்.

அவர்களும்:....!

கடைவாயிலிருந்து பீறிட்டு வளைந்த கோரப் பற்களும், தடித்த புருவ மயிர்களுக்குக் கீழ் பிதுங்கிப் பளபளக்கும் விழிகளும், காது வரை நீண்டு பரந்த மீசையும், அகன்று தடித்து மேல்நோக்கிய மூக்கும், தலையில் வளைந்த கூரான கொம்புகளும், நீண்டு வளர்ந்த விரல் நகங்களும், இடையில் தொங்கிய வாளுமாக....

‘சரிதான், எல்லாம் முடிந்தது!’ என்று மனம் பதைத்தது!

கணப் பொழுதில் கண்களை மூடித் திறந்தார். இமைப் புருவங்களைத் தாழ்த்தி உற்றுப் பார்த்தார்.

வந்த கோலத்தில் பட்டு வேட்டியும், பட்டி தைத்த பட்டு நாஷனலுமாக அவர்கள் நின்றார்கள்.

கனவு காண்கிறேனோ? என்று அவர் மனம் அங்கலாய்த்தது.

‘யாராயிருந்தாலும், நான் தயாராய்ப் போவோமே!’ என்று ஒரு நிலைப்பாட்டுக்கு வந்தார்.

மிகவும் பணிவாக அவர்களை நோக்கி, ‘‘ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதீங்க. உள்ளே போய் என்றை கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு வாறன். உடனே வந்திடுவன்!’’ என்று சொல்லிக் கொண்டே கதவைத் திறந்தார்.

‘‘ஹம்!’’ என்று பதில் வந்தது.

சில விநாடிகளில் பரமசிவம் வெளியே வந்தார். அவர் தோளில் அழகான கைப்பை ஒன்று தொங்கியது.

எழுத்துலகில் மிளிர்த் தொடங்கிய பின், இது காலவரை அவருக்குக் கிடைத்த விருதுகளும், பொன்னாடைகளும், பட்டமளிப்புச் சான்றுகளும், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த புகழார நறுக்குகளுமாகப் பையை அடைத்துக் கிடந்தன அவை.

“சரி, வாருங்கள்!” என்று பெருமிதத்தோடு அவர்களை அழைத்தார்.

இந்தப் பைக்குள்ளே கிடக்கும் சரக்குகள் இருக்கும் போது என்ன பயம் அவருக்கு? இறுமாப்பு!

அலட்சிய பாவனையில் கால்களை அகட்டி நடந்தார் அவர். பத்திரிகை ஆசிரியர் அழைக்கிறார். ஆட்களை அனுப்பிக் கூப்பிடுகிறார், என்று எதிர்பார்த்துவந்து-வந்தவர்கள் யமகிங்கிரர் போலக் காட்சியளித்தமையால் ஒரு கணம் பய பீதிக்கும் ஏமாற்றத்துக்குமுட்பட்டவர், இப்போது, அவையெல்லாவற்றையும் தூக்கியெறிந்துவிட்டுக் கர்வத்தோடு நடந்தார்.

தோளில் தொங்கும் இந்தப் பைக்குள்ளே இருக்கும் பெறுதற்கரிய ஆவணங்களைப் பார்த்ததும், யமதர்ம ராஜனே நாடியில் கைவைக்கப் போகிறான்.

‘ஆளை மாறிக் கொண்டுவந்து விட்டான்களே!’ என்று இவங்களுக்கு உதைதான் நடக்கும். . . .

“அது சரி, ஒரு பிராணனைக் கொண்டு போக, வழக்கமாக இரண்டு தூதுவர்தானே வருவீர்கள். ஏன் நாலு பேர் வந்தீர்கள்?” என்று வெகு அநாயாசமாகக் கேட்டார் பரமசிவம்.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து நழுட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தார்கள்; அவரையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தார்கள்.

“நீங்கள் எழுத்தாளர் சேர். . . .!” என்று இழுத்தான் அருகில் இருந்தவன்.

“ஆமா, எழுத்தாளன்தான்!” என்று முகம் மலரச் சிரித்தபடி பெருமிதக் குறிகாட்டினார் பரமசிவம்.

மற்றொரு தூதுவன் நையாண்டி பொங்க—ஆனால் கடுமையான குரலில், “எழுத்தாளன் சுழிக்கிறதிலையும், மற்றவர்களின் தலையைச் சுத்திறதிலையும் மகா கெட்டிக் காரன். அதனால்தான் நாலு பேரை அனுப்பி வைச் சாங்க!” என்று பதிலளித்தான் அவன்.

பரமசிவம் கூனிக் குறுகிப் போனார்.

ஒரு வாகனத்தை எதிர்பார்த்து வந்தவர், அங்கு வாகனம் எதுவுமில்லாதிருப்பதைக் கண்டு, திமிரோடு, தன் காரை எடுப்பதற்குக் கராஜ் பக்கம் திரும்பினார்.

அவ்வளவுதான்!

கணப்பொழுதில், தர்மராஜனின் மாளிகையில் தான் நிற்பதை உணர்ந்தார்.

*

*

*

யமதர்மராஜனின் மாளிகை!

சிற்ப வேலைகள், செதுக்கு வேலைகள், அலங்கார வளைவுகள் என்றவாறு கண்களைப் பளிச்சிடச் செய்கின்றன.

‘ஆக்கிரெக்ஷர் பவே!’ என்று மனதுக்குள் வியக்கிறார் பரமசிவம். முன்பு இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் அறிந்திருந்தாலும், இப்போது நேரிலேயே பார்க்கிறாரே... மனதுக்குள் கர்வம் முறுக்கேறுகிறது. ‘யமதர்மனையும் அவன் மாளிகையையும் ஓர் எழுத்தாளன் பார்க்கக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமே! யதார்த்தமாக இனி எழுதித் தள்ளலாமே! ஒரு பயல் கிட்ட வருவானா...?’

பரமசிவம், தர்மராஜனின் தர்மாசனத்துக்கு முன்னே இடது பக்கமாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார். மாளிகையைச் சுற்றிப் பார்வையைச் செலுத்துகிறார்.

மந்திரிகளும், பிரதானிகளும், ஏவலாளர்களுமாக மாளிகை கலகலப்பாக இருக்கின்றது. பரமசிவத்துக்கெதிரே, தர்மாசனத்துக்கு வலது புறத்தில், அமைதியும், ஆளுமையும், நிதானமும் பொங்கித் ததும்பும் முதியவர் ஒருவர் அமர்ந்

திருப்பதை அவர் கண்கள் அளவெடுத்தன. அவருக்கருகிலும் சில பிரதானிகள், ஏவலாளர்கள்.

இவர்தான் சித்திரபுத்திரனார் என்று பரமசிவம் இனம் கண்டு கொள்கிறார். 'பேமனன்ற் செக்தறறி' என்று மனம் உச்சரிக்கின்றது.

அவருக்கு முன்னால் மேசையுமில்லை. கோவைக் குவியலுமில்லை. அருகில் ஆவண அடுக்கியுமில்லை. அவருடைய பணித் திறனிலிருந்துதான் மனிதன் கணனிப் பொறியைக் கண்டு பிடித்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறார் பரமசிவம்.

தர்மாசனம் காலியாகக் கிடக்கின்றது. ஆசனத்துக்கு மேலே பளபளக்கும் கூரிய வாலொன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதைப் பார்த்ததும் பரமசிவத்தின் உள்ளம் பீதியடைகின்றது. கரணம் தப்பினால் மரணம்! தர்மம் பிசகினால் கணப்பொழுதில் யமதர்மராஜனின் தலை துண்டிக்கப்படும். அணுப் பிசகுமின்றிச் செங்கோலோச்ச வேண்டும். தான், வேளையில் அறிந்திருந்த விதிமுறையை நினைவு கூருகின்றார் பரமசிவம். மனம், இனம் புரியாத பயத்தினால் தடுமாறுகின்றது.

பார்வையை மெல்லச் சுழலவிட்டவர், தலையை மெல்லத் திருப்பித் தனது பின்பக்கம் நோக்கினார். தன்னோடு வந்த கிங்கிரர்கள்! என்ன ஆச்சரியம்! பட்டு வேட்டியும் நாஷனலும் மறைந்து, அரைக் கச்சையும் இடையில் வாளும், கோரப் பற்களும், பிதுங்கிய விழிகளும், கூரான தலைக் கொம்புகளும், நீண்ட விரல் நகங்களுமாக....

'எழுத்தாளன் தலையைச் சுத்துறவன் எண்டு சொன்னாங்கள். இப்போ, எழுத்தாளனுடைய தலையையே சுத்திவிட்டாங்களே.... ம.... வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்திலே இருக்கிறாண்டைடால், தர்மலோகத்தில் இல்லாமலா போவான்?' என்று எண்ணமிட்டார்.

திடீரென சபையில் பயங்கர நிசப்தம் நிலவியது. எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள்.

கொடுமுடி துலங்க, ஆடையணிகள் பளபளக்க, கம்பீரக் கோலத்துடன் மாளிகைக்குள் நுழைகின்றார் யமதர்ம ராஜன். தோளில் தொங்கிய உத்தரீயத்தின் பின் தொங்கலை வலது கையால் எடுத்து இடது கையில் போட்டவாறு கொலுவில் அமர்கின்றார். அமர்ந்ததும் அனைவரும் தத்தமது ஆசனங்களில் உட்காருகின்றனர்.

இதுவரை, கொலுவுக்கு இரு பக்கமும் அழகு சிந்திக் கொண்டிருந்த இரு தங்கச் சிலைகள், திடீரென உயிர் பெற்றது போல, கைகளை ஆட்டிச் சாமரம் வீசத் தொடங்கினர். 'அட, இங்கு இன்னும் 'எலக்கிசிறறி' வரவில்லையே! என ஆதங்கப் பட்டார் பரமசிவம். உடனேயே 'இக் கொங்கை மாதர் சாமரம் வீசினால் மின் விசிறி எந்த மூலைக்கு? இதுவன்றோ பரமசுகம்?' என்று பெருமை கொண்டார். அக்கன்னியர் இருவரும் உடல் நலங்காமல் சாமரம் வீசும் கலையழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

தர்மாசனத்திலிருந்த தர்மராஜன், கண்களை இலேசாகச் சுழற்றிச் சபையைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தவர், பரமசிவத்தின் மீது பார்வையைப் படிய விட்டார். அதை அவதானித்த சித்திரபுத்திரனார் உடன் எழுந்து, "அரசே! தங்கள் கட்டளைப்படி, பூலோகத்திலிருந்து எழுத்தாளர் ஒருவரை எமது தூதுவர்கள் அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள்!" என்று பணிவுடன் தெரியப்படுத்தினார்.

யமந்தர்மன் எழுத்தாளர் பரமசிவத்தை உற்று நோக்கினார்.

பரமசிவம் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றார். சட்டைக் கொலரில் கையை வைக்கப் போனவர், கொலர் இல்லாத நாஷனலானதால், மார்புச் சட்டையைத் தடவினார். பின் தோளில் தொங்கிய பையைப் பிடித்தபடி கம்பீரமாக நின்றார்.

“பூலோகத்திலே எழுத்தாளர் மத்தியில் இலட்சிய நோக்கு அருகி, சுயநலப் போக்குப் பெருகி வருகின்றது. எழுத்துக்கும் எழுத்தாளனுக்குமிடையில் தொடர்பு அற்றுப் போய் விட்டது. எழுத்து வேறு, அதை எழுதியவனுடைய வாழ்க்கை வேறு என்பது அங்கு நடைமுறையாகி விட்டது.

“இலக்கியம் வாழ்க்கையின் சாளரம் என்று சொல்லப் படுகின்றது. சாளரம் மட்டுமல்ல; அது வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டியுமாகும். வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய இலக்கியக்காரன், வாழ்க்கை மேம்பாட்டுக்கான வழிமுறைகளை எழுத்திலே வடித்துவிட்டு, அதற்கு நேர்மாறாக வாழ்க்கை நடத்துபவனாக இருந்தால் அந்த இலக்கியத்தால் யாது பயன்?”

பிரகாசமான தனது தர்மாசனத்தில் அமர்ந்த வண்ணம், கம்பீரமான குரலில் இவற்றைக் கூறி வந்த தர்மராஜன், பரமசிவத்தை நோக்கியவாறு கேள்வி எழுப்பினார்.

பரமசிவம் தர்மராஜனை நிமிர்ந்து பார்க்கத் தைரிய மிழந்தவராய், கீழ்நோக்கியவாறு தோளில் தொங்கிய பையை ஒரு கையால் அழுத்திப் பிடித்து, மறு கையால் தன் தொடையைத் தடவியபடி நின்று கொண்டிருந்தார்.

சித்திர புத்திரனார் உட்பட, மந்திரி பிரதானிகள், ஏவலாளர்கள் அனைவரும் பரமசிவத்தையே உற்று நோக்கிய வண்ணமிருந்தனர்.

தர்ம மாளிகை நிசப்தத்தில் அமிழ்ந்து போயிருந்தது!

தர்மராஜன் தொடர்ந்து சொன்னார்:

“மக்களை மேம்படுத்தும் சக்திமிக்கதாகையால், எழுத்துப் பணி மக்கள் மத்தியில் பெரும் மதிப்பைப் பெற்றுள்ளது. அதன் காரணமாக அந்த எழுத்துப் பணியை முகமூடியாக அணிந்து கொண்டு, எழுத்தாளன் சகல அக்கிரமங்களையும் செய்கிறான். எழுத்திலே இலட்சியங்களை அள்ளி வீசிக் கொண்டு, ஊழல் மலிந்த வாழ்க்கை வாழுகின்றான். சீய வழிகளில் பணம் சேர்ப்பதையும், குறுக்கு வழிகளில் தன்னை

யும் தன் குடும்பத்தையும் முன்னிலைப்படுத்துவதையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கிறான்.

“இவன், முதலில் எழுத்தாளன் என்று பட்டம் சூட்டிக் கொள்வதற்குச் சய விளம்பரம் செய்கின்றான். தன்னைப் பற்றித் தானே வெவ்வேறு பெயர்களில் எழுதிப் பிரபலம் தேடிக் கொள்கிறான். அப்புறம் அவனுடைய பணி இலகு வாகி விடுகிறது.

“எழுத்தாளன் மனத் தூய்மையுள்ளவனாக, சத்திய வேட்கையுடையவனாக இருந்தால் மட்டுமே, அவன் எழுத்துக்களால் மக்கள் பயனடைய முடியும். இல்லையெனில், அது பயனற்ற விதைப்பாகவே அமையும்.

“ ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்!’ என்று உங்கள் மாகவிருள் பாரதி கூறியிருக்கின்றான். எழுத்தும் வாக்குத்தான்! இந்த எழுத்திலே ஒளியில்லையென்றால் அதனால் எந்த இருளையும் அகற்ற முடியாது. எழுத்தாளனிடம் மனத் தூய்மை இருந்தால்தான் அவன் எழுத்திலே ஒளி பிரகாசிக்கும். அந்த ஒளியினால்தான் மனித வாழ்வைக் கௌவியிருக்கும் கொடிய இருளை ஒட்ட முடியும்: . . . ”

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்து விட்டு, “பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம், விழி பெற்றுப் பதவி கொள்ள—சத்திய ஒளி பாய்ச்ச வேண்டும்!” என்றார்.

யமதர்மன் பாரதியின் பாடல் வரிகளை எடுத்தியம்பியதும் உளம் பொங்கிப் பூரிப்படைந்த பரமசிவம், அதே கணம், அவர் கொடுத்த விளக்கத்தினால் தடுமாறி, ‘தான் எங்கே?’ என்ற மனவுணர்வினால் தளர்வுற்றுச் சுருங்கி நின்றார்.

“இவற்றை அறிவுறுத்துவதற்காகவே பூலோகத்திலிருந்து ஓர் எழுத்தாளரை அழைத்து வருமாறு பணிப்புரை விடுத்தேன். தூதுவர்கள் உம்மை அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள்!” என்று சொல்லி நிறுத்தினார் யமதர்மன்.

“நான் நிறைய எழுதியிருக்கிறேன் மகாராஜா! மக்களுடைய பிரச்சினைகளை அடித்தளமாக வைத்துத்தான் என் இலக்கியங்களைப் படைத்திருக்கிறேன்!” என்று தள தளத்த குரலில் சொன்னார் பரமசிவம்.

உடனேயே, தோளில் தொங்கிய பையின் தடையை உருவித் திறந்த வண்ணம், “எனது இலக்கியப் பணிகளைப் பாராட்டிப் பல சமூக சேவை நிறுவனங்கள், இலக்கிய அமைப்புக்கள் வழங்கிய பாராட்டுப் பத்திரங்கள், பட்டச் சான்றுகள், விருதுகள், போர்த்திய பொன்னாடைகள் யாவும் இதற்குள்ளே அடங்கியிருக்கின்றன. மக்கள் சேவையே மகேஸ்வரன் சேவை என்று நான் செய்து வருகிறேன் மகாராஜா!”

தர்மராஜன் மெதுவாகச் சிரித்தார். அவர் கண்களிலே கேவியுணர்வு இழையோடியது.

“பட்டங்களும், விருதுகளும், பொன்னாடைகளும்! இவற்றை அடைவதற்கு எழுத்தாளன் பாடுபடுகிறானே யல்லாமல், இலக்கியத்தின் உண்மையான குறிக்கோளை அடைவதற்கல்ல. அகராதியிலும் பழந் தமிழ் இலக்கியங்களிலுமுள்ள மேதைமையைக் குறிக்கும் சொற்கள் யாவும் பட்டங்களாக வழங்கப்பட்டுவிட்டன. பட்டங்கள் தேடுவதிலேயே பூலோகத் திலுள்ள சமூக சேவை நிறுவனங்களும், புரவலர்களும் தங்கள் காலத்தைக் கழித்து வருகின்றார்கள். இப்படிப் பட்டங்களை வாரி வழங்கிக் கண்ட பலன் என்ன?”

தான் பெற்ற பட்டங்கள் விருதுகளைக் காட்டி, யம தர்மனின் தலையைச் சுற்றி விடலாமென்ற நம்பிக்கையோடு வந்த பரமசிவம் அசந்து போனார். என்ன நடக்குமோ? என்ற பயம் அவரை நிலைகுலைய வைத்தது. உடல் நடுங்கியது!

“சித்திரபுத்திரனாரே! இவருடைய சுய அடையாளத்தை வெளிப்படுத்துவீராக!” என்று உத்தரவு பிறப்பித்தார் தர்மராஜன்.

சித்திர புத்திரனார் எழுந்து நின்று, தர்மராஜனை ஒரு தடவை உற்று நோக்கினார். பின்னர் பரமசிவம் பக்கம் திரும்பி, அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பின் சொல்லத் தொடங்கினார்:

“பெயர் பரமசிவம். அரசாங்க உத்தியோகத்தர். வாய்ச் சொல்லில் வீரர். தன்னுடைய சொந்த நலன்களுக்கான காரியங்களைச் சாதிப்பதில் மகா தீரர். அதனால் மேலதி காரிகளைக் கைக்குள் போட்டு உயர் பதவியிலிருக்கிறார்.

“கல்வித் திணைக்களத்தின் கட்டடப் பிரிவுக்கு இவரே பொறுப்பாளர். பாடசாலைக் கட்டடங்கள் ஒப்பந்த அடிப் படையில் நிர்மாணிக்கப்படுகின்றன. இலட்சக் கணக்கில் பெறுமதியுடைய வேலைகள். ஒப்பந்தகாரர் மத்தியில் போட்டி!.. கூடிய ‘திறை’ செலுத்துபவர்களிடம் வேலை களை ஒப்படைக்கிறார்.

“பெரியோராய் வளர்ந்து, தேசத்தை மிளிரச் செய்ய வேண்டிய சிறுவர்கள் கல்வி பயிலும் பாடசாலைக் கட்டடங் கள், ஊழல் அத்திவாரத்தின் மீதே எழுப்பப்படுகின்றன. பரமசிவம், இலக்கியத்திலே இலஞ்சக் கொடுமைகளைச் சாடுகின்றார்!”

“இலஞ்சம் கொடுத்தமையினால் ஒப்பந்தகாரர், கட் டடத்தை உறுதி மிக்கதாய் நிர்மாணிக்கமாட்டார். அதே வேளை, இலஞ்சம் பெற்றமையால், இவரும் அதில் அக் கறை செலுத்தமாட்டார்!” என்று கூறியபடி, யமதர்மன், விழிகளை அகலத் திறந்த வண்ணம், பரமசிவத்தை நோக்கு கின்றார். பரமசிவம் குனிந்த தலை நிமிர முடியாத நிலை யில் நிற்கின்றார். நெஞ்சு படக், படக் என்று அடிக்கின்றது.

சித்திர புத்திரனார் தொடர்ந்து சொன்னார்:

“வங்கி ஊழியர்கள் சம்பளம் காணாது என்று வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். வங்கி நிர்வாகம், வேலை நிறுத் தத்தை முறியடிக்கத் தற்காலிகமாக வேலையாட்களை நிய மித்து, வங்கியை இயங்கச் செய்தது. பரமசிவம், தன் புத்திரச் செல்வத்தை வேலைக்குச் சேர்த்து, தொழிலாளர்

வர்க்கத்துக்குத் துரோகமிழைத்தார். இப்போது, புத்திரனை வங்கியின் நிரந்தர உத்தியோகத்தனாக்குவதற்கு, வங்கி அதிகாரிகளுக்குப் பந்தம் பிடித்துக் கொண்டு திரிகிறார். எழுத்திலே தொழிலாளர் ஐக்கியத்தைப் பற்றி வீர முழக்கம். . . . !”

யமதர்மன் பரமசிவத்தை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார்.

“கருங்காலி வேலை என்று இதைத்தானே பூலோகத்தினர் வர்ணிப்பார்கள்?” என்று வினவினார்.

பரமசிவம் மேலும் கூனிக் குறுகி நின்றார்.

“நான்கு சுவர்களுக்கு மத்தியில் வாழும் ஒரு சாதாரண மனிதன், சமூகக் கொடுமைகளின் அழுத்தத்தால் தவறிழைத்தால், அவனைத் திருத்தி நேரான வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவதே ஓர் எழுத்தாளனின் கடமையாகும். அப்படி இருக்கும்போது அவனே குறுக்கு வழிகளில் வாழ முற்பட்டால், அது மன்னிக்க முடியாத குற்றம்!”

“சித்திர புத்திரனாரே! இதற்கெல்லாம் உரிய காலத்தில் உரிய தீர்ப்பினை வழங்குவோம். இப்போது. . . .” என்று இழுத்தார் யமதர்மன்.

“எழுத்தாளரே!” என்று பரமசிவத்தை அழைத்தார்.

பரமசிவத்தார், கைகட்டி, வாய் பொத்தி தர்மராஜாவை நோக்கினார்.

“பூலோகத்திலுள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்வதற்காக, நான் உமக்கு ஒரு சிறு தண்டனை வழங்குகிறேன். உன்னதமான எழுத்துப் பணியைத் தீய வழிகளில் பயன்படுத்தாதிருப்பதற்குத்தான் இத் தண்டனை. . . . ! எழுதுவதற்குப் பெரும் துணையாயிருக்கும் உமது வலது கைப் பெருவிரலை எடுத்துவிடப் போகிறேன்!”

தான் செய்த அக்கிரமங்களைச் சித்திரபுத்திரனார் எடுத்துச் சொன்னபோது, வாழ்க்கை முடிந்தது! என்று பதைத்துத் துடித்துக் கொண்டிருந்த பரமசிவம், இப்போது ஒரு சோகப் பெரு மூச்சை வெளியிறக்கி ஆறுதல் கொண்டார்.

தோளில் தொங்கிய பையை இதுவரை பிடித்திருந்த இடது கையை மெல்லக் கீழிறக்கி, அந்தக் கையால் எழுதுவது மாதிரி அசைவு செய்தார்; எழுதிப் பார்த்தார்.

இதை அவதானித்த யமதர்மராஜன், “இடது கையாலும் எழுதலாம்; தட்டச்சுப் பொறி இருக்கிறது; கணனியும் இருக்கிறது. அவற்றின் மூலமும் எழுதலாம். ஆனால் இது உமக்கு மட்டுமல்ல, ஊருக்குபதேசம் செய்யும் உம் போன்ற போலி எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்கும் அறிவுறுத்தல் செய்வதற்காகத் தரப்படும் அடையாளத் தண்டனை! அதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்!” என்றார்.

விடிந்தபோது பரமசிவத்துக்குத் தலை கனத்தது!

பாராட்டு விழாவுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற உணர்வு அவரை உந்தித் தள்ள, எழுந்து, வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

*

*

*

தனது அன்பான வாசகனும், எழுத்துலகில் நுழையத் துடித்துக் கொண்டிருப்பவனுமான ஒரு கற்றுக்குட்டியுடன், பரமசிவம் புகைவண்டியில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டி.

பாராட்டு விழா நடைபெறவுள்ள பட்டினத்தைச் சென்றடைய இன்னும் சில மைல்களே இருக்க, புகைவண்டி மலையடியோரமாக வளைந்தும் நெளிந்தும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது!

என்ன அற்புதமான காட்சி!

பச்சைப் பசேலென்ற தேயிலைச் செடிகள்! அவைகளுக்கு நடுவே, வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்த தேவதைகள் மாதிரி, தலையில் கொங்காணியும் முதுகில் கூடையுமாக, கொழுந்துகளை இரண்டு கைகளாலும் படக் படக் என்று ஓடித்துக் கூடையை நிரப்பும் பெண் தொழிலாளிகள். அத்தோட்டங்

களுக்கப்பால் தூரத்துக் கொன்றாக நெடி துயர்ந்த மரங்கள் ;
மரங்களுக்கு பின்னணியாய் உயர்ந்தும் வளைந்தும் பரந்
துள்ள பசுமை போர்த்த மலையடுக்குகள். ரயில் பாதை
யோரமும் வேகமாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் கறுப்பன்தைல
மரங்கள் . . . . .

காட்சி கண்களுடாகப் பாய்ந்து அவரை வெறிகொள்ளச்
செய்தது. கலைவெறி! இருக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்து,
திறந்த கதவோரமாகக் கால்களைப் பெட்டி விளிம்பில்
பதித்து, இரு கைகளாலும் கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி,
பசுமை கொப்பளிக்கும் அந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்து
ரசித்துக் கொண்டிருந்தார் எழுத்தாளர் பரமசிவம்.

ரயில் வண்டி ஒரு மலையைச் சுற்றி ஓடிக் கொண்டிருந்
தது. அப்படி ஓடிக் கொண்டிருக்கையில், பரமசிவம் நின்ற
பக்கம் பதிந்ததும் மறுபக்கம் உயர்ந்ததுமாய் அமைக்கப்
பட்ட தண்டவாளத்தில், வண்டி சரிவாய் நகர . . . . .

அந்தோ பரிதாபம்!

அவர் நின்ற வாசற் கதவு படார் எனச் சாத்துப்பட,
நிலையைப் பற்றியிருந்த வலது கை கதவினால் அழுக்கப்
பட்டு, உடல் தள்ளப்பட்டு, பரமசிவம் வெளியே தடாலென
வீழ்ந்தார்.

ரயில் நின்றது! பயணிகள் துடித்துப் பதைத்துக் கீழே
குதித்து, பரமசிவத்தைத் தூக்கி நிமிர்த்தினர்.

நல்ல வேளை! உயிருக்கு ஆபத்தில்லை!

வலது கையிலிருந்து இரத்தம் வழிந்தோடியது.
எப்படியோ, அந்தக் கட்டை விரல் துண்டிக்கப்பட்டு . . . . .

குடை

நண்பர் ஒருவரிடம் செல்வதற்குப் புறப்பட்ட மணியத்தார், வானம் அம்மிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு தன் குடையைத் தேடினார். வழக்கமாக வைக்குமிடத்தில் அது காணப்படவில்லை. வெளியே கதவோரமாக, ஈரம் உலருவதற்காக வைக்குமிடத்துக்கு வந்து தடவினார். அங்கும் இல்லை.

“குடையைக் காணவில்லை. எடுத்தனியே?” என்று மனைவியைக் கேட்டார்.

“நான் உங்கடை கிழட்டுக் குடையை எடுக்கேல்லை. போனடத்தில் எங்கையோ விட்டிட்டு வந்தியட்டியள் போலை. அதுதானை உங்கடை வழக்கம். யோசிச்சிப் பாருங்கோ!” என்று அவள் சற்று மிராய்ப்பாய்ப் பதில் சொன்னாள்.

மணியத்தார் மனைவியைப் பார்க்காமல் வானத்தைப் பார்த்துப் புருவத்தை நெறித்தார். எல்லாவற்றுக்கும் சேர்த்து நடக்குது என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

கிழட்டுக் குடையாம். பழசானால், பாவிக்கக்கூடிய நிலையிலிருந்தாலும் அதை வீசிவிட வேண்டுமாம்.

மனிதனுக்கும் இதே கதிதான்!

குடைத்துணி கொஞ்சம் நிறம் மங்கிவிட்டது. தடைச் சட்டத்தின் விசை சிறிது குன்றியதால் சிலவேளை தானே சுருங்கி மூடும். மற்றப்படி, மழையும் வெயிலும் அதனை அசைக்க முடியாது.

“அப்பா, உந்தக் குடையோடை போகாதையுங்கோ! மற்றவை என்ன நினைப்பினம்?” என்று சொல்லி, வேலை பார்க்கிற அவருடைய மகள், ஒரு புதுக் குடை வாங்கிக் கொடுத்தாள். அவள் சொன்ன நியாயத்தை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ‘பிள்ளையள் வசதியாயிருக்குதுகள், தகப்பன் பழங் குடையோடை திரியிறார்!’ என்று யாரும் நினைப்பதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்ற எண்ணமும் அவர் மனதில் பட்டது.

அதனால் பழங் குடையை ஒரு மூலையில் போட்டுவிட்டு, மணியத்தார் புதுக் குடையோடு வலம் வந்தார்.

பத்து நாட்கள் கடந்து போயிருக்கும்!

வங்கிக்கு ஒரு காசோலையை மாற்றி வரப் போனார். வங்கிக்காரன் காசைக் கொடுக்க, குடையைப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, கொஞ்சம் மிதப்போடு தாள்களை எண்ணிப் பொக்கற்றுக்குள் வைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்.

குடை? இளந்தாரிக் குடை? அது போயே போய்விட்டது! பழையபடி அவர் கையில் கிழட்டுக் குடை! புதுக் குடையைத் தொலைத்த கதையைப் பக்குவமாக மறைத்து, ‘நீங்கள்தான் அதை எங்கையோ கொண்டுபோய்த் தொலைச்சிட்டியள்!’ என்று வீட்டாரின் தலையில் அதைச் சுமத்தினார்.

இப்போ கிழட்டுக் குடையும் போய்விட்டது!

அது எங்கே தொலைந்திருக்கும்? என்று அவர் மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘வயசு போனதாலை ஞாபக சத்தி குறைஞ்சுதான் போச்சு!’ என்று யோசித்தபடியே கால்களை நகர்த்தி, வெளியே நடந்தார்.

‘எங்கை போனனான்? நான் இண்டைக்கு ஒருடமும் போகேல்லை. பகல் மழை பெய்யவுமில்லை!’ என்று முடிவுக்கு வந்தார்.

நேற்று மாலை சாமான் வாங்கக் கடைத் தெருவுக்குப் போனது நினைவுக்கு வந்தது. ஏதோ விசேடமான யாழ்ப்பாணத்துச் சாப்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று, கொஞ்சம் கத்தரிக்காய் வாங்கி வரும்படி கட்டளையிட்டிருந்தாள் அவர் மனைவி. மழை இருட்டிக் கொண்டிருந்த நேரம்தான். குடையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு பொலித்தீன் பையையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட சமயம், “மறக்காமல் ஒரு கறிவேப்பிலைக் கட்டும் வாங்கி வாருங்கோ!” என்று ஓர் உப கட்டளையும் பிறந்தது.

கறிவேப்பிலை என்றால், அதோடு சேர்த்து றம்பை இலையும் கட்டித்தான் விலைப்படும். மணியத்தாரின் மனைவிக்குக் கறிவேப்பிலை, றம்பை இலையிலே பெரும் மோகம்.

உச்சரிப்பு உறவினால், றம்பை இலைக்கு மணியத்தார் அரம்பை என்று பெயர் சூட்டியுள்ளார். அதையொட்டி, மற்றைய தாளிதச் சரக்குகளுக்கும் திருப்பெயர்கள்! கறிவேப்பிலை—மேனகை, றம்பை—அரம்பை, கடுகு—ஊர்வசி, சீரகம்—திலோத்தமை. தேவமாதர்! இந்த நான்கு மாதரும் நடனமாடினால் உணவரங்கம் சுவையரங்கமாகிவிடும் என்பது மணியத்தாரின் கண்டுபிடிப்பு. மனைவியின் சமையற்கலை, இத் தேவதைகளுக்கே அர்ப்பணம்!

அருகிலுள்ள கரகம்பிற்றியா சந்திக்குப் போய், ஒரு கடையில் கத்தரிக்காயும், கறிவேப்பிலை அக்கடையில் இல்லாததால், எதிரிலுள்ள மற்றொரு கடையில் கறிவேப்பிலையும் வாங்கி வந்தார். கத்தரிக்காய் முற்றலாய் இருந்தால் வீட்டில் உபத்திரவம் முற்றும் நிலைக்கு வந்துவிடும். ‘முத்தல் காய்கறிகளை உங்கடை தலையில் கட்டிவிடத் தானே கடைக்காரன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறவன்!’ என்று பாராட்டு நடைபெறும். அதனால், ஒரு கையால் கத்தரிக் காயை நசித்துப் பார்த்து வாங்கி, மறு கையால் பொலித்தீன் பையை விரித்து அதற்குள் போட்டுக் கொண்டு திரும்பியது நினைவுக்கு வந்தது. அப்போதுதான் குடையைக் கீழே வைத்திருப்பேன் என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

‘சரிதான்! குடையை அங்குதான் விட்டு வந்திருப்பேன்’ என்ற முடிவுக்கு வந்தார் மணியத்தார்.

நண்பரிடம் போகும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, அவர், அந்தக் கடை இருக்குமிடத்துக்குப் போனார்.

கடை வாசலை நெருங்கினார். நாலைந்து பேர் சாமான் வாங்கிக் கொண்டு நின்றார்கள். உள்ளே, முன்பக்கமாக ஓர் அம்மாள். அவர் மனைவியாயிருக்க வேண்டும். சாமான் நிறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். வெள்ளைச் சாரமும் நீளக் கைச் சேட்டும் அணிந்த முதலாளி, உள்ளே ஏதோ சாமானை எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். அவரிடம்தான் அன்று கத்தரிக்காய் வாங்கியதை நினைவில் கொண்ட மணியத்தார், மெல்லச் சிரித்தபடி அவரை அணுகினார்.

தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறைச் சிங்களத்தில், “நேற்று என்றை குடையை விட்டிட்டுப் போயிற்றன்....” என்று இழுத்தார்.

“குடை? என்ன நிறம்?” என்று சிங்களத்தில் கேட்ட படியே, மணியத்தாரின் பதிவை எதிர்பாராமல், உள்ளே போய் பூப்போட்ட ஒரு பிறவுண் நிறக் குடையை எடுத்து வந்து காண்பித்தார் கடைக்காரர்.

யாரோ விட்டுவிட்டுப் போன குடை அது! நேர்மை முறுக்கேறிய மணியத்தார் சற்றும் தயங்காமல், “இல்லை. இது என் குடையல்ல, அது கறுப்பு நிறம்!” என்று அழுத்த மாகச் சொல்லி உதடுகளைச் சுளித்தார்.

கடைக்காரர், குடையை உள்ளே வைத்துவிட்டு வந்தார். மணியத்தாரை நெருங்கி, முன்பக்கமாகச் சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள கடையைச் சுட்டிக் காட்டி, “நேற்று அங்கை யாரோ ஒரு கறுப்புக் குடையை விட்டிட்டுப் போயிற்றாங்க. கடைக்காரன் அதை யாருக்கோ காண்பித்துக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான்” என்றார்.

“போங்க, போங்க, போய்க் கேளுங்க!” என்று உற் சாகப்படுத்தினார்.

மணியத்தார் மெல்லத் திரும்பி அந்தக் கடைக்குப் போனார். நேற்றுக் கறிவேப்பிலை வாங்கிய கடைதான் அந்தக் கடை.

இவர் வருவதைப் பார்த்ததும், அந்தக் கடைக்கார முதலாளி, மெல்லத் தலையை நீட்டி முகத்தைக் கேள்விக்குறியாக்கினார்.

மிகத் தாழ்மையான குரலில், தனக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தில் “நேற்று என்ரை குடையை விட்டிட்டுப் போயிற்றன் . . . .” என்று தடுமாறினார் மணியத்தார்.

“அப்படி இங்கை ஒரு குடையுமிருக்கவில்லை!” என்று திடமான குரலில் பதில் அளித்தார் கடைக்காரர்.

“கறுப்பு நிறக் குடை!” என்று மீளவும் விண்ணப்பித்தார் மணியத்தார்.

கறிவேப்பிலைக் கட்டை வாங்கிப் பொலித்தீன் உறைக்குள் வைக்கும் போது, நீட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அந்தறம்பைத் தேவடியானை மடக்கி உள்ளே தள்ளுவதற்காகக் குடையைக் கீழே வைத்தது துல்லியமாக நினைவில் வந்தது.

வந்தும் என்ன? தெளிவுபடுத்திச் சொல்லச் சிங்களம் தெரியாது. தெரிந்தாலும் அதை அழுத்திச் சொல்லிக் காரியத்தைச் சாதிக்கக் காலம் கெட்டுப் போய்க் கிடக்கிறது. போனால் போகட்டும்! என்று அவர் திரும்பி வந்தார்.

“என்ன? குடை தரவில்லையா?” என்று கேட்டார் முதலாவது கடைக்காரர்.

“அங்கை இல்லையாம்!” என்றார் மணியத்தார்.

அவ்வளவுதான்! வெளியே வேகமாகப் பாய்ந்து அந்தக் கடைக்குப் போனார். ஆத்திரக் குரலில் அவரிடம் ஏதோ கேட்டார். மணியத்தாரும் பின் தொடர்ந்தார்.

அவர் ஏதோ பதில் சொல்லிவிட்டு, இவரைத் திரும்பிப் பாராமலே உள்ளே போனார். வியாபாரம் மந்தம்; கடையில் ஆட்களும் இல்லை.

அவற்றை விளங்கிக் கொள்ள மணியத்தாருக்கு எவ்வித சிரமமும் ஏற்படவில்லை. 'இங்கை அப்படியான குடையெதுவும் விடப்படவில்லை' என்பதுதான் அதன் தார்ப்பரியம்.

வந்த கடைக்காரர், அந்த இடத்திலேயே நின்றபடி கையைக் காட்டிக் காட்டி ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். மணியத்தாருக்கு அது பெரும் சங்கடமாய் இருந்தது.

மணியத்தாரை விடக் கடைக்காரருக்குப் பத்துப் பதினைந்து வயது குறைவாக இருக்கும். அந்தக் கணத்தில், அவர் ஒரு தம்பி மாதிரி என்கிற உணர்வு, மணியத்தாரை உந்தித் தள்ளியது.

தனது வலது கையால் அவரைத் தாவிப் பிடித்து முன் தள்ளி நடக்கச் செய்து, "குடை போனால் காரியமில்லை. அதுக்காகச் சண்டை பிடிக்காதீங்க!" என்று சொல்லி, அவரது கடை வரை கூட்டி வந்தார்.

"உள்ளே போங்க! உங்க யாவாரத்தைக் கவனியுங்க!" என்று அன்பு ததும்பக் கூறினார்.

கடையிலிருந்த வாடிக்கையாளர் மட்டுமல்ல, மற்றைய கடைகளிலிருந்த அனைவருமே முகத்தில் கலவரக் குறியோடு அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். அவர் மனைவியும், பழக்கதோஷ உணர்வோடு அவரை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கடைக்காரர் உள் நுழைந்தார். "குடை அவனிடம்தான் இருக்கு. நேற்று அதை என் கூட்டாளிக்குக் காட்டிக் கதைச் சூக் கொண்டிருந்தான். இப்ப இல்லையெண்டு சொல்லுறான். ராஸ்கல்!" என்று முன்னால் நின்ற வடிக்கையாளர்களிடம் சொல்லிவிட்டு, "சரி, உங்களுக்கு என்ன வேணும்?" என்று கேட்டு வியாபாரத்தைத் தொடங்கினார்.

"எனக்காக வந்து கேட்டதற்கு மிகவும் நன்றி! தயவு செய்து சண்டை பிடிக்காதீங்க! அதுவும் பழைய குடை.

நான் போயிட்டு வாறன்!" என்று சொல்லிவிட்டு மணியத்தார் நடக்கத் தொடங்கினார்.

தன் வியாபாரத்தையும் விட்டு, அயற் கடைக்காரனுடன் சண்டை பிடிக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்தையும் விட்டு, இந்த மனுஷன் பாடுபடுகிறானே.... தன் இனத்தவன் என்றால் பிரச்சினையும் இல்லை.... தமிழன் என்றதும் வெறுப்புணர்வுடன் முகத்தைத் திருப்பிச் செல்லும் துர்ப்பாக்கிய நிலை தோன்றிய இந்நாட்களில், இந்த உத்தமனின் தூய உள்ளத்தையும் சத்திய வேட்கையையும் எண்ணி வியந்தவாறே வீடு சென்றார்.

*

*

*

இரண்டு தினங்கள் கழித்து, திரும்பவும் மணியத்தார் அக் கடைத் தெருவுக்குப் போனார்.

'கமகே குறொசறில்' என்ற அந்தக் கடையை நெருங்கும் போதே, அவர் மனம் தன்னையறியாமல் பெருமை கொண்டது. ஆனாலும் அந்தக் கடையில் அவர் சாமான் எதையும் வாங்கவில்லை. மீன் வாங்குவதற்கு அந்தக் கடையைத் தாண்டித்தான் செல்ல வேண்டும்.

என்றாலும், கடையை அண்மித்ததும் நடையைத் தளர்த்தி, நின்று, கடைக்காரரைப் பார்த்து நன்றிப் பெருக்குடன் சிரித்தார்.

வழக்கம்போலக் கடையில் சாமான் வாங்கச் சனங்கள் குழுமி நின்றார்கள். அவர்களுக்கு அதை இதை எடுத்துக் கொண்டிருந்தவர், மணியத்தாரைக் கண்டதும், "வாங்க!" என்று உரிமையோடும் கட்டாயத்தோடும் கூப்பிட்டார். மணியத்தாரும் மெள்ள வாசற் பக்கம் போனார்.

"குடை அம்பிடவில்லையா?"

மணியத்தார் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே, "அதை விடுங்க. அந்த மனுஷன் இல்லையெண்டு சொல்லுறார். இதுக்கு மேலை என்ன செய்யிறது?" என்று சலித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

கடையில் அவர் மனைவியும் இல்லை. வாடிக்கையாளர் அவர் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். 'குடையை' நீங்க அங்கைதான் விட்டிட்டுப் போனீங்க. நீங்க போன கையோடை, அதை ஒரு மனுஷனுக்குக் காட்டிக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான். படுவா, இப்ப இல்லையெண்டு சொல்லுறான். . . .

“அந்த மனுஷன் இங்கை வாறவர். அவர் வரட்டும். அவரிடம் சொல்லி அந்தக் குடையை நான் வாங்கித் தருவன்.”

என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர், திடீரென மணியத்தாரின் பின் பக்கமாக ஆச்சரியத்தோடு விழிகளை நிமிர்த்திப் பார்த்து, “ஆ! இங்கை அவரே வந்து நிற்கிறாரே..!” என்று சொல்லிவிட்டு, பதற்றமெதுவுமில்லாமல், “அன்றைக்கு ஒரு குடையைக் காட்டி, யாரோ விட்டிட்டுப் போயிற்றாங்க என்று சொன்னானே அந்தப் பயல். இவர்தான் அந்தக் குடைக்காரர். போய்க் கேட்டால் இல்லையென்று சொல்லிறான். . . .” என்று மெதுவான குரலில் சொன்னார்.

மணியத்தார் திரும்பிப் பார்த்தார். ஆறடி உயரமிருக்கும். வாட்டசாட்டமான தோற்றம். காற்சட்டையும் நீளக்கைச் சேட்டும் அணிந்திருந்தார். முகத்தில் கம்பீரம்.

கடைக்காரர் சொன்னதுதான் தாமதம். மணியத்தாரின் தோளில் கையை வைத்து அழைத்துக் கொண்டு, மற்றக் கடைக்காரரிடம் போனார் அவர்.

மணியத்தாரின் தோளிலிருந்த கையை எடுத்து, “அந்தக் குடை இவருடையதாம், அதைக் கொடுங்க!” என்றார்.

பேச்சு மூச்செதுவுமில்லை. உள்ளே போய்க் குடையொன்றை எடுத்து வந்து அவரிடம் கொடுத்தார்.

குடையை வாங்கி அவர் மணியத்தாரிடம் கொடுத்தார். “இதுதானா உங்க குடை?” என்று வினவினார்.

“ஆம்!” என்று மணியத்தார் பதில் சொன்னார். அவருடைய பழசாய்ப் போன கறுப்புக் குடையேதான். கிழட்டுக் குடை!

வந்த மனிதர், அவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து முதலாவது கடைக்காரரிடம் விட்டார். அவர் முகமெல்லாம் பிரகாசமாகச் சிரித்தார். இருவரும் சிரித்தனர். பெற்றுக் கொடுத்த பெருமிதச் சிரிப்பு!

மணியத்தாருக்குக் குடை கிடைத்தது பெரிதாகப்படவில்லை. அந்த இரு பெரு மனிதர்களினதும் செயல், மனதைத் திளைத்துப் பூரிப்படையச் செய்தது! முதலில், தன்னை அழைத்துப் போய்க் குடையைப் பெற்றுக் கொடுத்தவருக்கு நன்றி தெரிவித்தார். பின் கடைக்காரருக்கு “மிக மிக நன்றி!” என்று சொல்லி விடை பெற்றார்.

கடையில் நின்ற வாடிக்கையாளர்கள், ஓர் அக்கிரமச் செயல் தடுக்கப்பட்ட உணர்வோடும் தர்ம நிறைவோடும் அம் மூவரையும் பார்த்து மகிழ்வெய்தினார்கள்.

திரும்பப் பெற்றது, மழைக்கும் வெயிலுக்கும் பிடிக்கும் ஒரு சாதாரண குடைதான்! ஆனால், சத்தியக் குடையைப் பிடித்து, அக்கிரமம் என்ற வெயிலையும், இனவெறி என்ற கொடு மழையையும் தடுத்து, அதனைப் பெற்றுக் கொடுத்த மானுடச் சிறப்பினை எவ்வளவு போற்றினாலும் தகுமன்றோ!

இரட்டை 'சல்யூட்'

தோட்டப் பாடசாலையில் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர் ஒருவர், மனைவியின் சுகவீனத்தின் காரணமாக, இரண்டு வார லீவு பெற்றுக் கொண்டு ஊருக்குப் போனார். துரதிஷ்ட வசமாக, ஊரில் மற்றும் பல தொல்லைகள் ஏற்பட்டதனால், மேற் கொண்டும் இரண்டு வாரம் லீவு எடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஆசிரியர் ஊருக்குப் புறப்பட்டபோது, தோட்டத்துரை அங்கு இருக்கவில்லை. அந்த வெள்ளைக்கார இளைஞர், தனது திருமணத்துக்காக இங்கிலாந்துக்குச் சென்றிருந்தார். கணக்கப்பிள்ளையே ஆசிரியருக்கு லீவு அனுமதித்தார். துரை தோட்டத்தில் இல்லை என்ற துணிவில்தான், மேலும் இரண்டு வாரம் நிற்க முடிந்தது.

மொத்தமாக ஒரு மாத லீவுக்குப் பின், ஆசிரியர், தன் உபயோகத்திற்கு வேண்டிய நல்லெண்ணெய், அரிசிமா, கருவாடு ஆகியவற்றுடன், கணக்கப்பிள்ளைக்கும் 'நன்றிக் கடன்' தெரிவிப்பதற்காகப் புளுக்கொடியல், பனங்கட்டி, பருத்துறை வடை முதலிய 'சீர் வரிசை'களுடன் தோட்டத் துக்குப் புறப்பட்டார்.

ரயில் பிரயாணம் முடிந்து, பஸ்ஸினால் செல்ல வேண்டிய தூரத்தையும் கடந்து, வளைந்து வளைந்து செல்லும் மலைப் பாதையில் ஏறிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு கையில் உடுப்புப் பெட்டி; மறு கையில் சீர்வரிசைப் பொருட்கள் நிறைந்த பெட்டி; தோளிலும் பை ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது! அந்தி வெயில் நேரத்தில் பிரயாணக் களையும், வீட்டு நினைவும், பாடசாலையை மாதக் கணக்காக மூடி வைத்துவிட்ட பயமுமாக நடந்து கொண்டிருந்த அவரது

செவியில், மலைப் பாதையின் இறக்கத்தில், கார் ஒன்று இரைந்து வழக்கி வரும் சத்தம் கேட்டது. பழக்கமான சத்தம். கூர்ந்து பார்த்தார். கறுப்பன் தைல மரங்களின் அடர்த்தியில் மறைந்து மறைந்து வரும் காரைப் பார்த்ததும் அவருக்கு நடுக்கம் எடுத்தது. அது துரையின் மைனர் கார்!

‘அடப் பாவி! கல்யாணத்துக்குப் போய் இத்தனை வேளையில் திரும்பிவிட்டானே!’ என்று நினைப்பதற்குள், கார் காலடியில் வந்து விட்டது! பொன்னிறக் கூந்தல் காற்றில் அலையும் நீல விழிக் கோல மயிலை அணைத்தபடி, ஒற்றைக் கையால் காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது துரைதான்!

அசந்து போனார் ஆசிரியர்! நெஞ்சு படபடத்தது. கைகளிலிருந்த பெட்டிகளைக் கீழே போட்டு விட்டு, இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி ‘சல்யூட்’ அடித்தார்.

“தாங்க யூ!” இருவர் குரலும் இணைந்தே ஒலித்தன. அப்புறம் அவர்கள் ஓடி மறைந்தனர். வெகு நேரம் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு ஆசிரியர் தன் விடுதியை யடைந்தார்.

மறு நாள் பாடசாலை ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஆசிரியர் வந்த செய்தி ‘லயன்’களுக்குப் பரவி விட்டது. பதினைந்து இருபது பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு வந்தும் விட்டார்கள். ஒரு மாதமாகத் தூசி படிந்த வாங்கு மேசைகளைத் துடைத்துக் கட்டடத்தைக் கூட்டிப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தோட்டத் துரையின் பங்களாப் பொடியன், “வாங்க ஸார், சுகமா? மிச்சம் நாளா நின்னுட்டிங்களே!” என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தான். ஆசிரியர் பதில் சொல்வதற்கு கிடையில், “துரை, இதைக் கொடுக்கச் சொன்னாங்க!” என்று அவர் கையில் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான்.

ஆசிரியருக்குத் திக் கென்றது. தான் நிற்கும் பூமி பிளந்து உள்ளே இறங்குவது போலிருந்தது. 'சந்தேகமென்ன? வேலை நீக்க நோட்டீஸ் தான்! வந்ததும் வராததுமாகத் துரை வேறு எதைத்தான் எழுதப் போகிறான்?'

பட பட வென்று நடுங்கும் கரங்களால் கடிதத்தைப் பிரித்தார். பதற்றத்தில், உள்ளேயிருந்த கடிதம் வெளிவரத் தயங்குவது போலிருந்தது அவருக்கு. சிரமத்தின் பேரில் எடுத்துப் பிரித்தார்.

கடித மடிப்புக்குள் ஐம்பது ரூபா நோட்டொன்று மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்டதும், அவர் சந்தேகம் உறுதியடைந்தது. 'சரிதான்; இந்தப் பணத்தைத் தந்து கை கழுவி விடுகிறார்!'

சமாளித்துக் கொண்டு கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தார். ஆங்கிலத்தில் அழகாக டைப் செய்யப்பட்டு, அடியில் துரை கையெழுத்திட்டிருந்த அக் கடிதத்தின் வரிகள்:

'துரைசானிக்கும் சேர்த்து இரண்டு சல்யூட்கள் அடித் தையிட்டு அவருக்கு மிகவும் சந்தோஷம். அவர், தன் அன்பைத் தெரிவிப்பதற்காக இந்தப் பணத்தைத் தங்களுக்கு அனுப்பியுள்ளார்.'

அரும்புகள்

பொழுது விடிகின்றது!

உலகைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதே குறிக்கோளாகப் பகலவன் எழுகின்றான்.

ஏழு மணியாகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

வீட்டிலுள்ள எல்லோரும் எழுந்து தத்தமது அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மதுவும் விதுவும் இன்னும் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

அம்மா, தான் வேலை செய்யும் 'வாட்டர் போர்ட்' அலுவலகத்துக்குச் செல்வதற்காக வேளையோடு எழுந்து, துணிமணிகள் துவைத்தலம்பிக் குளிக்கின்றா.

அம்மம்மா காலை உணவு தேடுகின்றா.

பெரியம்மா வீடு வாசல் கூட்டுகின்றா.

சித்தி படிக்கின்றா.

தாத்தா பத்திரிகை வாசிக்கின்றார்.

பாடசாலை நாளாதலால், மதுவும் விதுவும் இன்னும் படுக்கையை விட்டு எழும்பவில்லை.

இருவரும் பாலர் பாடசாலைக்குப் போகிறவர்கள்.

அம்மா எழுப்புகிறா.

இருவரும் முரண்டு பண்ணிக் கொண்டு எழும்புகிறார்கள்.

“இண்டைக்கு ஸ்கூலுக்குப் போவேண்டாமம்மா!” என்கிறாள் மது.

“நானும் போகேல்லை!” என்கிறான் விது.

பாலர் பாடசாலையில் ஏதோ ஒவ்வாமை நிலவுகின்றது. அலுப்புத் தட்டுகின்றது. அதன் பிரதிபலிப்புத்தான் இந்த மறுப்புகள்.

“அங்கை ரீச்சர்மார் காணாது. ஒரு ரீச்சர் லீவிலை போட்டா. எல்லாப் பிள்ளையளையும் ஒரு ரீச்சர் பாக்கிற தெண்டால் முடியிற காரியமே? பிள்ளையளுக்கு அன்பு அனுசரணை இல்லை. அதுதான் பிள்ளையள் பின்னடிக்குதுகள்.” தாத்தா சொல்கிறார்.

“வித்தியாசம் வித்தியாசமான வயதுப் பிள்ளையள். ரீச்சர் பெரிய பிள்ளையளோட மினக்கெட்டால் சின்னப் பிள்ளையளைக் கவனிக்க ஆள் இல்லை. அதுகளுக்கிடையிலை சண்டையும் சச்சரவும். அதுதான் அதுகளுக்கு வெறுப்பு.” இது அம்மம்மாவின் அனுபவக்குரல்.

“இண்டைக்குப் பெரியப்பாட்டைப் போறம். அண்ணா மாரோட விளையாடோணும். அங்கை இந்துக் குட்டியும் வருவா. முரளி மாமா கோல்பேசுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போக வாறன் எண்டும் சொன்னவர்” என்று ஆசை வார்த்தை கூறிப் பெற்றதாய், இருவருக்கும் முகம் கழுவி விடுகிறாள்.

சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தார்கள்.

மதுவுக்குப் பக்கத்தில் அம்மம்மா.

விதுவுக்குப் பக்கத்தில் தாத்தா. அம்மப்பாதான் தாத்தா.

மது, சொதியும் சிறிது சம்பலும் சேர்த்து இடியிப்பம் சாப்பிடுகிறாள்.

விது, ஜாமுடன் பாண் சாப்பிடுகிறான்.

இரு பாத்திரங்களில் அரை அவியல் முட்டை இருக்கின்றது. விதுவுக்கு முட்டை என்றால் கொள்ளை ஆசை.

“தாத்தா, முட்டை தனியத் தாத்தா.”

“சரி, பாணைச் சாப்பிட்டதும் தின்னுவம்!” தாத்தா சொல்கிறார். விதுவின் முகத்தில் மலர்ச்சி.

“எனக்கு முட்டை வேண்டாம் தாத்தா.” மதுவின் வேண்டுகல்.

“முட்டை சாப்பிட வேணும் கண்ணம்மா. சாப்பிட்டாத்தான் பெரிய ஆளா வரலாம்.”

ஒரு மாதிரிச் சாப்பிட்டு முடிகின்றது.

உடுப்புகள் அணியும் படலம்.

பாலர் பாடசாலையின் பெயர் அச்சிடப்பட்ட வெண்ணிற மேலங்கியுடன், கரு நீல வர்ணத்தில் மதுவுக்குப் பாவாடையும், விதுவுக்கு அரைக் கால்சட்டையும்.

உடுப்பு அணிந்து சப்பாத்தும் போட்ட பின், எங்கிருந்தோ உற்சாகம் வந்து விடுகின்றது. இருவரும் ஸ்கூலுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகிறார்கள்.

பச்சை வர்ண வெல்வெற்றில் ‘டைனோசர்’ உருவமைக் கப்பட்ட பைகள் இரண்டு. அப்பா வாங்கி அனுப்பியவை. அந்தப் பைகளுக்குள்ளே, ஒவ்வோர் எழுத்துக் கொப்பி, ஒரு பெட்டிக்குள் பென்சிலும் அழி இறப்பரும். மற்றொரு வட்டப் பெட்டிக்குள் ஒரு பிஸ்கட், கொஞ்சம் டிப்பிடிப். அத்துடன் குடிபானப் போத்தல் ஒன்று. அதற்குள் ஃபன்ரா.

சிறிது காலம் இருவரும் இந்தப் பைகளை முதுகில் சுமந்து கொண்டு, குடிபானப் போத்தல்களைக் கைகளில் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

பெரும் இடைஞ்சல்! கைகளை நெஞ்சோடு பிணைத்துக் கொண்டு ஆட்டம் அசைவின்றி நடக்க வேண்டும். அதனால் அவற்றைத் தாத்தாவிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சுயாதீனமாக ஆடி அசைந்து, கதை பேசிக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

தாத்தாவின் ஒரு கையிலேயே இரண்டு டைனோசர் பைகளும், இரண்டு குடிபானப் போத்தல்களும்! அவர் படித்த காலத்தில், டைனோசர் அல்ல சாதாரண பையே

இல்லை. குடிநீர்ப் போத்தலுமில்லை. பெரிய வகுப்பு படித்த காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும், புத்தகங்கள், கொப்பிகளை அடுக்கித் தோளில் சுமந்து கொண்டு நடந்தார். அந்தக் காலத்தில் பை காவாததற்குத் தண்டனையாக, இப்போது ஒன்றுக்கு இரண்டாகக் காவிக்கொண்டு நடக்கிறார்.

வலது கையால் விதுவின் ஒரு கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வழி நடத்துவார். ஆனால் அவனோ, கையைப் பறித்து, இரு கைகளையும் வீசி வீசி நடப்பான். சண்டியன் நடை.

மது அம்மம்மாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்கிறார். அணுவளவும் லயப்பிசகில்லாத லளித நடை; மென்னடை!

வழியில் கேள்விமேல் கேள்விகள்! இந்தத் தண்ணி எங்கையிருந்து வருகுது? எங்கை போகுது? அது ஏன் அப்படி? இது ஏன் இப்படி? என்றவாறு.

தாத்தா எல்லாவற்றுக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டு நடக்கிறார்.

* * *

கூப்பிடு தூரத்தில்தான் பாலர் பாடசாலை.

விது திடீரென்று ஓடி, வீதிக் கரையோரம் மலர்ந்து தலை நீட்டும் பூக்களைப் பிடுங்குவான். உயரத்தில் உள்ள வற்றைத் தாத்தா பறித்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

அதே மாதிரி மதுவுக்கு அம்மம்மா.

போனவுடன், ரீச்சர் மிஸ்ஸுக்கு அவர் கைகளில் மலர் கொடுக்க வேண்டுமாம்!

புற் செடிகளின் மேலாகப் பறந்து திரியும் அழகிய வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப் பிடிக்கவும் ஓடுவார்கள்.

வீதியின் குறுக்கே வெள்ளை மையினால் சிங்களத்தில் புத்தாண்டுக்கு நல்வரவு கூறி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

திடீரென்று தாத்தாவின் கையிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு நடு ரோட்டுக்கு ஓடி, குனிந்து, வலது கைச் சுட்டு விரலினால் சுட்டி, உரத்த குரலில்—

“ஆனா ஊனா கூனா ஆவன்னா மானா . . . .” என்று வாசிக்கின்றான் விது.

ஐனாதிபதித் தேர்தல் காலம்!

சுவர்களில் நிறையப் படங்கள் ஒட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆளுமை மிக்க, உயிர்ப்பு நிறைந்த சிரிப்போடு காணப்படும் ஓர் அம்மாளின் உருவப் படம், மதுவின் உள்ளத்தைத் தொட்டுக் கிளர்ச்சியடைய வைக்கின்றது.

உரத்த, கலகலப்பான குரலில், மது அந்த அம்மாளின் பெயரை உச்சரிக்கின்றாள்; மீண்டும் மீண்டும் மீட்டுகிறாள்.

தெருவில் போகிற வருகிற சனங்கள் அவளைப் பார்த்து, ஆனந்த மயமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு போகின்றார்கள்.

சிலர், அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளிக் கொண்டும் செல்லுகிறார்கள்.

விதுவுக்கு ‘ஆணியம்’ தலை தூக்குகின்றது.

சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த சாகஸச் சிரிப்போடு கூடிய ஓர் ஆண் மகனின் படத்தைப் பார்த்து, அதற்குரியவரின் பெயரை மெலிந்த குரலில், சற்றே அடக்கமான தோரணையில் உச்சரிக்கின்றான்.

மரணம் என்றால் என்ன? கொலை என்றால் என்ன? எனையும் புரிய முடியாத பிஞ்சு, படத்தைப் பார்த்துக் குரல் எழுப்புகின்றது.

அதைக் கேட்டும் சனங்கள் சிரித்துக் கொண்டு போகின்றார்கள்! அவன் கன்னத்திலும் கிள்ளுகிறார்கள்.

பாடசாலை நெருங்குகிறது! பிடித்திருந்த தம் கைகளை விடுவித்துக் கொண்டு, இரு கைகளையும் மேலும் கீழும் வீசி வீசி உஷாருடன் நடக்கிறார்கள். அங்கு நண்பர்களைச் சந்திக்கப் போகும் உற்சாகம்!

கேற்றுக்குள் நுழைந்ததும், டைனோசர் பைகள் இரண்டையும் தாத்தாவிடமிருந்து விது வாங்குகிறான். குடிபானப் போத்தல்களை மது வாங்குகிறான்.

இருவரதும் குரல்கள் மெல்லக் கீழிறங்கித் தடுமாறுகின்றன.

“வீட்டை போய்த் தண்ணி குடிச்சிட்டு வாங்க தாத்தா!” என்று விது அப்பீல் பண்ணுகிறான். மது கண்களால் கோரிக்கை....

“கட்டாயம் தண்ணி குடிச்சிட்டு ஓ ஓ..ஓடி வருவன்!”

பாடசாலையில் சேர்ந்த ஆரம்பத்தில், தாத்தாவும் அம்மம்மாவும் ‘எங்கே தங்களை விட்டுப் பிரிந்து விடுவார்களோ?’ என்ற அச்சத்தில் இருவரும் சினுங்க, ‘தாத்தா வீட்டை போய்த் தண்ணி குடிச்சிட்டு ஓ..ஓடி வந்திடுவன்’ என்று சொன்ன நம்பிக்கை மந்திரம்.

மாதங்கள் பல கடந்த பின்னும் அந்த மந்திரத்தை ஓத வேண்டியுள்ளது.

தாத்தா குனிந்து இருவரது கன்னங்களையும் வருடி முத்தம் கொடுக்கிறார்.

அம்மம்மாவும் அப்படியே செய்கிறா.

தாத்தா பாய்! அம்மம்மா பாய்!—விது

பாய் ராஜா! பாய் மது!—தாத்தா

அம்மம்மா பாய்! தாத்தா பாய்!—மது

பாய் கண்ணம்மா! பாய் விது!—அம்மம்மா

மத்தியானத்தில் தாத்தா தனியே வந்து, இருவரையும் ஓட்டோவில் அழைத்துப் போகிறார்.

*

*

*

மதுவும் விதுவும் இரட்டையர்கள். ஆணும், பெண்ணும்! மன்னிக்கவும். பெண்ணும் ஆணும்! பெட்டைக் குட்டிக்குப் பெயர் ஜெயமதுஷா. பெடியனுக்குப் பெயர் ஜெயவிதுஷன்.

பெயர்களின் முன் பகுதி பின் பகுதிகள் அன்பு வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போய், மது-விது என்று குறுகிவிட்டன.

மதுவின் குறுகுறுத்த விழிகளைப் பார்த்து தாத்தா, கண்அம்மா என்று அழைத்தார். காந்தித் தாத்தாவின் காதுகளைக் கொண்டு பிறந்த விதுவின் அடக்கமான ஆளுமையைக் கண்டு, அப்பன் என்று கூப்பிட்டார். தங்கப் பவுண், தேவதை, தங்கஜாஜா, ஜென்ரில்மன் என்று இன்னும் எத்தனையோ செல்லப் பெயர்கள். . . .

பூமித்தாயின் மடியில் வந்து விழுந்த நேரப்படி, இருவருக்கு மிடையில் பத்தொன்பது நிமிஷ வித்தியாசம். மது சுமாரான வளர்ச்சி. விது சற்று உயரக் குறைவும், மெலிந்த தோற்றமும். இந்த உருவ வித்தியாசத்தின் காரணமாகவோ என்னவோ, தான் சண்டியன் என்று சொல்லிக் கையை உயர்த்தி மடக்கிக் காட்டுவான். 'பொடிபில்டர்' என்றும் சொல்வான்.

இசைக் குயில் வசந்த குமாரியின் கவர்ச்சிக் குரலில் பாரதியின் 'சின்னஞ் சிறு கிளியே கண்ணம்மா' என்ற பாட்டு ஒருநாள் நேடியோவில் போனது. தாத்தா, கண்ணம்மாவைக் கூப்பிட்டு, "இதோ, உன் பாட்டு!" என்று அவளைக் கேட்க வைத்தார்.

ஆழ்ந்த கவனத்தோடு, மனம் ஒன்றி அந்தப் பாட்டை மது ரசித்துக் கேட்டாள்.

பின்னர் அடிக்கடி, "தாத்தா, கண்ணம்மாப் பாட்டு வேணும்" என்று கேட்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

தாத்தா, கமலினி அன்ரி மூலம் அந்தப் பாட்டைப் பதிவு செய்து கொண்டு வந்தார்.

ஒரு பிள்ளைக்கு மட்டும் ஒரு பாட்டைப் பதிவு செய்து கொண்டு வந்து போட்டால் மற்றப் பிள்ளை ஏங்குமே. . . . மனம் பாதிப்படையுமே. . . . அதனால் விதுவுக்கும் ஒரு பாட்டுப் பதிவு செய்து கொண்டு வந்தார்.

அது, 'தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை'

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் உள்ளந்தான்
கள்வெறி கொள்ளுதடி' என்று ரேடியோவில் ஒலிப்பதிவு
நாடா போகும்.

தாத்தா மதுவை முத்தமிட்டுக் கொண்டே தானும்
பாடுவார்.

'கல்வெரி கொல்லுதடி' என்று மது சொல்லும் போது
மழலைத் தேன் சொரியும்.

'நான் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை' என்று விது
சொல்லுவான்.

'தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்-பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்'
என்று ரேடியோவில் போகும்.

"நான் பறிக்க மாட்டன்!" என்று விது சொல்லுவான்.

அவன் உடுப்பு, உணவு விசயத்தில் பெரிய மாமா மாதிரி
மிகவும் நுணுக்கம். மற்றொருவரின் உடையை-கைமாறுத
லாக மதுவுடைய ரீ-சேட்டைக் கூட அணிய மாட்டான்.
அதே மாதிரி, மதுகடித்த அப்பிளைக் கூட உண்ண மாட்
டான்.

புல்லாங்குழல் கொண்டு வருவான் என்ற அடியைத்
தொடர்ந்து, குழலோசையைக் கேட்டதும், "புல்லாங்குழல்
வேணும்" என்று இருவரும் கோரிக்கை வைத்தார்கள்.
புல்லாங்குழல்கள் இரண்டு வந்தன.

மாயக் கண்ணன் குழல் ஊதுவதைப் போல, இடது
பாதத்தை வலது பாதத்திற்குப்பால் வைத்து, குழலை இரு
கைகளாலும் பற்றி வலது பக்கமாகப் பிடித்தபடி....

அம்மம்மா அபிநயம் செய்து காட்டினா.

விதுஷ்னிடம் அந்த அபிநயம் வந்தது! குழலோசை வர
வில்லை. கோலமே போதுமே-

“குழலூதும் கண்ணனுக்கு
குறை ஏதும் வருவதுண்டோ?”

என்று அம்மம்மா கை தட்டிப் பாடுகின்றாள்.

* * *

தாத்தா ஒரு சுத்தியலையோ குறட்டையோ எடுத்து,
ஒரு ஆணியை அடிக்க அல்லது சைக்கிளில் ஒரு நட்பைப்
பூட்ட முற்பட்டாரென்றால் அவ்வளவுதான்!

விதுஷன் அவ்விடம் வந்து விடுவான். ஆணியை எடுத்துக்
கொடுப்பான். அல்லது சாலியைத் தானே எடுத்துப் பூட்ட
முற்படுவான். அந்த வேலையென்றால் கொள்ளை ஆசை
அவனுக்கு. அதனால், பிளாஸ்ரிக்சில் செய்த ஆயுதப்
பொருட்கள் நிறைய இருந்தன அவ்விடம்.

“நான் மெக்கானிக் தாத்தா!” என்பான்.

“படிச்சு இஞ்சினியராய் வர வேணும்!” என்பார் தாத்தா.

“இஞ்சினியராய் வந்து மெக்கானிக் வேலை செய்யிறன்
தாத்தா.”

“வெரிக்குட்! இஞ்சினியர் எண்டால் மெக்கானிக்
தானே!”

“மது டொக்டருக்குக் படிக்க வேணும்!” இது அம்
மம்மா. குடும்பத்திலுள்ள மூத்தோர் எல்லோருக்கும் அடி-
மனதிலிருக்கும் ஆசைகள்!

“நான் குசினி வேலைதான் செய்வன்!” மது, தும்புத்
தடியினால் தளத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு சொல்வாள்.

“டொக்டராய்ப் படிச்சு குசினி வேலையும் பாக்கலாம்.
வீடு கூட்டுற வேலையும் செய்யலாம். அம்மம்மாவுக்கு
காய்ச்சல் வரேக்கை ஊசி போட வேணும்!” என்று தாத்தா
சொல்கிறார்.

“சரி, தாத்தா!”

மாலை வேளையில் ரூபாவாஹினியில் செய்தி போய்க்
கொண்டிருக்கின்றது.

சாந்தசொருபியான மது, எங்கிருந்தோ ஓடி வந்து தொலைக்காட்சிப் பெட்டிக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து கொள்கிறாள்.

“விதோ! ஓடிவாங்க, வெண்புறாப் பாட்டு!” என்று விதுவைக் கூப்பிடுகிறாள். விதுவும் வந்து அக்காவுக்குப் பக்கத்தில் அமருகின்றான். செய்தி முடிவுற்றதும்—

‘வெள்ளிச் சிறகடிக்கும் வெண்புறாவே!’ பாட்டு கணீர்க் குரலில் ஒலிக்கின்றது.

வெள்ளைப் புறாவொன்று அங்கு மிங்குமாகக் கழுத்தை வளைத்துக் கரிய விழிகளால் கூர்மையாகப் பார்த்துவிட்டுப் பறக்கத் தொடங்குவதிலிருந்து, சகல காட்சிகளையும் மது ஆர்வத்தோடு இமை கொட்டாமல் பார்க்கிறாள். பாட்டின் அடிகளைக் குமுறும் உணர்வுடன் முணுமுணுக்கிறாள்.

குண்டு வெடித்துப் பயங்கரமாகச் சிதறும் போது காதுகளைப் பொத்துகிறாள். துப்பாக்கியுடன் ஓடும் பட்டாளத்துக்காரனைப் பார்த்து உடம்பைப் பின் எடுக்கிறாள். பரிதவித்து ஓடும் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அனுதாப உணர்வுடன் நோக்குகிறாள். மூக்கில் வழிந்து காய்ந்த சளியை ஈக்கள் மொய்க்க, பச்சைக் குழந்தையொன்று, தாயின் சுருங்கிய முலையைச் சூப்பிக் கொண்டிருப்பதைத் தலையை முன்னே நீட்டி, ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறாள்.

எல்லாத் துயரங்களையும் கடந்த மணிச் சிரிப்புடன், கிணற்றில் நீர் அள்ளும் அண்ணாவைப் பார்த்துத் தானும் சிரிக்கிறாள். இறுதியில், வெண்புறா வானில் வட்டமிட்டுப் பறக்கின்றது.

நெல்லில் மணி பொறுக்கும் வெண் புறாவே

இன்னும் நேரம் வரவில்லையோ வெண்புறாவே

இன்னும் நேரம் வரவில்லையோ வெண்புறாவே!

மதுவும் சேர்ந்து முணுமுணுக்கிறாள்.

இந்தப் பாட்டை எழுதிய ஷம்ஸ் அங்கிள் ஒருநாள் காத்தாவிடம் வந்தார். அப்போது இந்தப் பாட்டுப் பிரபல

மாகவில்லை. பிரபலமாகி, மதுவும் அப்பாட்டுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்திருப்பதை அறிந்திருந்தால், அந்த அங்கள், மதுட்டியை அள்ளி முத்தமழை பொழிந்திருப்பார்.

பாடசாலையில் வருடாந்தக் கொண்டாட்டத்துக்குக் கலை நிகழ்ச்சிகள் தயாரித்தார்கள். 'ராஜா சின்னரோஜா' என்ற நிகழ்ச்சியை மேடையேற்றினார்கள்.

ஒரு ராஜாவும் அவரது பரிவாரங்களும் காட்டுப் பக்கம் போகிறார்கள். அங்கே, ஒரு குளக்கரையில் நின்று பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த வேளை, அந்தக் குளத்துக்கு நீர் அருந்த ஒரு யானையார் வருகின்றார். அவர் கால்களில் கொடிய முள் தைக்கவே, அவர் நடக்க முடியாமல் வருந்திப் படுத்து விடுகிறார். வாண்டுகள் எல்லாம் ஓடிவந்து, யானையாரின் காலில் தைத்த முள்ளை எடுத்து விடுகின்றார்கள். யானையார், தனது தும்பிக் கையை உயர்த்தி, வாண்டு களுக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு நீர் அருந்திச் செல்கிறார்.

பின்னர், ஒரு குரங்கார் அவ்விடம் வருகிறார். மரத்துக்கு மரம் தாவி, வாலைச் சுழற்றி வாண்டுகளோடு விளையாடுகிறார். வாண்டுகள் குரங்காரைப் பிடித்து விட்டார்கள். ஒரு வாண்டு, குரங்காரின் வாலில் துணியைச் சுற்றி, அதில் நெருப்பைப் பற்ற வைத்துவிட்டது. அவ்வளவுதான்! நெருப்பின் வெப்பம் தாங்காமல், குரங்கார் மரத்துக்கு மரம் தாவித்தாவி ஓடினார். அந்தோ! அதன் வாலிலிருந்த தீச்சுவாலை, மரங்களில் பற்றிக் காடே எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வாண்டுகள் உட்பட ராஜாவும், வந்த அனைவரும் செய்வ தென்னவென்று தெரியாமல் பதறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றி வளைத்து தீ, தீ, தீ!

எல்லோரும் நடுங்கித் துடித்துக் கொண்டிருந்த வேளை, சற்று முன் நீர் அருந்தி விட்டுச் சென்ற யானையார் அவ்விடம் வருகிறார்.

குளத்திலே தும்பிக்கையால் நீரை உறிஞ்சி, தீப்பற்றி எரியும் மரங்களுக்குப் பாய்ச்சுகிறார்; சுற்றிச் சுற்றி எல்லா மரங்களுக்கும் பாய்ச்சுகிறார்.

சற்று நேரத்தில் தீ அணைந்து விட்டது! யானையார் போய் விட்டார். எல்லோரது முகத்திலும் மகிழ்ச்சி!

ராஜாவான ராஜா ஞான தீபம் ஏற்றுகிறார்:

வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்
தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்.

நன்மை யொன்று செய்தீர்கள்
நன்மை விளைந்தது! அட,
தீமை யொன்று செய்தீர்கள்
தீமை விளைந்தது!

தீமை செய்வதை விட்டு விட்டு
நன்மை செய்வதைத் தொடருங்கள்!

நிகழ்ச்சியில் எல்லாப் பிள்ளைகளும் பங்கு பற்றக் கூடிய சாத்தியம் இருந்தது. சுற்றுலா சென்ற கூட்டத்தவரோடு, காட்டு மிருகங்கள், வண்ணத்துப் பூச்சிகள், வண்டுகள் என்று எல்லோருக்கும் வேஷம்.

மதுவும் விதுவும் தேனீக்களாக வேஷம் போட்டுப் பறந்து திரிந்தார்கள்.

வருடாந்த விழாவில் அரங்கேற்றப்பட்ட இக்கலை நிகழ்ச்சி, பின்னர், ரூபவாஹினி 'வண்ணச்சோலை'யிலும் ஒளிபரப்பாகியது. மது விதுவின் அம்மா, அதனை ஒளிப் பதிவு செய்துவிட்டாள். இடைக்கிடை, வீட்டில் அது ஒளி பரப்பப்பட்டது. மதுவும் விதுவும் ஆவலோடு அதனைப் பார்த்து ரசிப்பார்கள்.

விளையாடும் போது, சில சமயம் சண்டை வந்து விடும். விது, மதுவின் விளையாட்டுச் சாமான்களில் அடாத்துப் பண்ணுவான். அப்போது மது பாடுவாள்.

“தீமை செய்வதை விட்டு விட்டு
நன்மை செய்வதைத் தொடருங்கள்!”

*

*

*

விளையாட்டுச் சாமான்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. மதுஷா விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். விதுஷன் ‘பில்லிங் புளொக்’ குகளை எடுத்துக் கோபுரம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். காணாததற்கு, மதுவின் புளொக்குகளை எடுக்கிறான்.

“எடுக்காதீங்க விது. அது என்ர!”

“எனக்குக் காணாது, எடுப்பன்!”

“எடுக்காதீங்க. கேட்டா, அக்கா தருவன்!”

விது, அக்காவை முகம் மலரப் பார்க்கின்றான். அக்கா, இரண்டு புளொக்குகளை எடுத்துத் தம்பியிடம் நீட்டுகிறாள். அவள் முகம் அன்பினால் கனிந்து பிரகாசிக்கின்றது!

விது, அக்காவை நெருங்கி வந்து, அவளைக் கட்டி அணைக்கின்றான். மதுவும் தம்பியை அணைக்கின்றாள்!

“ஆசை அக்காவும், அன்புத் தம்பியும்!” என்று இரு வரது குரல்களும் குழைகின்றன.

தாத்தாவும் அம்மம்மாவும் பூரித்துப் போய் நிற்கின்றார்கள்!

அன்றைய பார்வை....

எண்ணிக்கை அளவில் மிகக் குறைவான ஆக்கங்களையே படைப்பவரான இளம் சிறுகதைச் சிற்பி என்.கே.ரகுநாதன், 'பன்றிக்குட்டிகளைப் பெறுவதிலும் குஞ்சரக்கன்று ஒன்றே மேலானது' என்ற கருத்துடையவர். சோம்பலுக்கு ஆதாரம் தேடுகிறார் என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். இவர் படைப்புக்கள் அனைத்தும் குஞ்சரக் கன்றுகள் என்று துணிபாகச் சொல்லலாம். புதுமைப் பித்தன் தமிழில் சொல்வதானால், இவர் கதைகள், பிறந்த உடனேயே நஞ்சுக் கொடியைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வீதி வழியே ஓடுகிற அசுரப் பிறவிகள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.... செயலில்லாத பேச்சு, சுய விளம்பரம், பந்தம் பிடித்து முன்னுக்கு வரலாமென்று நினைப்பது போன்றவை இவருக்குப் பிடிக்காத செயல்கள்.

ரேன், சுதந்திரன்-1955

வாழ்க்கைத் திரைமறைவிலே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் அம்பலத்துக்குக் கொண்டு வந்து கற்பனை மெரு கூட்டி இலக்கியமாக்கும் துணிவான காரியத்தைச் செய்வதில் இந்நாட்டு இளம் எழுத்தாளர் மத்தியில் பெரும் பாலும் முன்னோடியாகவே காணப்படுகிறார். இத்துணிகர முயற்சியினால் வாசகர்களிடத்திலே செல்வாக்கைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் ரகுநாதன், அதனோடு கூடச் சிலரின் மனக் கொதிப்புக்கும் பொச்சரிப்புக்கும் ஆளாகியிருப்பார் என்று எண்ணவும் இடமுண்டு.

இளவரசு, ஈழகேசி-1956

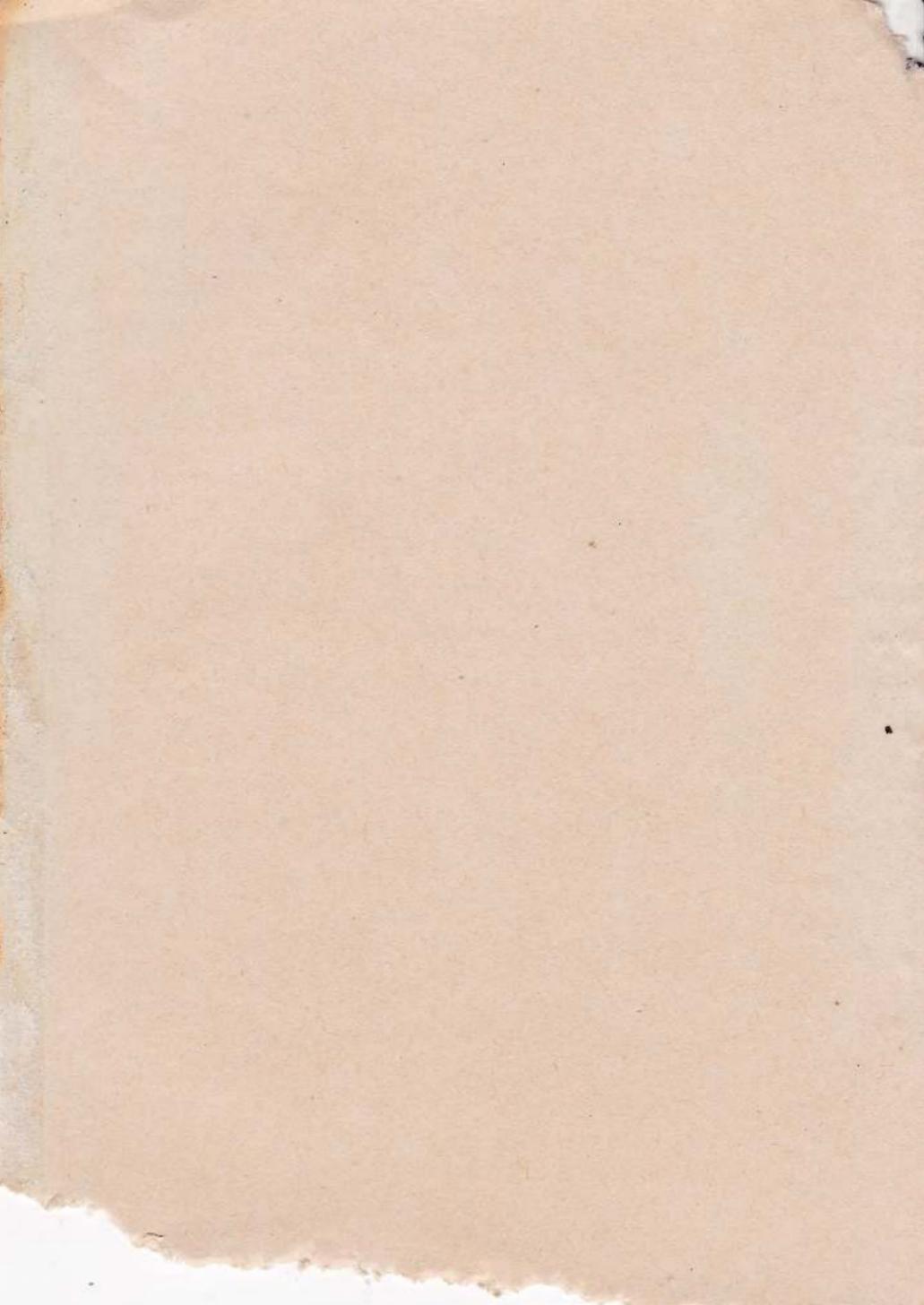
ரகுநாதனின் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள், நமது மண்ணில் நாம் அன்றாடம் சந்திக்கும் பாத்திரங்களாகும். சூழ்நிலைகள், சம்பவங்கள் அனைத்திலுமே ஈழத்து மண் வாசனை வீசுகின்றது. கதைகளின் உள்ளடக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், புரட்சிக் கருத்துக்களே மேலோங்கி நிற்கின்றன. கதைக் கருவூலங்களைத் தேடி, தாம் வாழும் சூழ்நிலைகளை விட்டு, எழுத்தாளர்கள் எங்கெல்லாமோ கற்பனை யாத்திரை செய்துகொண்டிருக்க, ரகுநாதன், தனக்கு முன்னுள்ள நிதர்சனப் பிரச்சினைகளைக் கதைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளார். ஆற்றொழுக்குப் போல் தங்கு தடையின்றி ஓடுகின்றது இவரது எழுத்து நடை. எழுத்து நடை பற்றி ஒரு மயக்கம், எழுத்தாளர் மத்தியில் கிரகணம் போல் மூடிக் கொள்ளும் இந் நாட்களில், பரிசோதனை எதுவும் செய்து வாசகர்களைத் திணறடிக்காத ரகுநாதனின் நடையை அனைவரும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்வது சாலச் சிறந்தது.

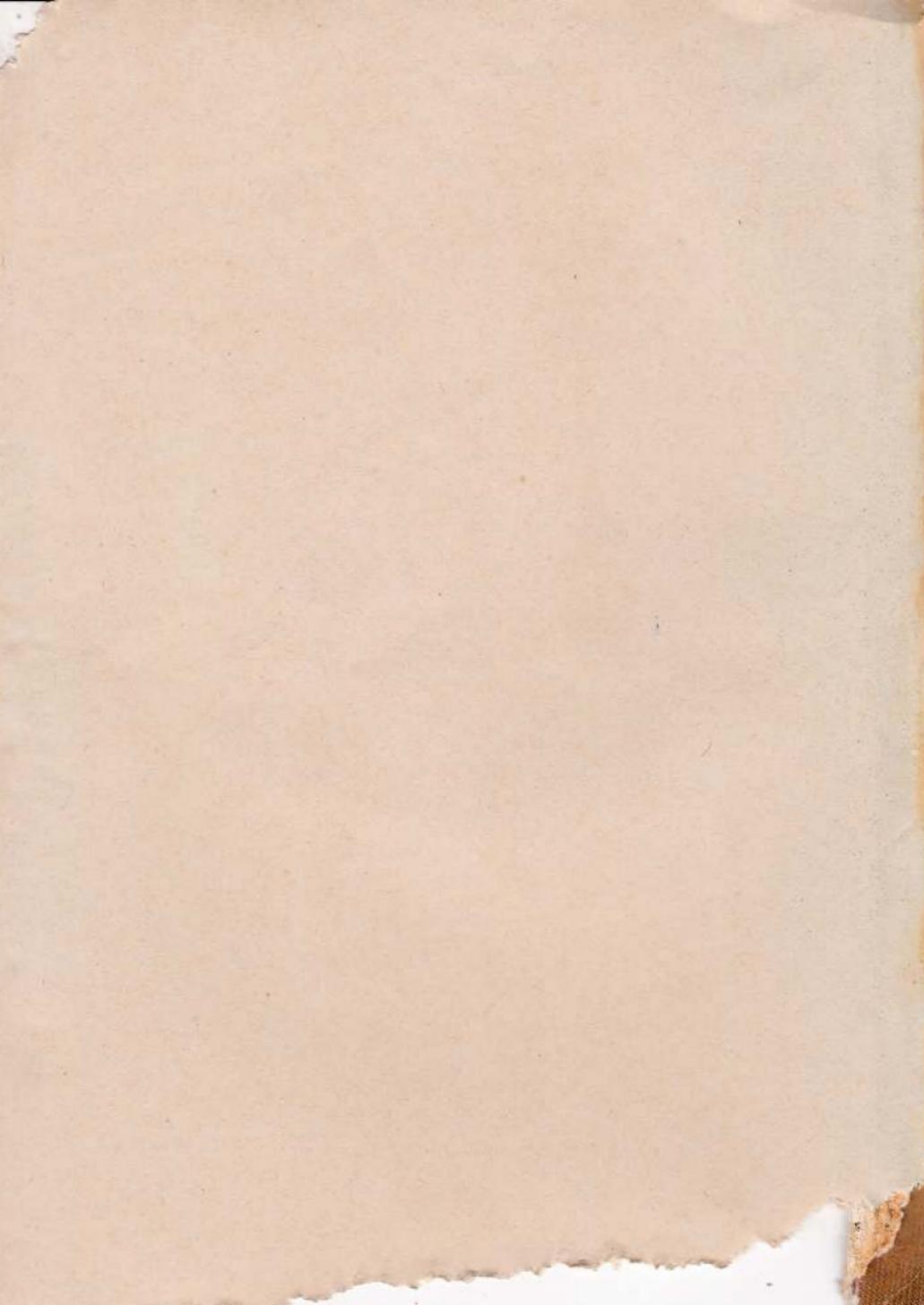
கண்ணம்மா, யுவசக்தி-1964

இன்றைய பார்வை....

உங்கள் கரங்களில்

ரகுநாதனுடைய கதைகளில் முதலாவதாக நாம் காண்பது, அவருடைய சமுதாயப் பிரக்ஞையாகும். இரண்டாவதாக நாம் காணும் பண்பு, தாம் வாழும் சமுதாயத்திலே அன்றாடம் காணும் பாத்திரங்களளை வைத்துக் கதைகள் புனைந்திருப்பதாகும். ஈழநாட்டில், சமீப காலமாகத் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோஷம் எழுப்பப்பட்டு, எமது

எழுத்தாளர், இரண்டு குழலைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளை எழுத வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படுகின்றது. கடந்த இரண்டு மூன்று வருடங்களாகத்தான் இக்கோஷம் வலுவுள்ள இயக்கமாக மலர்ந்துள்ளது என்றாலும், இக்கோஷம் எழுவதற்கு முன்னரே, விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சில எழுத்தாளர்கள் இத்துறையில் தாமாகவே முயன்று வந்தனர். ரகுநாதன் கதைகளில் அன்று தொட்டு இன்று வரை இவ் அம்சம் தலைதூக்கி நிற்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இவர் கதைகளிலே ஒரு கனவு ஊடுருவிக் கிடக்கின்றது! இன பேதம், சாதி பேதம், மத பேதம், வர்க்க பேதமற்ற ஓர் உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது! உலகத்தின் சிறந்த சிந்தனையாளர் சகலரும் கண்ட அந்தப் பூங்கனவு, இவ் எழுத்தாளர் உள்ளத்திலும் வியாபித்துக் கிடப்பதை நாம் காண்கிறோம். அந்தக் கனவுக்கே தம் கலையை அர்ப்பணித்திருக்கிறார் இவர். இவரது அழகிய தமிழ் நடை, இக்கனவுகளை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அ. ந. கந்தசு

'நிலவிலே பேசுவோம்!' மண்ணை